

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

ปฐมกาล คำนำ

“ปฐมกาล” เป็นคำ แรกของหนังสือเล่มนี้ คนจึงเอามาตั้งเป็นชื่อของหนังสือ

ชื่อ “ปฐมกาล” เหมาะสำหรับหนังสือเล่มนี้มาก เพราะพูดถึงจุด เริ่มต้นของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้สร้างขึ้น เช่น โลก สิ่งมีชีวิต และมนุษย์ และยังได้พูดถึงจุดเริ่มต้นของความบาป การมีภาษา และประเพณีต่างๆ ชื่อต่างๆ และชนชาติต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้นกำเนิดของชนชาติอิสราเอล

หนังสือปฐมกาลเป็นหนังสือกฎบัญญัติเล่มแรกจากหนังสือกฎ บัญญัติทั้งหมดห้าเล่ม ในหนังสือเล่มนี้ เราจะเห็นว่าทั้งผู้ที่มนุษย์ไม่ เชื่อ ฟังพระเจ้า พระเจ้าก็ยังให้ออกาสกับมนุษย์เสมอ พระเจ้าได้ ให้คำมั่นสัญญากับโนอาห์ และต่อ มากก็ให้คำมั่นสัญญากับอับราม (อับ รา ฮัม) ว่าพระองค์จะเป็นพระเจ้าของเขา จะอวยพรให้ เขามีที่ดิน มีลูกหลานมากมาย และจะอวยพรคนทั้งโลกผ่านทางลูก หลานของเขา และเราจะเห็นว่าพระเจ้าได้รักษาคำมั่นสัญญานี้ของพระองค์

จุดเริ่มต้นของโลกมนุษย์

๑ ในปฐมกาลนั้น เมื่อพระเจ้าสร้างแผ่นดินและท้องฟ้า ๒ แผ่นดินยังไร้ระเบียบและว่างเปล่าอยู่ มีน้ำ ลึกปกคลุมแผ่นดินและความมืดปกคลุมน้ำ พระ วิญญาณของพระเจ้า *เคลื่อนไหวเหมือนพายุอยู่เหนือน้ำนั้น

วันที่หนึ่ง สร้างแสงสว่าง

๓ เมื่อพระเจ้าพูดว่า “จงมีแสง สว่างขึ้น” แสงสว่างก็เกิด ขึ้น ๔ พระเจ้าเห็นว่า แสง

สว่างนั้น ดี พระเจ้าได้แยกความ สว่างออกจากความ มืด ๕ พระเจ้าเรียกความ สว่างนั้นว่า “วัน” เรียกความมืดนั้นว่า “คืน” มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันแรก

วันที่สอง สร้างท้องฟ้า

๖ พระเจ้าพูดว่า “ขอ ให้มีโดม ๓ เกิด ขึ้นระหว่างน้ำ แยกน้ำบนออกจาก กันเป็นสองส่วน” ๗ พระเจ้าจึงสร้างโดมขึ้น พระองค์ แยกน้ำที่อยู่ใต้โดมนั้นออกจากน้ำที่อยู่เหนือโดมนั้น แล้วมันก็เกิด ขึ้นตามนั้น ๘ พระเจ้าเรียกโดมนั้นว่า “ท้องฟ้า” มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันที่สอง

วันที่สาม สร้างแผ่นดินและพืช

๙ พระเจ้าพูดว่า “ให้น้ำที่อยู่ใต้ท้องฟ้านี้ มารวมอยู่ที่เดียวกัน เพื่อจะได้มีที่ แห่งไหลขึ้น” มันก็เกิด ขึ้นตามนั้น ๑๐ พระเจ้าเรียกที่แห่งนั้นว่า “แผ่นดิน” พระเจ้าเรียกน้ำที่อยู่รวมกันนั้นว่า “ทะเล” พระเจ้าเห็นว่ามันดี

๑๑ พระเจ้าพูดว่า “ขอ ให้มีหญ้างอกขึ้นบนแผ่นดิน ให้เกิดพืชพันธุ์ต่างๆที่ให้เมล็ด มีต้นไม้อื่นๆที่ออกลูกและมีเมล็ดตามชนิดของมันบนแผ่นดินนี้” แล้วมันก็เกิด ขึ้นตามนั้น ๑๒ แผ่นดินก็มีหญ้างอกขึ้น เกิดพืชพันธุ์ต่างๆที่ให้เมล็ดตามชนิดของมัน และมีต้นไม้อื่นๆที่ออกลูกและมีเมล็ดตามชนิดของมัน พระเจ้าเห็นว่ามันดี

๑๓ มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันที่สาม

วันที่สี่ สร้างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลาย

๑๔ พระเจ้าพูดว่า “ขอ ให้มีดวง สว่างมากมายในช่อง ว่างบนท้องฟ้า เพื่อแยกกลางวันออกจากกลาง ค่ำ และพวก มันจะเป็นเครื่องบ่ง บอกถึงฤดูกาลทั้ง หลายของ

* ๑:๒ พระ วิญญาณของพระเจ้า หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ลมจากพระเจ้า” หรือ “ลมพายุ”

† ๑:๖ โดม คำนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึง “แผ่นโค้ง” มีลักษณะเหมือนกับซามที่คว่ำอยู่

งานเทศกาล รวมทั้งวันและปี *๑๕ ขอให้พวกมันเป็นดวงสว่างต่างอยู่ในโดมของท้องฟ้า เพื่อให้แสงสว่างกับโลกนี้” แล้วมันก็เกิดขึ้นตามนั้น

๑๖ พระเจ้าจึงได้สร้างดวงสว่างที่มีขนาดใหญ่ขึ้นมาสองดวง พระเจ้าให้ดวงสว่างดวงใหญ่ ปกครองกลางวัน และให้ดวงสว่างดวงเล็ก ปกครองกลางคืน พระเจ้าได้สร้างดวงดาวต่างๆขึ้นมา ด้วย ๑๗ แล้วพระเจ้ายังได้วางดวงสว่างพวกนี้ไว้ในท้องฟ้า เพื่อส่องสว่างให้กับโลก ๑๘ เพื่อให้ปกครองกลางวัน และกลางคืน และเพื่อแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าเห็นว่ามันดี

๑๙ มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันที่สี่

วันที่ห้า สร้างสัตว์น้ำและนก

๒๐ พระเจ้าพูดว่า “ขอ ให้น้ำเต็มไป ด้วยสิ่งมีชีวิตมากมาย และขอ ให้มันก่อกำเนิดขึ้นมากมายบินไปมาบนท้องฟ้าเหนือแผ่นดิน โลก” ๒๑ แล้วพระเจ้ายิ่งได้สร้างสัตว์ ทะเล ๒ ชนิด และสร้างสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่เคลื่อนไหวได้ในน้ำ พระเจ้าสร้างนกทุกชนิดขึ้นมามีชีวิตอยู่บนท้องฟ้า พระเจ้าเห็นว่ามันดี

๒๒ พระเจ้าอวยพรพวกมันว่า “ขอ ให้เกิดลูกมากมายเต็มท้องทะเล พวกนกก็เหมือนกัน ขอให้เกิดลูกมากมายบนโลกนี้” ๒๓ มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันที่ห้า

วันที่หก สร้างสัตว์บกและคน

๒๔ พระเจ้าพูดว่า “ขอ ให้แผ่นดินเกิดสิ่งมีชีวิตขึ้นทุกชนิด ทั้งสัตว์เลี้ยวขนาดใหญ่ สัตว์ เลี้ยวกลางขนาดเล็กรวม ทั้งสัตว์ ป่าตามชนิด ต่างๆของ มัน” แล้วมันก็เกิดขึ้นตามนั้น

๒๕ พระเจ้าสร้างสัตว์ บกทุก ชนิดขึ้น มาสร้างสัตว์ เลี้ยวขนาดใหญ่ทุกประเภท และ

สร้างสัตว์ เลี้ยวกลางขนาด เล็กทุกประเภท บนโลก แล้วพระเจ้ายิ่งเห็นว่ามันดี

๒๖ พระเจ้าพูดอีกว่า “ขอให้เราสร้างมนุษย์ขึ้น มาตามรูปแบบของเรา ให้เหมือนกับเรา และให้เขาปกครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ สัตว์ เลี้ยวขนาดใหญ่ และโลกทั้งโลก” รวมทั้งสัตว์ เลี้ยวกลางขนาด เล็กทั้งหมดบนโลก”

๒๗ แล้วพระเจ้ายิ่งได้สร้างมนุษย์ขึ้นตามรูปแบบของพระองค์ ๒ พระองค์สร้างเขาขึ้นตามรูปแบบของพระเจ้า พระองค์สร้างพวก เขาเป็นชายและหญิง ๒๘ พระเจ้าอวยพรพวก เขา และพูดกับพวก เขาว่า “ขอให้ มีลูก ดกทวีมากมายจนเต็มแผ่นดิน โลก ให้ควบคุมโลกนี้ และปกครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่เคลื่อนไหวอยู่บนโลกนี้”

๒๙ พระเจ้าพูดว่า “ดูเถิด เราได้มอบเมล็ดพันธุ์ทุก ชนิดที่จะเติบโตขึ้นเป็นพืช และต้นไม้ทุก ชนิดที่จะเกิดลูกพร้อมกับเมล็ดของมัน ให้กับเจ้าเป็นอาหาร ๓๐ ส่วนสัตว์ทุกชนิดบนพื้นดิน นกทุก ชนิดในอากาศ สัตว์ เลี้ยวกลางขนาด เล็กทุกประเภทบนพื้นดิน ที่มีลมหายใจ เราได้ให้พืชเขียวกับพวกมันเป็นอาหาร” แล้วทุกอย่างก็เกิดขึ้นตามนั้น

๓๑ พระเจ้าได้มองดูทุก สิ่งที่พระองค์สร้างขึ้น และพระองค์เห็นว่ามันดีมาก มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันที่หก

วันที่เจ็ด วันพักผ่อน

๓๒ ดังนั้น ท้องฟ้า แผ่นดิน และทุก สิ่งทุกอย่างในนั้น ถูกสร้างขึ้น มาจนเสร็จสมบูรณ์ ๒ ในวันที่เจ็ด พระเจ้าได้ทำงานที่พระองค์ทำอยู่เสร็จสิ้นทุกอย่างแล้ว ดังนั้น ในวันที่เจ็ดพระเจ้าจึงหยุด พักจากการ งานทุกอย่างที่พระองค์ทำ ๓ พระเจ้าได้อวยพร วันที่เจ็ด และทำให้มันเป็นวัน ศักดิ์สิทธิ์

* ๑:๑๕ และพวกมัน ... วันและปี ลักษณะของดวงจันทร์จะเป็นสิ่งบ่งบอกการเริ่มต้นของวันหยุดและงานเทศกาลทั้งหลายของชาวอิสราเอล

† ๑:๒๑ สัตว์ทะเล หรือ “สัตว์ประหลาดในทะเล”

‡ ๑:๒๖ มนุษย์ คำนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ผู้คน” หรือชื่อ “อาดัม” เหมือนกับคำที่หมายถึง “ดิน” หรือ “โคลนแดง”

§ ๑:๒๖ โลกทั้งโลก หรือในฉบับซีเรียโบราณอ่านได้ว่า “สัตว์ป่าทุกตัว”

§ ๑:๒๗ พระเจ้า ... ของพระองค์ เปรียบเทียบกับใน ปฐมกาล ๕:๑ และ ๕:๓

เพราะในวันที่เจ็ดนี้ พระเจ้าได้หยุดจากงานสร้างที่พระองค์ทำอยู่

การเริ่มต้นของเผ่าพันธุ์มนุษย์

“นี่เป็นที่มาของท้องฟ้าและแผ่นดินโลก ตอนที่พวก มันทูกสร้างขึ้น นั่น ตอนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าสร้างโลกและท้องฟ้าขึ้น นั่น”^๔ ยังไม่มีพุ่มไม้ในท้องทุ่งเกิด ขึ้นบนโลกนี้ และยังไม่มีพืชในท้องทุ่งแตก หน่อออกมา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้า ยังไม่ได้ทำให้มีฝนตกบนโลกนี้ และยังไม่มีมนุษย์ที่จะมาไถพรวนดินนั้น^๕ แต่มีตาน้ำไหลออกมาจากพื้นดิน และมันก็ทำให้หน้าดินชุ่มชื้น

“พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ปั้นมนุษย์ผู้ชายขึ้นจากผง ดินบนพื้น พระองค์ปล่อยลมหายใจเข้าไปในจมูกของชายคนนั้น เป็นลมหายใจแห่งชีวิต และชายคนนั้นก็มีชีวิตขึ้นมา”^๖ พระยาห์เวห์พระเจ้าสร้างสวนแห่งหนึ่งขึ้นในเอเดนทางทิศ ตะวันออก †พระองค์ให้ชายคนที่พระองค์สร้างขึ้นมาอยู่ที่นั่น “พระยาห์เวห์พระเจ้าทำให้ต้นไม้ทุก ชนิดงอกขึ้นมาจากพื้น ดิน ทั้งต้นไม้ที่ให้ความสวยงามกับต้นไม้ที่กินได้ ตรงกลางสวนนั้นมีต้นไม้แห่งชีวิต และต้นไม้แห่งการรู้จักผิด ชอบชั่วดี

“มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลผ่านสวนเอเดน เพื่อจะได้มีน้ำให้กับสวนนั้น จากจุดนั้น แม่น้ำสาย นี้ได้แยกออกมาเป็นแม่น้ำสายเล็กๆสี่สาย”^๗ แม่น้ำสายที่หนึ่งมีชื่อว่า บีไซน เป็นแม่น้ำที่ไหลผ่านเมืองฮาวิล่า †เมืองนี้มีทองคำ^๘ เป็นทองคำเนื้อดี เมืองนี้ยังมียางไม้ครั้ง †และโมรา §ด้วย^๙ แม่น้ำสายที่สอง

มีชื่อว่า กิโฮน เป็นแม่น้ำที่ไหลผ่านเมืองคูซ^{**๑๔} แม่น้ำสายที่สามมีชื่อว่าไทกริส ††เป็นแม่น้ำที่ไหลไปทางทิศ ตะวัน ออกของเมืองอัสซีเรีย แม่น้ำสายที่สี่มีชื่อว่ายูเฟรติส

“พระเจ้าเอาผู้ชายคนนั้นไปอยู่ในสวนเอเดน ให้เขาดูแลเอาใจใส่สวนนั้น”^{๑๖} พระยาห์เวห์พระเจ้าส่งชายคนนั้นว่า “เจ้าจะกินจากต้นไม้ไหนๆก็ได้ในสวนนี้^{๑๗} แต่เจ้าต้องไม่กินจากต้นไม้แห่งการรู้จักผิด ชอบชั่วดี เพราะในวันที่เจ้ากินจากต้นไม้ นั้น เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน”

ผู้หญิงคนแรก

“พระเจ้าเอากระดูกซี่โครงจากชายคนนั้น และสร้างผู้หญิงคนหนึ่งเหมือนกับเขาให้กับเขา”

“พระเจ้าเอากระดูกซี่โครงจากชายคนนั้น และสร้างผู้หญิงคนหนึ่งเหมือนกับเขาให้กับเขา”^{๑๘} พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ใช้ดินสร้างเป็นสัตว์ทุก ชนิดในท้องทุ่งและนกทุก ชนิดในอากาศ แล้วพระองค์ได้นำสัตว์พวกนี้แต่ละตัวไปมอบให้กับชายคนนั้น เพื่อดูว่าเขาจะเรียกมันว่าอะไร ชายคนนี้เรียกสิ่งมีชีวิตพวกนั้นว่าอะไร มันก็มีชื่อตามนั้น^{๒๐} ชายคนนี้ตั้งชื่อให้กับสัตว์ เลี้ยงขนาดใหญ่ พวกนกที่อยู่ในอากาศ และสัตว์ป่าทุกชนิด แต่ก็ไม่เจอผู้ช่วยที่เหมือนกับเขาเลย^{๒๑} พระยาห์เวห์พระเจ้าทำให้ชายคนนั้นหลับ สนิท ตอนที่เขาหลับอยู่นั้น พระองค์เอาซี่โครงซี่หนึ่งของ เขาออกมา แล้วปิดแผลบนผิวหนังของเขา^{๒๒} จากนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าก็เอาซี่โครงที่มาจากชายคนนั้น มาสร้างเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง แล้วพระองค์ก็เอานางไปให้กับชายคนนั้น^{๒๓} ชายนั้นจึงพูดว่า

*๒:๗ **ผู้ชาย** คำนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึง “มนุษย์” หรือ ชื่อ “อาดัม” เหมือนกับคำที่หมายถึง “ดิน” หรือ “โคลนแดง”

†๒:๘ **ทิศตะวันออก** น่าจะหมายถึงบริเวณที่อยู่ระหว่างแม่น้ำไทกริสกับแม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงทางตะวันออกของอ่าวเปอร์เซีย

‡๒:๑๑ **ฮาวิล่า** แผ่นดินที่อยู่แถบชายฝั่งตะวันตกของคาบสมุทรอารเบียและอาจจะรวมถึงส่วนทางด้านใต้ของเอธิโอเปียที่อยู่ในแอฟริกาด้วย

†๒:๑๒ **ยางไม้ครั้ง** ยางไม้ที่มีกลิ่นหอมมีราคาแพง

§๒:๑๒ **โมรา** ดินมีค่าชนิดหนึ่งมีสีฟ้าและสีเทาเรียงเป็นชั้นหลายชั้น

๒:๑๓ **คูซ ปกติหมายถึงเอธิโอเปีย แต่ในที่นี้คงหมายถึงบริเวณแถวทางตอนเหนือและทางตะวันออกของแม่น้ำไทกริส

††๒:๑๔ **ไทกริส** ไทกริสและยูเฟรติสเป็นแม่น้ำขนาดใหญ่สองสายที่ไหลผ่านประเทศต่างๆ ในอาณาจักรบาบิโลนและอัสซีเรีย

“ในที่สุด
นี่แหละคือกระดูกจากกระดูกของเรา
และเนื่องจากเนื้อของเรา
เธอจะถูกเรียกว่า ผู้หญิง *
เพราะเธอถูกดึงออกมาจากผู้ชาย”

^{๒๔} เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจึงได้จากพ่อแม่ของเขา
เขา ไปผูกพันอยู่กับเมียของเขา และทั้งสอง
คนก็กลายเป็นหนึ่งเดียวกัน

^{๒๕} ในเวลานั้น ทั้งผู้ชายและเมียของเขา ก็
เปลือยกายอยู่ แต่พวกเขาไม่รู้สึกรู้สีกั้อบาย

การเริ่มต้นของบาป

^๓ ในขณะ นั้น ภูเป็นสัตว์ที่ฉลาดเจ้า
เล่ห์กว่าสัตว์ ป่าทั้งหมดที่พระเจ้า ยาร์เวห์
พระเจ้าได้สร้างขึ้น ภูตัว นั้นพูดกับผู้หญิงว่า
“จริงหรือที่พระเจ้าพูดว่า ‘พวกเจ้าต้องไม่กิน
จากต้นไหนๆในสวนนี้’”

^๒ หญิงนั้นตอบภู่ว่า “พวกเรากินผลไม้จาก
ต้น ไหนๆก็ได้ในสวน นี้ ^๓ แต่พระเจ้าพูดว่า
‘พวก เจ้าต้องไม่ กินผล ไม้จากต้นที่อยู่กลาง
สวนนั้น อย่าแม้แต่จะแตะต้องมัน ไม่อย่าง
นั้นเจ้าจะตาย”

^๔ ภู นั้นพูดกับหญิง นั้นว่า “เจ้าจะไม่ ตาย
หรอก ^๕ เพราะเจ้าเองก็รู้เลยว่า เมื่อเจ้ากิน
จากต้นนั้น ตาของเจ้าจะสว่างขึ้น แล้วเจ้าจะ
เป็นเหมือนกับพระเจ้า รู้จักผิดชอบชั่วดี”

^๖ หญิงนั้นมองดู และเห็นว่าต้นไม้นั้นมีผล
น่ากินมาก มันช่างสวยงาม และยั่วชวนใจ
เหลือเกิน เพราะมันสามารถทำให้คนเฉลียว
ฉลาดได้ หญิงนั้นจึงเด็ดเอาผลของมันมากิน
แล้วเธอก็ส่งให้สามีของเธอกินด้วย และเขา
ก็กินมัน

^๗ แล้วตาของพวกเขาทั้งสองก็สว่าง ขึ้น พวกเขา
รู้ว่าตัวกำลังเปลือย กายอยู่ พวกเขาจึงเอา
ใบไม้มาเย็บเข้าด้วยกัน แล้วเอามาสักปิด
ร่างกาย

^๘ ในเวลาเย็นของวัน นั้น พวกเขาได้ยิน
เสียงของพระเจ้า ยาร์เวห์พระเจ้าเดินมาในสวน
ทั้งชาย นั้นและเมียของ เขา ต่างพากันไป
หลบ ซ่อนจากหน้าของพระเจ้า ยาร์เวห์พระเจ้า
พวกเขาแอบอยู่ตามต้นไม้ในสวน ^๙ พระ

ยาร์เวห์พระเจ้า ได้ส่งเสียงเรียกชายคนนั้น
และพูดกับเขาว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน”

^{๑๐} ชายคนนั้นตอบว่า “ข้าพเจ้าได้ยินเสียง
ของพระองค์ในสวน นี้ ข้าพเจ้าเกรงกลัว
เพราะข้าพเจ้าเปลือย กายอยู่ ข้าพเจ้าจึงมา
แอบซ่อนตัวอยู่”

^{๑๑} พระ ยาร์เวห์พระเจ้าจึงตอบว่า “ใคร
บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ นี้เจ้ากินจากต้น
ที่เราสั่งห้ามไม่ให้เจ้ากินแล้วใช่ไหม”

^{๑๒} ชายคน นั้นตอบว่า “หญิงที่พระองค์ได้
มอบให้กับข้าพเจ้า เป็นคนเอาผล ไม้จากต้น
นั้นมาให้ข้าพเจ้าแล้วข้าพเจ้าก็กินมัน”

^{๑๓} พระ ยาร์เวห์พระเจ้าพูดกับหญิงคน นั้น
ว่า “เจ้าได้ทำอะไรลงไป” หญิงนั้นตอบว่า “ภู
ตัว นั้นมาล่อลวงข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็กิน
ผลไม้มัน”

^{๑๔} พระยาร์เวห์พระเจ้าพูดกับภู่ว่า
“เพราะเจ้าได้ทำอย่างนี้
เจ้าจะถูกสาป แข่งมากยิ่ง กว่าสัตว์ทุก ชนิด
ทั้งสัตว์เลื้อยและสัตว์ป่า

เจ้าจะต้องเลื้อยไปด้วยท้อง
เจ้าจะต้องกินฝุ่นไปตลอดชีวิต
^{๑๕} เราจะทำให้เจ้ากับหญิงนั้นเป็นศัตรูกัน
ลูกหลานของเจ้ากับลูกหลานของหญิงนั้นจะ
เป็นศัตรูกัน

ลูก หลานของ หญิง นั้นจะทำให้หัวของ เจ้า
ฟกช้ำ
แล้วเจ้าจะทำให้สันเท้าของเจ้าฟกช้ำ”

^{๑๖} แล้วพระองค์พูดกับหญิงนั้นว่า
“เราจะทำให้เจ้าต้องทำงานอย่างหนัก
เจ้าจะต้องตั้งท้องบ่อยๆ

นอกจากจะต้องทำงานหนักแล้ว
เจ้าจะต้องคลอดลูกอีกด้วย †
เจ้าจะอยากควบคุม † สามี
แต่สามีจะครอบงำเจ้า”

^{๑๗} แล้วพระองค์พูดกับชายนั้นว่า
“เพราะเจ้าไปฟังเสียงของเมียเจ้า
และเจ้ากินจากต้นไม้ที่เราสั่ง ห้ามไม่ ให้เจ้า
กิน

เพราะเจ้าทำอย่างนั้น เราจะสาปแข่งผืนดิน

* ๒:๒๓ ผู้หญิง คำว่าผู้หญิงและคำว่าผู้ชาย ในภาษาฮีบรูสองคำนี้ออกเสียงคล้ายกันมาก

† ๓:๑๖ เราจะ ... เจ้าจะต้องคลอดลูกอีกด้วย หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เราจะทำให้เจ้า
ลำบากตอนมีท้อง และเจ้าจะคลอดลูกด้วยความเจ็บปวด”

‡ ๓:๑๖ อยากควบคุม หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “อยากได้”

เจ้าจะได้กินจากผืนดินนั้นก็ต่อเมื่อเจ้าทำงานอย่างหนักทุกวันตลอดชั่วชีวิตของเจ้า^{๑๘} แผ่นดินจะเกิดหนามและวัชพืชให้กับเจ้า และเจ้าจะต้องกินพืชที่อยู่ในท้องทุ่ง^{*} ^{๑๙}เจ้าจะต้องทำงานหนักอาบเหงื่อต่างน้ำ เพื่อจะมีอาหารกิน จนกว่าเจ้าจะตายกลับไปสู่ดินเพราะเจ้ามาจากดิน เพราะเจ้าถูกสร้างมาจากผงคลิน ดังนั้นเจ้าจะต้องคืนกลับไปเป็นผงคลินเหมือนเดิม”

^{๒๐}ชายคนนั้นตั้งชื่อเมียของเขาว่า “เอวา” † เพราะนางจะเป็นแม่คนแรกของทุกคนที่จะเกิดมา

^{๒๑}พระ ยาร์เวห์พระเจ้าทำเครื่อง นุ่ง ห่ม จากหนัง สัตว์ ให้อาด มกับเมียของเขาใส่ เพื่อปกปิดร่างกาย ^{๒๒}แล้วพระ ยาร์เวห์พระเจ้าพูดว่า “ดูสิ พวก มนุษย์ได้กลายมาเป็นเหมือนเราแล้ว คือรู้จักผิด ชอบ ชั่ว ดี และตอนนี้เขาอาจ จะยืน มีมือออกไปหยิบผลไม้จากต้นไม้แห่ง ชีวิตมา กิน และมีชีวิตอยู่ตลอดไป”

^{๒๓}พระ ยาร์เวห์พระเจ้าจึงขับ ไล่เขาออกจากสวนเอเดน ให้ไปทำงานบนดินที่พระเจ้าใช้สร้าง เขาขึ้นมา นั้น ^{๒๔}พระองค์ได้ขับ ไล่ชายคน นั้นไป แล้วตรึงที่ศตวัน ออกของสวนเอเดน พระองค์ได้ตั้งพวกทูตสวรรค์เฝ้ารูป ที่มีดาบเป็นประกาย ไฟลุกโพล่ง มาเฝ้าทางเข้าที่จะนำไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิตนั้น

ครอบครัวแรก

๑ ฝ่ายอาด มได้มีเพศ สัมพันธ์กับเอวา เมียของตน แล้วนางก็ตั้ง ท้อง คลอด ลูกชายคนหนึ่งชื่อ คาอิน เธอพูดว่า “ฉันได้ ‡ ลูกชายแล้วจากความ ช่วย เหลือของพระ ยาร์เวห์”

^๒ต่อ มา นางก็ได้คลอดน้อง ชายของคาอิน ชื่ออาเบล เมื่ออาเบลโต ขึ้นก็เป็นคนเลี้ยง แกะ ส่วนคาอินก็เป็นชาวนา

การฆ่ากันครั้งแรก

^๓อยู่มาวัน หนึ่ง คาอินได้นำเอาพืช ผลที่เกิดจากผืน ดินมาถวายให้ กับพระ ยาร์เวห์ ^๔ส่วนอาเบลก็เอาพวก แกะหัวปีจากฝูงของเขา โดย เฉพาะส่วนไขมัน มาถวายให้กับพระยาร์เวห์

พระ ยาร์เวห์ยอมรับอาเบลและเครื่องบูชาของเขา ^๕แต่พระองค์ไม่ ยอมรับคาอินกับเครื่องบูชาของเขา ทำให้คาอินโกรธมาก ไม่พอใจ หน้าบึ้งอยู่ ^๖พระยาร์เวห์พูดกับคาอินว่า “เจ้าโกรธทำไม เจ้าหน้าบึ้งทำไม ^๗ถ้าเจ้าทำสิ่งที่ ผิด ความ บาปก็กัด ชும்โจมตีเจ้าอยู่ที่ประตู มันอยากควบคุมเจ้า ^๘แต่เจ้าจะต้องเป็นฝ่ายที่ครอบงำมัน”

^๙คาอินบอกกับอาเบลน้องชายว่า “ให้เราไป ในทุ่งกันเถอะ ^{๑๐}ตอนที่พวกเขาอยู่ในทุ่งนั้น คาอินก็เผลอเข้าไปใส่อาเบลน้องชายและฆ่าเขา

^{๑๑}พระยาร์เวห์ถามคาอินว่า “น้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน”

คาอินตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้ ข้าพเจ้าเป็นคนดูแลน้องชายหรืออย่างไร”

^{๑๒}พระ ยาร์เวห์จึงพูดว่า “เจ้าได้ทำอะไรลงไป เลือดของน้อง ชายเจ้าที่ผืน ดินนั้นได้ ร้องออก มาถึง เรา ^{๑๓}ตอนนี้เจ้าถูกสาป แข่งจากแผ่นดินที่อ้าปากของมันดื่มกินเลือดของน้องชายเจ้าจากมือของเจ้า ^{๑๔}เมื่อเจ้าทำงานบนผืนดิน มันจะไม่ให้พืชผลกับเจ้าอีกแล้ว เจ้าจะกลายเป็นคนเร่ร่อนไม่มีหลัก แหล่งในโลกนี้”

^{๑๕}คาอินพูดกับพระ ยาร์เวห์ว่า “โทษของข้าพเจ้าหนักเกิน กว่าที่ข้าพเจ้าจะทน ได้ ^{๑๖}ดูเถิดในวัน นี้พระองค์ได้ขับ ไล่ข้าพเจ้า

* ๓:๑๘ กินพืชที่อยู่ในท้องทุ่ง ดูใน ปฐมกาล ๑:๒๘-๒๙

† ๓:๒๐ เอวา ชื่อนี้เหมือนกับคำในภาษาฮีบรู ที่หมายถึง “ชีวิต”

‡ ๔:๑ ฉันได้ ในภาษาฮีบรู คำนี้ออกเสียงเหมือนกับชื่อ “คาอิน”

๑๔:๔ ส่วนไขมัน ส่วนที่เป็นไขมันของแกะหัวปีถือว่าเป็นส่วนที่ดีที่สุด

๑๕:๗ มันอยากควบคุมเจ้า หรือ “อยากได้ตัวเจ้า”

** ๔:๘ ไปในทุ่งกันเถอะ ข้อความนี้พบในฉบับแปลโบราณ แต่ไม่ พบในหนังสือภาษาฮีบรูฉบับมาตรฐาน

ออกไปจากแผ่นดิน แล้วข้าพเจ้าจะถูกซ่อน
ไปจากพระองค์ ข้าพเจ้าจะต้องกลายเป็น
คนเร่ร่อนไม่มีหลักแหล่งในโลกนี้ และใคร
ก็ตามที่พบข้าพเจ้าจะฆ่าข้าพเจ้า”

^{๑๕}พระยาห์เวห์พูดกับเขาว่า “เพราะเรื่อง
หมายนี้ ใครก็ตามที่ฆ่าเจ้า จะต้องถูกลงโทษ
เจ็ดเท่า” แล้วพระเจ้าก็ใส่เครื่องหมายบนตัว
คาอิน เพื่อว่าคนที่เจอเขาจะได้ไม่ฆ่าเขา

ครอบครัวของคาอิน

^{๑๖}จากนั้น คาอินจากพระยาห์เวห์ไป เขา
ไปอยู่ที่เมือง โนด ทางทิศตะวันออกของ
เอเดน

^{๑๗}คาอินมีเพศสัมพันธ์กับเมียของเขา นาง
ตั้งท้องและคลอดลูกชื่อเอโนค คาอินสร้าง
เมืองขึ้นเมืองหนึ่งและเขาตั้งชื่อเมืองนั้นว่า
เอโนค ตามชื่อลูกชายของเขา

^{๑๘}เอโนคมีลูกชายชื่ออิราด อิราดมีลูกชาย
ชื่อเมหุยาเอล เมหุยาเอลมีลูกชายชื่อเมธูซา
เอล เมธูซาเอลมีลูกชายชื่อลาเมค

^{๑๙}ลาเมคมีเมียสอง คนชื่ออาดาห์ กับ
ซิลลาห์ ^{๒๐}อาดาห์มีลูกชื่อยาบาล เขาเป็น
บรรพบุรุษ ๕ ของพวกที่อาศัยอยู่ในเต็นท์และ
เลี้ยงสัตว์ใช้งาน ^{๒๑}น้องชายของยาบาลชื่อ
ยูบาล เขาเป็นบรรพบุรุษของพวกคนที่เล่น
พิณและเป่าขลุ่ยแก๊ง ^{๒๒}ซิลลาห์มีลูกชื่อ
ทูบัลคาอิน เขาเป็นบรรพบุรุษของพวกช่างทำ
เครื่องมือทองสัมฤทธิ์และเหล็กต่างๆ ^{๒๓}น้อง
สาวของทูบัลคาอินชื่อนูอามาห์

^{๒๓}ลาเมคพูดกับเมียทั้งสองของเขาว่า
“อาดาห์กับซิลลาห์ฟังเราให้ดี

เจ้าที่เป็นเมียของลาเมคฟังสิ่งที่เราจะพูดให้
ดี

เราได้ฆ่าชายคนหนึ่งที่ทำให้เราบาดเจ็บ
เราได้ฆ่าเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ได้มาทำร้ายเรา
^{๒๔}ถ้าหากการฆ่าคาอินจะต้องรับโทษเจ็ดเท่า
การฆ่าเราลาเมค ก็จะต้องได้รับโทษถึงเจ็ด
สิบเจ็ดเท่า”

อาดัมกับเอวามีลูกชายอีกคน

^{๒๕}อาดัมมีเพศสัมพันธ์กับเมียของ ดอนิก
นางคลอดลูกชายคนหนึ่ง นางตั้งชื่อเขาว่า
เสท ^{๒๖}เพราะนางพูดว่า “พระยาห์เวห์ให้
ลูกชายอีกคนหนึ่งกับฉันแทนอาเบล เพราะ
คาอินฆ่าเขาแล้ว” ^{๒๗}แล้วเสทก็มีลูกชายคน
หนึ่ง เขาตั้งชื่อลูกว่า เอโนช ในเวลานั้น
ผู้คนเริ่มพากันมานับสการพระยาห์เวห์ ^๒

ประวัติของครอบครัวอาดัม

(๑ พศต. ๑:๑-๕)

^๑นี่คือหนังสือประวัติครอบครัวของ
อาดัม ^๒ในวันที่พระเจ้าสร้างมนุษย์นั้น
พระเจ้าสร้างพวก เขาให้เหมือน กับพระองค์
^๓พระเจ้าได้สร้างชายและหญิงขึ้น ในวันที่
พระองค์สร้างพวก เขานั้นพระองค์ได้อวยพร
พวกเขา และเรียกพวกเขาว่ามนุษย์

^๔เมื่ออาดัมมีอายุได้หนึ่งร้อยสามสิบปี เขา
ก็มีลูกชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งรูปร่างหน้าตาคล้าย
เขามาก เขาตั้งชื่อลูกว่าเสท ^๕หลังจากเสท
เกิดแล้ว อาดัมก็มีชีวิตต่อไปอีกแปด ร้อย
ปี และเขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลาย คน
^๖อาดัมมีอายุถึงเก้าร้อยสามสิบปีจึงตาย

*๔:๑๖ โนด ชื่อนี้หมายถึง “การเร่ร่อน”

†๔:๒๐ บรรพบุรุษ น่าจะหมายความว่า คนที่ได้ประดิษฐ์สิ่งเหล่านี้ขึ้นมาใช้เป็นคนแรก หรือ
ที่เรามักจะเรียกกันว่าเป็นบิดาแห่งเรื่องนั้นๆ

‡๔:๒๒ เขาเป็น ... เหล็กต่างๆ การแปลประโยคนี้อาจใช้หนังสือภาษาฮีบรูฉบับปรับปรุงแก้ไข
เป็นเกณฑ์ ในหนังสือเล่มนี้แปลตรงๆได้ว่า “ได้เป็นคนงานผู้หนึ่งที่ได้ทำให้ทองสัมฤทธิ์และ
เหล็กเกิดเป็นรูปร่างขึ้นมา”

†๔:๒๕ เสท คำนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูที่หมายถึง “การให้”

§๔:๒๖ ผู้คน ... พระยาห์เวห์ แปลตรงๆได้ว่า “ผู้คนเริ่มร้องเรียกชื่อของพระยาห์เวห์”

**๕:๑ อาดัม คำนี้หมายถึง “ผู้ชาย” หรือ “ผู้คน” เหมือนกับคำที่หมายถึง “ดิน” หรือ “โคลน
แดง”

††๕:๑ พระเจ้าสร้าง ... พระองค์ แปลตรงๆคือ “พระองค์ได้สร้างเขาตามแบบของพระเจ้า”
ดูใน ปฐมกาล ๑:๒๗

^๖ ส่วนเสทนั้น เมื่อมีอายุได้หนึ่งร้อยห้าปี ก็มีลูกชายชื่อเอโนช ^๗หลังจากเอโนชเกิดมาแล้ว เสทก็มีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยเจ็ดปี เขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^๘เสทมีอายุถึงเก้าร้อยสิบสองปีจึงตาย

^๙เมื่อเอโนชมีอายุได้เก้าสิบปี เขาก็มีลูกชายชื่อเคนัน ^{๑๐}หลังจากที่เคนันเกิดมาแล้ว เอโนชมีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยสิบห้าปี เขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^{๑๑}เอโนชมีอายุถึงเก้าร้อยห้าปีจึงตาย

^{๑๒}เมื่อเคนันอายุเจ็ดสิบปี ก็มีลูกชายชื่อมาหะลาเลล ^{๑๓}หลังจากมาหะลาเลลเกิดมาแล้ว เคนันมีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยสี่สิบปี เขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^{๑๔}เคนันมีอายุถึงเก้าร้อยสิบปีจึงตาย

^{๑๕}เมื่อมาหะลาเลลมีอายุหกสิบห้าปี ก็มีลูกชายชื่อยาเรด ^{๑๖}หลังจากที่ยาเรดเกิดมาแล้ว มาหะลาเลลมีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยสามสิบปี เขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^{๑๗}มาหะลาเลลมีอายุถึงแปดร้อยเก้าสิบห้าปีจึงตาย

^{๑๘}เมื่อยาเรดมีอายุหนึ่งร้อยหกสิบสองปี ก็มีลูกชายชื่อเอโนค ^{๑๙}หลังจากที่เอโนคเกิดมาแล้ว ยาเรดมีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยปี เขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^{๒๐}ยาเรดมีอายุถึงเก้าร้อยหกสิบสองปีจึงตาย

^{๒๑}เมื่อเอโนคอายุได้หกสิบห้าปี ก็มีลูกชายชื่อเมธูเสลาห์ ^{๒๒}หลังจากที่เมธูเสลาห์เกิดมาแล้ว เอโนคมีชีวิตที่อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า *ต่อไปอีกสามร้อยปี ระหว่างนั้นเขามีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^{๒๓}เอโนคมีชีวิตอยู่จนมีอายุสามร้อยหกสิบห้าปี ^{๒๔}เอโนคเดินไปกับ

พระเจ้า แล้วเขาก็หายตัวไปเพราะพระเจ้าเอาตัวเขาไป

^{๒๕}เมื่อเมธูเสลาห์มีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบเจ็ดปี ก็มีลูกชายชื่อลามะค ^{๒๖}หลังจากที่ลามะคเกิดมาแล้ว เมธูเสลาห์มีชีวิตต่อไปอีกเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี เขามีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^{๒๗}เมธูเสลาห์มีอายุถึงเก้าร้อยหกสิบเก้าปีจึงตาย

^{๒๘}เมื่อลามะคมีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบสองปี ก็มีลูกชายคนหนึ่ง ^{๒๙}เขาตั้งชื่อลูกว่าโนอาห์ †เขาพูดว่า “ลูกคนนี้จะทำให้พวกเราได้หยุดพักจากการงานที่เหน็ดเหนื่อยของเรา เพราะพระเจ้าได้สาปแช่งแผ่นดินแห่งนี้ไว้”

^{๓๐}หลังจากที่โนอาห์เกิดมาแล้ว ลามะคก็มีชีวิตต่อไปอีกห้าร้อยเก้าสิบห้าปี และเขาก็มีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^{๓๑}ลามะคมีอายุถึงเจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปีจึงตาย

^{๓๒}เมื่อโนอาห์อายุได้ห้าร้อยปี ก็มีลูกชายชื่อเซม ฮาม และยาเฟท

ประชาชนเริ่มชั่วร้าย

^๑เมื่อประชาชนบนแผ่นดินมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และได้เกิดลูกสาวมากมาย ^๒พวกลูกชายของพระเจ้า †เห็นว่าการประพฤติชั่วของมนุษย์นั้นสวยงามเหลือเกิน พวกเขาจึงได้แต่งงานกับบรรดาลูกสาวของมนุษย์ที่พวกเขาได้เลือกมา

^๓พระเจ้าจึงพูดว่า “วิญญาณของเราจะไม่อยู่กับพวกมนุษย์ตลอดไป เพราะพวกเขาตายได้ ดังนั้นพวกเขาจะมีอายุเพียงหนึ่งร้อยยี่สิบปี” †

* ๕:๒๒ มีชีวิตที่อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า แปลตรงๆว่า “เดินกับพระเจ้า” เหมือนมนุษย์ในสวนเอเดน ๓:๘ ฉบับแปลกรีกโบราณแปลคำเหล่านี้ว่า “ทำให้พระเจ้าพอใจ” (ดูใน ๕:๒๔ และ ๖:๘ ด้วย)

† ๕:๒๔ โนอาห์ ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูที่หมายถึง “การพักผ่อน” หรือ “การปลอบใจ”

‡ ๖:๒ พวกลูกชายของพระเจ้า ข้อความนี้ น่าจะพูดถึงพวกทูตสวรรค์หรือพวกวิญญาณชั้นสูง แต่มีอาจารย์พระคัมภีร์บางท่านเสนอว่าเป็นกษัตริย์ หรือพวกเคร่งศาสนาหรืออาจจะเป็นคนในครอบครัวของเสท

¶ ๖:๓ วิญญาณ ... หนึ่งในร้อยยี่สิบปี หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ประชาชนนี้เป็นเพียงมนุษย์ เราจะปล่อยให้พวกเขา มารบกวนพระวิญญาณของเราตลอดไป เราจะให้พวกเขา มีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยยี่สิบปี”

“ในเวลา นั้น มีชาว เนฟิล *อาศัยอยู่บน แผ่นดินด้วย เมื่อพวกลูกชายของพระเจ้าได้ มีเพศ สัมพันธ์กับพวก ลูกสาวของ มนุษย์ ผู้หญิงเหล่านี้ได้คลอดลูกออกมาหลายคน ซึ่ง พวกเขาได้เติบโตขึ้นเป็นนักรบที่กล้าหาญ มี ชื่อเสียงมากในยุคโบราณนั้น †

“พระยาห์เวห์เห็นวามมนุษย์บนโลกชั่ววาม สิ่งทีพวกเขา คิด ใน ใจก็ล้วนชั่ว ร้ายตลอด เวลา ๖ พระ ยาห์เวห์รู้สึกเสียใจทีพระองค์ สร้างมนุษย์ขึ้นในโลก ใจของพระองค์เศร้า สลด ๗ พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะทำลายล้าง มนุษย์ทีเราสร้าง ขึ้นจาก ดิน กับพวกสัตว์ใช้ งาน สัตว์เลื้อยคลานทุกอย่างบนดิน รวมทั้ง นกทุก ชนิด เพราะเราเศร้า ใจทีได้สร้างพวก เขาขึ้นมา”

“มีแต่โนอาห์ †เท่านั้นทีพระเจ้าชอบใจ

โนอาห์กับน้ำท่วมครั้งใหญ่

๘ ต่อ ไป นี้เป็นเรื่อง ราวของโน อาร์และ ครอบครัวของเขา โนอาห์เป็นคนดีมาก ไม่มี ที ดี เลยในท่ามกลางคนในยุค สมัยของ เขา โนอาห์ได้เดินไปกับพระเจ้า ๑๐ เขามีลูกชาย สามคนชื่อ เซม ฮาม และยาเฟท

๑๑ ในสายตาของพระเจ้านั้น โลกดู เสื่อมทรามมาก เติม ไป ด้วยประชาชนที ชอบความ รุนแรง ๑๒ พระเจ้ามองดูโลก นี้ และเห็นว่าโลก นี้เสื่อมทรามจริง ๆ เพราะ

วิถี ทางทั้ง หลายของมนุษย์ทุก คนบนโลก นี้ เสื่อมทราม

๑๓ พระเจ้าพูดกับโนอาห์ว่า เราได้ตัดสินใจ ทีจะทำลายสิ่ง มี ชีวิตทั้งหมด เพราะโลก นี้ เติมไปด้วยความ รุนแรง ดังนั้นเราจะทำลาย พวก มันไปพร้อมๆกับ โลก ๑๔ ให้เจ้าต่อ เรือ สำหรับเจ้าเองลำหนึ่ง โดยใช้ไม้สนโกเฟอร์ ๑๕ สร้างห้องขึ้นหลาย ห้องในเรือลำ นั้น **เอา น้ามันดิน ††มาทาอุด ร่องไม้ทั้งด้าน ในและ ด้านนอก

๑๕ ให้ต่อ เรือ ขึ้นมีความ ยาวหนึ่ง ร้อยสี่สิบ เมตร กว้างยี่สิบ สาม เมตรและสูงสิบ สาม เมตรครึ่ง ๑๖ ให้ทำหลังคาบนเรือด้วย เมื่อทำ หลังคาเสร็จ แล้ว ควรให้มันมีทางเอียง ลาด ††ขนาดครึ่ง เมตร †††ให้ทำประตูไว้ทางด้าน ข้างบานหนึ่งด้วย ให้สร้างคานฟ้า พื้นชั้นล่าง ชั้นทีสอง และชั้นทีสามด้วย

๑๗ เราจะให้น้ำท่วม โลก เพื่อทำลายทุกๆ ชีวิตภายใต้ท้องฟ้า นี้ ทุก อย่างบนโลก นี้จะ ตายหมด ๑๘ แต่เราจะให้สัญญาพิเศษกับเจ้า เจ้าจะเข้าไปอยู่ในเรือ พร้อมกับพวกลูกชาย เมียและลูกสะใภ้ของเจ้า ๑๙ เจ้าควรจะนำสิ่ง มี ชีวิตทุก ชนิดอย่าง ละ คู่ เข้าไปอยู่ใน เรือ เพื่อให้มีชีวิต รอดรวมอยู่กับ เจ้า ด้วย สัตว์ แต่ละ อย่างให้ มีทั้งตัว เมียและตัวผู้ ๒๐ นก ทุก ชนิดอย่าง ละหนึ่ง คู่ สัตว์ทุก ชนิด และ สัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดินทุกชนิดจะมากับ

*๖:๔ ชาวเนฟิล ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูทีหมายถึง “ประชาชนที่ตกต่ำ” ต่อมาชาวเนฟิล เป็นครอบครัวทีมีชื่อเสียงในเรื่องความเป็นนักรบทีตัวใหญ่ คำนี้อาจจะหมายถึง “พวกยักษ์” ทีได้ ดูใน หนังสือกนดารวิถี ๑๓:๓๒-๓๓

†๖:๕ ในเวลานั้น ... ในยุคโบราณนั้น หรือ “ชาวเนฟิลทีอาศัยอยู่ในแผ่นดินในเวลานั้น และในเวลาต่อมา เมื่อพวกลูกชายของพระเจ้าแต่งงานกับบรรดาลูกสาวของคนเหล่านี้ พวก ผู้หญิงนี้ได้คลอดลูก และลูกของพวกเขาก็เป็นวีรบุรุษทีมีชื่อเสียงในยุคโบราณ”

†๖:๘ โนอาห์ ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูทีหมายถึง “รู้สึกเสียใจในภายหลัง”

†๖:๙ โนอาห์ได้เดินไปกับพระเจ้า หมายถึงโนอาห์มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้า ดูใน ปฐมกาล ๕:๒๑-๒๔

§๖:๑๔ ไม้สนโกเฟอร์ แปลตรงๆคือไม้ไซเปรส ชนิดของไม้ยังไม่นำแน่นอน

**๖:๑๕ สร้างห้อง ... เรือลำนั้น หรือ “อุโมงค์ว่างของเรือ” น่าจะหมายถึงพีซเล็ๆทีถูกยึด เข้าไปตามรอยแยกของเรือและทาทับด้วยน้ามันดิน

††๖:๑๔ น้ามันดิน เป็นน้ามันชนิดขุ่นทีต้องถูกความร้อนถึงจะละลาย

†††๖:๑๖ ให้ทำ ... เอียงลาด หรือ “ให้สร้างหน้าต่างบานหนึ่งให้อยู่ต่ำจากหลังคาลงมา ๑๕ นิ้ว”

††††๖:๑๖ ครึ่งเมตร ถ้าวัดด้วยศอกสั้นจะเท่ากับ ๔๕ เซนติเมตร แต่ถ้าเป็นศอกยาวจะเท่ากับ ๕๒.๕ เซนติเมตร

เจ้า เพื่อให้เจ้ารักษาชีวิตของพวกเขา มันให้รอด
๒๑ เจ้าต้องรวบรวมเสบียงอาหาร และนำมาเก็บสะสมไว้เพื่อตัวเจ้า และสัตว์เหล่านั้น
๒๒ โน อาห์ก็ทำ ตามที่พระเจ้าสั่งให้ทำทุกอย่าง

น้ำเริ่มท่วม

๗ จาก นั้นพระเจ้าพูดกับโน อาห์ว่า “ให้เข้าไปอยู่ในเรือ ทั้งตัวเจ้าและครอบครัว เพราะเห็นว่ามี เพียงเจ้าเท่านั้นที่เป็นคนดีในหมู่มนุษย์นี้ ๒ ให้นำสัตว์ต่างๆที่สะอาดอย่างละเจ็ด คู่ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย ส่วนสัตว์ที่ไม่สะอาด ให้เอาไปอย่างละคู่ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย ๓ นกในอากาศอย่างละเจ็ดคู่ทั้งตัวผู้และตัวเมีย เพื่อให้สัตว์ทั้งหลายมีชีวิตรอดต่อไปในโลกนี้ ๔ เพราะภายในเจ็ดวันนี้ เราจะทำให้ฝนตกเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน เราจะทำลายสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างที่เราได้สร้าง ขึ้นบนพื้นผิวของโลก” ๕ ฝ่ายโนอาห์ก็ทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งไว้ทุกอย่าง

๖ ตอนที่เกิดน้ำท่วมขึ้นบนแผ่นดิน โนอาห์มีอายุหก ร้อย ปี ๗ โน อาห์เข้าไปอยู่ใน เรือพร้อมกับลูกชาย เมีย และลูกสะใภ้ เพื่อหนีให้พ้นจากน้ำท่วม ๘ พวกสัตว์ที่สะอาด สัตว์ที่ไม่สะอาด นกต่างๆและสัตว์เลื้อยคลานบนพื้นดิน ๙ ก็ได้เข้าไปอยู่ในเรือของโนอาห์ เป็นคู่ๆทั้งตัวผู้และตัวเมีย ตามที่พระเจ้าได้สั่งโนอาห์ไว้ ๑๐ หลังจากนั้นเจ็ดวัน น้ำก็เริ่มท่วม

๑๑ เมื่อโนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี ในวันที่สิบเจ็ดของเดือนที่สอง น้ำจากใต้ดินได้ไหลพุ่งขึ้นมา ช่องฟ้าก็เปิด ๑๒ ฝนได้เทลงมาอย่างหนัก เป็นเวลานานถึงสี่สิบวันสี่สิบคืน ๑๓ ในวันเดียวกันนั้นเอง โนอาห์ก็ได้เข้าไปอยู่ในเรือกับลูกชายทั้งสาม คือ เขม ฮาม และยาเฟท พร้อมกับเมียและลูกสะใภ้ทั้งสามคน ๑๔ พวกเขาและสัตว์ป่าทุกชนิด สัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน นกทุกชนิด ๑๕ สัตว์ทุกชนิดได้มาหาโนอาห์ที่เรือเป็นคู่ๆ ๑๖ บรรดาสัตว์ที่มา อยู่ใน เรือ มีทั้งตัวผู้และตัว เมียตามทีพระเจ้าได้สั่งโนอาห์ไว้ทุกอย่าง จากนั้นพระยาห์เวห์ก็ปิดประตูเรือ

๑๗ น้ำได้ท่วมบนแผ่นดินต่อไปอีกเป็นเวลาถึงสี่สิบวัน จำนวนน้ำเพิ่มขึ้นเรื่อยๆและยกเรือให้ลอยสูง ขึ้น เรือ นนลอยสูง ขึ้นเหนือแผ่นดิน ๑๘ ส่วนน้ำก็ยังคงไหลต่อเนื่องกันไป และเพิ่มปริมาณน้ำขึ้นเรื่อยๆบนแผ่นดิน เรือ นนลอยไปบนพื้นน้ำ ๑๙ น้ำก็สูงขึ้นเรื่อยๆบนแผ่นดิน จนกระทั่งภูเขาสูงทุกลูกจมอยู่ใต้น้ำ ๒๐ น้ำนั้นยังคงไหลต่อเนื่องไปอีก จนยอดเขาจมลึกลงไปได้ห้าประมาณหกเมตร †

๒๑ สิ่งมีชีวิตทั้งหลายบนแผ่นดินตายหมด คือบรรดา นก สัตว์ ใช้งาน สัตว์ ป่า สิ่งมีชีวิตทั้งหลายบนแผ่นดิน รวมทั้งมนุษย์ด้วย ๒๒ สิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อยู่บนบกก็ตาย หมด ๒๓ พระเจ้าทำลายสิ่งมีชีวิตทุกอย่างบนแผ่นดินทั้งหมด บรรดาคนมนุษย์ สัตว์ต่างๆ สัตว์เลื้อยคลาน และพวกนกในท้องฟ้า ก็ล้วนถูกทำลายไปจากโลก มีเพียงโนอาห์เท่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ กับบรรดาคนและสัตว์ที่อยู่กับเขาในเรือ ๒๔ น้ำนั้นยังคงท่วมโลกอยู่ต่อไปนานถึงหนึ่งร้อยห้าสิบวัน

น้ำท่วมสิ้นสุดลง

๘ แต่พระเจ้ายังคงระลึกถึงโนอาห์ และบรรดาสัตว์ป่ากับสัตว์ใช้งานทั้งหลายที่อยู่กับโนอาห์ในเรือ นูห์ แล้วพระเจ้าก็ให้ลมพัดบนแผ่นดินโลก น้ำนั้นก็ค่อยๆลดลง

๒ น้ำได้หยุดไหลจากใต้พื้นดิน ท้องฟ้านั้นปิด ลง ฝนจากฟ้าก็หยุด ตก ๓ น้ำจึงค่อยๆลดลงจากแผ่นดิน ในวันที่หนึ่ง ร้อยห้า สิบ น้ำก็ลดลงเพียง พอ ๔ ที่จะให้เรือจอดอยู่บนที่อก เขาอา รา รัต †เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในวันที่สิบเจ็ดของเดือนที่เจ็ด ๕ แล้วน้ำก็ค่อยๆลดลง จนถึงเดือนที่ สิบ ในวันที่หนึ่งของเดือนที่สิบ ยอดเขาก็ค่อยๆโผล่ขึ้นมา

๖ เมื่อเวลาผ่าน ไปสี่ สิบ วัน โน อาห์เปิดหน้าต่างของ เรือลำที่เขาสร้าง ขึ้น นั้น ๗ โนอาห์ส่งอีกาตัวหนึ่งออกไป มันบินวนเวียนไป และกลับมาที่เรือ นำค้อยๆแห่งลง ๘ แล้วโนอาห์ส่งนก พิวราบออกไปตัวหนึ่ง เพื่อดูว่าน้ำลดไปจากแผ่นดินหรือยัง

* ๗:๒ ที่สะอาด ... ไม่สะอาด สัตว์สะอาดคือพวกสัตว์ที่พระเจ้ายอมรับเป็นเครื่องบูชา ส่วนพวกสัตว์ที่ไม่สะอาดจะใช้เป็นเครื่องบูชาไม่ได้

† ๗:๒๐ หกเมตร หรือ หกเมตรกับอีกเก้าเซนติเมตร

‡ ๘:๘ อารารัต เป็นที่อกเขาที่อยู่ทางตะวันออกของประเทศตุรกี

๙ แต่นก นั้นยังหาที่ เกาะไม่ได้ นกจึงบิน กลับมาหาโนอาห์ที่ เรือ อีก เพราะน้ำยังท่วม แผ่นดินอยู่ โนอาห์ยื่นมือออกไปจับนกนั้น เอาเมื่อนกกลับเข้ามาในเรือ

๑๐ โนอาห์หรือ ต่อ ไปอีกเจ็ด วัน จึงส่งนก พิวราบออกไปจากเรืออีก ๑๑ นกตัวนั้นบินกลับ มาหาเขาในเย็นวันนั้น ปากของมันคาบเอา ใบมะกอกสดที่เด็ดมาใบหนึ่ง โนอาห์จึงรู้ว่า น้ำบนแผ่นดินลดลงแล้ว ๑๒ โนอาห์หรือต่อไป อีกเจ็ด วัน จึงค่อยส่งนก พิวราบออกไปอีกตัว หนึ่ง นกตัวนั้นก็ไม่ได้อีกกลับมาหาเขาอีก

๑๓ เมื่อโนอาห์มีอายุหก ร้อยหนึ่งปี ในวัน ที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง น้ำก็แห้งไปจากแผ่นดิน โนอาห์ก็ได้เปิดประตู เรือออกไปดูข้าง นอก และเห็นว่าผืน ดินแห้งแล้ว ๑๔ เมื่อถึง วันที่สิบเจ็ดของเดือนที่สอง แผ่นดินก็แห้งสนิท

๑๕ พระเจ้าจึงพูดกับโนอาห์ว่า ๑๖ “ออกไปจากเรือได้แล้ว ทั้งตัว เจ้า เมียของเจ้า ลูกชาย และลูกสะใภ้ของเจ้า ๑๗ นำทุกสิ่งที่มี ชีวิตบนเรือออกไปกับเจ้าด้วย สัตว์ทุกชนิด นกต่างๆ สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลานบน แผ่นดินทุกชนิด เพื่อพวกมันจะได้อยู่กับฉัน เต็มแผ่นดิน พวก มันจะมี ลูก หลานและจะ เพิ่มจำนวนขึ้นบนโลกนี้”

๑๘ โนอาห์กับลูกชาย เมีย และลูกสะใภ้จึง พากันออกจากเรือ ๑๙ สัตว์แต่ละครอบครัวได้ พากันเดินออกมาจากเรือ ทั้งสัตว์เลื้อยคลาน ทุกตัวบนพื้นดินและนกทุกชนิด

๒๐ จาก นั้นโนอาห์จึงสร้างแท่น บูชาให้กับ พระยาห์เวห์ เขาได้นำนกที่สะอาดทุก ชนิด และสัตว์ที่สะอาด ๓ทุกชนิดมา และเอาพวก มันมาเผาถวายบนแท่นบูชานั้น

๒๑ ซึ่งเป็นกลิ่นที่พระ ยาห์เวห์พอใจ มาก พระองค์จึงพูดกับตัว เองว่า “เราจะไม่สาป แช้งแผ่นดินโลกนี้อีกต่อไป เพราะเห็น แก่ มนุษย์ มนุษย์นั้นมีความ คิดชั่วร้ายตั้งแต่ เด็ก แล้ว ดังนั้นเราจะไม่มี วันทำลายสิ่ง ที่มี ชีวิตทั้งหมดอย่าง ที่เราได้ทำ ไป แล้วนั้น อีก ๒๒ ตราบใดที่โลกนี้ยังอยู่ การเพาะปลูกและการเก็บเกี่ยว ความเย็นและความร้อน ฤดู

ร้อนและฤดูหนาว กลางวันและกลางคืน จะ ไม่มีวันหมดไป”

สัญญาที่พระเจ้าทำกับโนอาห์

๑๓ พระเจ้าได้ช่วยพรโนอาห์กับพวก ลูกชายของเขาและพูดว่า “ให้มี ลูกมี หลานมากมายเต็มแผ่นดิน ๒บรรดาสัตว์ทุก อย่างในโลกนี้ ทั้งพวก นก พวก สัตว์ เลื้อย คลานอยู่บนพื้นดิน และปลาในทะเล จะกลัว พวก เจ้า พวก มันทั้งหมดจะอยู่ภายใต้การ ควบคุมของเจ้า ๓ทุกสิ่งที่มีชีวิตที่เคลื่อนไหว ได้ เราจะยกให้เป็นอาหารของพวก เจ้า เหมือนอย่างที่เราได้ยกพวกพืช ผักให้พวก เจ้ากินอยู่แล้ว ตอนนีเราให้ทุกสิ่งทุกอย่าง กับเจ้า ๔แต่พวก เจ้าจะต้องไม่ กินเนื้อ สัตว์ ที่ยังมีเลือดติด อยู่ เพราะมี ชีวิตอยู่ใน เลือด ๕ไม่อย่างนั้นเราจะทวงเลือด นั้นคืนจากชีวิต ของพวกเจ้า สัตว์ตัวไหนที่ฆ่ามนุษย์ เราจะ ทวงชีวิต นั้นคืนจากมันด้วย สำหรับมนุษย์ นั้น ถ้าใครฆ่าใครก็ตาม เราจะทวงชีวิตของ คนๆนั้นคืนมา

๖ใครที่ฆ่าคน คนนั้นจะต้องถูกอีกคนหนึ่งฆ่าด้วย เพราะพระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้น มาตามรูปแบบ ของพระองค์

๗ให้พวกเจ้ามีลูกหลานมากมายและอยู่กับฉัน เต็มแผ่นดิน”

๘พระเจ้าพูดกับโนอาห์และพวก ลูกชาย ของเขาอีก ว่า ๙“เราจะทำข้อ ตกลงกับ เจ้า และลูก หลานทั้งหมดของ เจ้า ๑๐เราจะทำ ข้อ ตกลงกับสิ่ง มี ชีวิตทั้งหมดที่อยู่กับ เจ้า ทั้งพวก นก พวก สัตว์ ใช้งาน และสัตว์อื่น ทั้งหมดที่อยู่กับ เจ้า ๑๑เราให้สัญญากับพวก เจ้าว่า จะไม่มีน้ำมา ท่วมทำลายทุก สิ่งที่มี ชีวิตหรือโลกนี้อีก”

๑๒แล้วพระเจ้าก็พูดต่ออีกว่า “นี่คือเครื่องหมายแห่งสัญญาที่เราได้ทำกับ เจ้า กับลูก หลานของเจ้า และกับสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่อยู่ กับ เจ้า เป็นเครื่องหมายที่จะมีอยู่ตลอด ไป ๑๓คือเราจะทำให้มีรุ้งที่ก่อน เมฆ เพื่อแสดง ถึงสัญญาระหว่างเรากับ โลก ๑๔เวลาใดที่มี รุ้งกินน้ำที่ก่อน เมฆเหนือพื้น ดินนั้น ๑๕เรา

* ๘:๑๓ **เปิดประตู** แปลตรงๆคือ “เปิดฝาออก”

† ๘:๒๐ **นกที่สะอาด ... ที่สะอาด** พวกนกและสัตว์ทั้งหลายที่พระเจ้าบอกว่าสามารถใช้เป็น เครื่องบูชาได้

จะระลึก ถึงสัญญาที่เราได้ให้ไว้กับ เจ้า และ บรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อยู่กับเจ้า คือเรา จะไม่ให้นำมาทำมั่วทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย อีก ^{๑๖}เมื่อมีรุ่งกินวันที่ก่อน เมฆเมื่อใด เรา จะมองดูรุ่ง นน และจะนึกถึงสัญญาที่มั่นคง ถาวร ระหว่างเรากับทุก สิ่งที่มี ชีวิตบนโลก นี้”

^{๑๗}แล้วพระเจ้าพูดกับโน อาห์อีก ว่า “นี่ แหละคือเครื่องหมายแห่งสัญญาระหว่างเรา กับทุกสิ่งที่มีชีวิตบนโลกนี้”

โนอาห์กับลูกๆของเขา

^{๑๘}ลูกชายของโนอาห์คือ เชม ฮาม และยา เฟท ออกมาจากเรือด้วยกัน (ฮามได้เป็นพ่อ ของคานาอัน) ^{๑๙}ประชาชนทั้งหมดบนโลกนี้ ล้วนมาจากลูกชายทั้งสามคนนี่ของเขา

^{๒๐}ฝ่ายโน อาห์ นนเป็นชาวไร่ เขาเป็นคน แรกที่ทำ ไร่ อุ่น ^{๒๑}เขาได้ตีเมเหล่า อุ่นและ เมฆกลับ ไปในเต็นท์ ทั้งที่เปลือย กาย อยู่ ^{๒๒}ฝ่ายฮามที่เป็นพ่อของคานาอันนั้น มาเห็น โน อาห์พ่อของ เขาอนหลับเปลือย กาย อยู่ เขาจึงออกไปบอกกับพี่ ชายทั้งสอง คนของ เขา ^{๒๓}เชมกับยา เฟทจึงช่วย กันเอาผ้ามา พาด บ่าของพวก เขาทั้งสอง คน และเดินหัน หลังเข้าไปหาพ่อที่นอนเปลือยกายอยู่ เอาผ้า คลุมร่างพ่อไว้โดยที่ไม่ได้มองร่างเปลือยของ พ่อเลย

^{๒๔}เมื่อโน อาห์ตื่น ขึ้นสร้าง เมฆแล้ว และ รู้ เรื่องว่าลูกชายคน เล็กได้ทำ อะไรกับ เขา ^{๒๕}โนอาห์จึงพูดว่า

“คานาอัน เจ้าจะต้องถูกแช่ง ให้เป็นทาสชนต่ำที่สุดของพี่น้อง”

^{๒๖}แล้วโนอาห์พูดต่ออีกว่า

“ขอพระเจ้าอวยพรให้เชม และให้คานาอันเป็นทาสของเขาเถิด

^{๒๗}ขอพระเจ้าขยาย †ดินแดนของยาเฟท

ขอให้ยาเฟทอยู่ในดินที่ของเชม † ขอให้คานาอันเป็นทาสของยาเฟทด้วย” ^{๒๘}โนอาห์มีชีวิตหลังน้ำท่วมต่อไปอีกสาม ร้อยห้าสิบปี ^{๒๙}โนอาห์มีอายุถึงเก้าร้อยห้าสิบ ปีจึงตาย

เชื้อสายของลูกชายของโนอาห์

(๑ พศด. ๑:๕-๒๓)

^๑ต่อ ไป นี่เป็นเชื้อ สายของลูกชาย **๑๐** ทั้งสามคนของโนอาห์ คือ เชม ฮาม และยาเฟท พวกเขามีลูกหลังจากน้ำท่วม

ลูกหลานของยาเฟท

^๒พวกลูกชายของยาเฟท คือ โกอเมอร์ มา โกอ มาดัย ยาวาน ทูบัล เมเซค และทิวาส

^๓พวกลูกชายของกอเมอร์ คือ อัชเคนส์ ริ ฟาท และไทการมาห์

^๔พวกลูกชายของยาวาน คือ เอลิซาร์ ทาร ชิช คิทธิม และโดดานิม †

^๕บรรดาประชาชนที่อาศัยอยู่ตามบริเวณ ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ล้วนสืบ เชื้อ สายมาจากลูกๆของยา เฟท ครอบครัวทั้งหลาย นี้ แต่ละครอบครัวได้กลายเป็นชนชาติต่างๆที่มีแผ่นดินและภาษาเป็นของพวกเขาเอง

ลูกหลานของฮาม

^๖ฮามมีลูกชายคือ คูช อียิปต์ ฟีฟูตและคานาอัน

^๗คูชมีลูกชายหลายคน คือ เชบา ฮาวิล่าห์ สับทาร์ ราอามาห์ และสับเทคา ส่วนลูกของราอามาห์ คือ เสนาและเดดาน

^๘ลูกของคูชที่ชื่อว่านิมโรดนั้น เป็นนักรบที่กล้าหาญ †คนหนึ่งในแผ่นดิน ^๙เขาเป็นนายพรานที่กล้าหาญมากต่อหน้าพระยาห์เวห์ นี่ เป็นเหตุที่ประชาชนมักพูด ว่า “คนผู้ นี้เป็น

*๙:๒๕ คานาอัน ลูกชายของฮาม ประชาชนของคานาอันได้อาศัยอยู่ตามชายฝั่งปาเลสไตน์ เลบานอนและซีเรีย ต่อมาพระเจ้าได้ให้แผ่นดินนี้กับประชาชนชาวอิสราเอล

†๙:๒๗ ขยาย คำฮีบรูนี้ออกเสียงเหมือนกับชื่อของยาเฟท

‡๙:๒๗ ขอให้ยาเฟทอยู่ในดินที่ของเชม หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ขอให้พระเจ้าอยู่ในดินที่ของเชม” หรือ “ขอให้ยาเฟทกับเชมอยู่กันอย่างสันติ”

†๑๐:๕ โดดานิม หรือบางฉบับเขียนว่า “โรดานิม” หรือ “ประชาชนของเกาะโรด”

§๑๐:๖ อียิปต์ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “มิสราอิม”

**๑๐:๘ นักรบที่กล้าหาญ หรือ “เป็นวีรบุรุษที่ยิ่งใหญ่คนแรก”

เหมือนนิมโรดนายพรานผู้กล้าหาญต่อหน้าพระยาห์เวห์”

^{๑๐}อาณาจักรของนิมโรดนั้น เริ่มขยายจากเมืองบาบิโลน เมืองเอเรก และเมืองอัคคัต ซึ่งเมืองทั้งสามนี้อยู่ในแผ่นดินชินาร์ ^{๑๑}จากที่นั้น นิมโรดได้ไปยงแผ่นดินอัสซีเรีย แล้วสร้างเมืองนินะเวห์ เมืองโรโบทอริ เมืองคาลาห์ ^{๑๒}และเมืองเรเสน ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างเมืองนินะเวห์กับเมืองคาลาห์นั้น เดียวนี้เรเสนได้กลายเป็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่ง

^{๑๓}อียิปต์มีลูกชายหลายคน คือ ลูต อานา มิม เลหะบิม นัฟทูชิม ^{๑๔}บัทรูลิม คัสลูห์ (ผู้เป็นต้นตระกูลคนฟีลิสเตีย) และคนคัฟไทร์

^{๑๕}คานาอันมีลูกคนโต คือ ไชตอน คานาอันยังเป็นพ่อของเฮท ^{๑๖}คนเยบุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซ ^{๑๗}คนฮิวไตต์ คนอารคิ คนสิณี ^{๑๘}คนอรวัด คนเศเมอร์ และคนฮามัทด้วย ต่อมาภายหลังครอบครัวคานาอันได้กระจายออกไปตามที่ต่างๆ

^{๑๙}เขตของคนคานาอัน แผ่ขยายจากเมืองไชตอนไปทางเมืองเก ราร์จนถึงเมืองกาซา และไปทางเมืองโสโดม โกโมราห์ อัดมาห์ และเศโบอิมจนถึงเมืองลาซา

^{๒๐}คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายของฮาม พวกเขามีภาษาของตนเอง มีเขตแดนที่อยู่ของตนเอง และแบ่งแยกเป็นชนชาติต่างๆ

ลูกหลานของเชม

^{๒๑}ส่วนเชมที่เป็นพี่ชายคนโตของยาเฟทนั้น ก็มีลูกอีกหลายคน เขาเป็นต้นตระกูลของพวกชาวเอเบอร์ด้วย

^{๒๒}พวกลูกชายของเชม คือเอลาม อัสซุร อารบักชาด ลูต และอารัม

^{๒๓}พวกลูกชายของอารัม คืออูส ฮูล เกเชอรั และมัซ

^{๒๔}ส่วนอารบัก ชาดมีลูกชาย คือเซ ลาห์ ส่วนเซลาห์มีลูกคือเอเบอร์ ^{๒๕}ลูกชายสองคนของเอเบอร์ คือเฟเลก †และโยกทาน ที่เขาตั้งชื่อว่าเฟเลกก็เพราะในสมัยนั้นมีการแบ่งแผ่นดินกัน

^{๒๖}โยกทานมีลูกหลายคน คืออัล โม ดัด เซเลฟ ฮาซารมาเวท เยราห์ ^{๒๗}ฮาโดรัม อุซาล ดิคลาห์ ^{๒๘}โอบาล อาบีมาเอล เสบา ^{๒๙}ไอฟีร์ ฮาวิล่าห์ และโยบับ คนเหล่านี้ล้วนเป็นลูกชายของโยกทาน ^{๓๐}คนเหล่านี้ได้อาศัยอยู่ในแถบเนินเขาด้านตะวันออก †จากเมืองเมซาไปทางเศฟาร์

^{๓๑}คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายของเชม พวกเขามีภาษาของตนเอง มีดินแดนที่อยู่ของตนเอง มีเชื้อชาติของตัวเอง

^{๓๒}นี่คือรายชื่อครอบครัวต่างๆที่เกิดมาจากพวกลูกชายของโนอาห์ พวกเขาเรียงลำดับตามชนชาติของพวกเขา และจากครอบครัวเหล่านี้เอง ประชากรมนุษยาก็แผ่ขยายไปทั่วโลกภายหลังน้ำท่วม

โลกถูกแบ่งแยก

^๑ในขณะที่นั้นทั่วโลกยังพูดภาษาเดียวกัน ^๒แต่พวกคนพวกนี้เริ่มมีความหมายเหมือนกัน ^๓เมื่อผู้คนพากันอพยพไปจากทิศตะวันออก พวกเขาก็พบที่ราบในแผ่นดินของชินาร์ จึงตกลงใจอาศัยอยู่ที่นั้น

^๔พวกเขาพูดซึกซวนกันว่า “มาเถิด ให้พวกเราทำอิฐกัน เอาอิฐไปเผาจนแข็ง” พวกเขาจึงมีอิฐใช้แทนหิน และมียางมะตอย ^๕ใช้แทนปูนสอ §

^๖จากนั้นพวกเขา ก็พูดว่า “มาเถิด มาสร้างเมืองสำหรับพวกเรากันเถอะ แล้วสร้างหอคอยให้สูงเทียมฟ้า พอทำอย่างนั้นแล้ว พวกเราจะมีชื่อเสียงโด่งดัง ใครๆก็จะรู้จัก

* ๑๐:๑๐ เมืองบาบิโลน ... ชินาร์ หรือ “บาบิโลน เอเรก อัคคัต และคัลนาร์ เมืองเหล่านี้อยู่ในแผ่นดินของชินาร์”

† ๑๐:๒๕ เฟเลก ชื่อนี้หมายถึงการแบ่งแยก

‡ ๑๐:๓๐ ตะวันออก ปกติแล้วคำนี้จะหมายถึงบริเวณที่อยู่ระหว่างแม่น้ำไทกริสและแม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงอ่าวเปอร์เซีย

¶ ๑๑:๓ ยางมะตอย หรือ “น้ำมันดิน” คือน้ำมันแผ่นหนาที่ต้องโดนความร้อนจึงจะกลายเป็นของเหลว

§ ๑๑:๓ ปูนสอ ปูนที่ใช้ในการสร้างตึกด้วยอิฐ

เรา ถ้าเราไม่ทำ พวกเราก็จะกระจัดกระจายไปทั่วโลก”

๕ พระยาห์เวห์ได้ลงมาดู เมืองและหอคอยที่พวกมนุษย์ช่วยกันสร้างขึ้นนั้น ๖ แล้วพระยาห์เวห์พูดว่า “ดูเถิด ประชาชนเหล่านี้เป็นชนชาติเดียวกัน พูดภาษาเดียวกัน นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้นของสิ่งที่พวก เขาจะทำในอนาคต และเมื่อพวก เขาตั้งใจจะทำอะไร แล้ว ก็จะทำให้ได้แน่นอน ๗ มาเถิด ให้พวกเราลงไปทำให้ภาษาของพวก เขาสับสนกัน”

๘ พระยาห์เวห์จึงทำให้พวก เขากระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดิน โลก คนเหล่านั้นจึงต้องเลิกสร้างเมือง นั้น ๙ แล้วคนก็เรียกเมืองนั้นว่าบาเบล *เพราะพระยาห์เวห์ทำให้ภาษาของทั้ง โลกสับสนไปหมด แล้วพระยาห์เวห์ยังทำให้พวก เขากระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดิน

เรื่องราวของลูกหลานเซม

(๑ พศต. ๑:๒๔-๒๗)

๑๐ ต่อไป นี้เป็นเชื้อ สายลูก หลานของเซม หลังจากเกิดมา ท่วมไป แล้วสอง ปี เซมก็มีลูกชายชื่ออารบิค ชาต เซมมีอายุหนึ่ง ร้อยปี พอดี ๑๑ หลังจากที่เซมมีอารบิคชาตแล้ว เซมก็มีชีวิตต่อไปอีกห้าร้อยปี และมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๑๒ เมื่ออารบิค ชาตมีอายุได้สามสิบห้า ปี เขาก็มีลูกชายชื่อเชลาห์ ๑๓ พอมิเชลาห์แล้ว อารบิค ชาตมีชีวิตต่อไปอีกสี่ ร้อยสามปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๑๔ เมื่อเชลาห์มีอายุได้สามสิบ ปี เขาก็มีลูกชายชื่อเอเบอร์ ๑๕ พอมิเอเบอร์แล้ว เชลาห์ก็มีชีวิตต่อไปอีกสี่ ร้อยสามปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๑๖ เมื่อเอเบอร์มีอายุสามสิบสี่ ปี เขาก็มีลูกชายชื่อเปเลก ๑๗ พอมิเปเลกแล้ว เอเบอร์ก็มีชีวิตต่อไปอีกสี่ ร้อยสามสิบ ปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๑๘ เมื่อเปเลกมีอายุสามสิบปี ก็มีลูกชายชื่อเรอู ๑๙ พอมิเรอูแล้ว เปเลกก็มีชีวิตต่อไปอีก

สองร้อยเก้าปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๒๐ เมื่อเรอูมีอายุสามสิบสอง ปีก็มีลูกชื่อเสรุก ๒๑ พอมิเสรุกแล้ว เรอูมีชีวิตต่อไปอีกสองร้อยเจ็ดปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๒๒ เมื่อเสรุกมีอายุสามสิบปีก็มีลูกชื่อนาโฮร์ ๒๓ พอมินาโฮร์แล้ว เสรุกก็มีชีวิตต่อไปอีกสองร้อยปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๒๔ เมื่อนาโฮร์อายุยี่สิบเก้า ปีก็มีลูกชื่อเทราห์ ๒๕ พอมิเทราห์แล้ว นาโฮร์ก็มีชีวิตต่อไปอีกหนึ่งร้อยสิบเก้าปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๒๖ เมื่อเทราห์อายุเจ็ดสิบ ปีก็มีลูกชายชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน

เรื่องราวของครอบครัวเทราห์

๒๗ ต่อไปนี้เป็นเชื้อสายลูกหลานของเทราห์ เขาเป็นพ่อของอับราม นาโฮร์ และฮาราน ฮารานมีลูกชายชื่อโลท ๒๘ ฮาราน นั้นตายก่อนเทราห์พ่อของเขา ในแผ่นดินที่เขาเกิดในเมืองเออร์ของชาวบาบิโลน ๒๙ อับรามกับนาโฮร์ต่างก็มีเมีย เมียของอับรามชื่อซาราย เมียของนาโฮร์ชื่อมิลคาห์ ซึ่งเป็นลูกสาวของฮาราน (ฮารานเป็นพ่อของมิลคาห์และอิสคาห์) ๓๐ ฝ่ายซารายนั้นเป็นหมั้น จึงไม่มีลูก

๓๑ เทราห์พาอับรามลูกของตัวเองกับโลทที่เป็นหลานชาย ซึ่งเป็นลูกของฮาราน และซารายลูกสะใภ้ที่เป็นเมียของอับราม ออกจากเมืองเออร์ของชาวบาบิโลน เพื่อจะเข้าไปอยู่ในแผ่นดินคานาอัน แต่เมื่อพวกเขาเดินทางมาถึงเมืองฮาราน ก็ได้อาศัยอยู่ที่นั่น ๓๒ เมื่อเทราห์อายุได้สองร้อยห้าปี เขาก็ตายที่เมืองฮาราน

พระยาห์เวห์เรียกอับราม

๑๒ ๑ พระยาห์เวห์พูดกับอับรามว่า ๑๒ *ให้ออกจากประเทศของเจ้า ละทิ้งประชาชน

และครอบครัวของพ่อเจ้าเสีย

และให้มุ่งไปยังดินแดนที่เราจะแสดงแก่เจ้า

๒ เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่

เราจะอวยพรเจ้า

* ๑๑:๙ *บาเบล* ในภาษาฮีบรู ชื่อ “บาเบล” ออกเสียงเหมือนคำว่า “จูนาย”

† ๑๒:๒๕ *เมืองเออร์ของชาวบาบิโลน* แปลตรงๆได้ว่า “เมืองเออร์ของชาวเคลเดีย” เป็นเมืองเมืองหนึ่งที่อยู่ทางใต้ของกรุงบาบิโลน

และทำให้ชื่อเจ้าเป็นที่รู้จักกว้างขวาง และเจ้าจะเป็นพระพรสำหรับคนอื่น *
 *เราจะอวยพรคนที่อวยพรเจ้า และจะสาปแช่งคนที่สาปแช่งเจ้า คนทั้งหลายบนโลกนี้จะได้รับพรจากเจ้าด้วย†”

อับรามไปคานาอัน

“อับ รามจึงออกจากเมืองฮารานพร้อมกับ โลท และทำตามที่พระยาห์เวห์บอก ในขณะที่นั้นเขามีอายุเจ็ดสิบห้าปี * อับรามพาเมียเขาที่ชื่อซาราห์ และหลานชายชื่อโลทไปด้วย รวมทั้งทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดและทาสทั้งหมดที่เขาได้มาจากเมืองฮาราน พวกเขาทั้งหมดได้ออกเดินทางมาจนถึงแผ่นดินคานาอัน * อับ รามเดินทางผ่านดินแดนของชาวคานาอันและสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในเมืองเซเคม * สูดัน ก่อของโม เทร์ (ซึ่งชาวคานาอันอาศัยอยู่ในเวลานั้น)

“พระ ยาห์เวห์ปรากฏตัวให้อับ รามเห็น และพูดกับเขาว่า “เราจะให้ดินแดนแห่งนี้แก่ลูกหลานของเจ้า”

อับ รามสร้างแท่นบูชาขึ้นแท่นหนึ่งให้ กับพระยาห์เวห์ที่ได้ปรากฏตัวให้เขาเห็น * แล้ว เขาก็ย้ายจากที่ นั้นไปยังแถบเนิน เขาทาง ตะวันออกของเมืองเบธเอล เขาตั้งเต็นท์ขึ้นที่ นั้น ด้านตะวันตกคือเมืองเบธ เอล ทาง ตะวัน ออกคือเมืองอัย เขาสร้างแท่น บูชาขึ้นอีก แท่นที่ นั้น และเขาได้นมัสการพระ ยาห์เวห์ * หลังจากนั้นเขาก็เดินทางต่อไปยัง เนเกบ

อับรามในอียิปต์

“ใน ขณะ นั้นเกิดภาวะฝน แล้งและ กันดารอาหารอย่างรุนแรง อับ รามจึงเดินทางไปอาศัยในอียิปต์ * ก่อนที่เขาจะเข้าสู่ เขตแดนของอียิปต์ เขาบอกนางซาราห์เมีย ของเขาว่า “ฟัง นะ พี่รู้ว่าน้องเป็นผู้หญิงที่ สวยมาก * ถ้าผู้ชายชาวอียิปต์พบน้องเข้า พวกเขาจะพูดว่า ‘ผู้ หญิงคนนี้เป็นเมียของ ผู้ชายที่มั่งคั่งด้วยแน่’ พวกเขา ก็จะฆ่าพี่แต่ไม่

ฆ่าน้องหรือ” * ฉะนั้นให้น้องไปว่าน้องเป็น น้องสาวของพี่ เพื่อคนพวกนั้นจะได้ดีกับพี่ และพี่ก็จะรอดชีวิตเพราะน้อง”

“เมื่ออับ รามไปถึงอียิปต์ ชาวอียิปต์เห็น ว่าซาราห์เป็นผู้ หญิงที่สวยงาม * และเมื่อ พวกเขา เห็นหน้าที่ของฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์มา พบนาง จึงไปบอกกับฟาโรห์ว่านางสวย ขนาดไหน หลังจากนั้น นางซาราห์จึงถูกนำ ตัวมาที่วัง * กษัตริย์ฟาโรห์จึงปฏิบัติกับอับ รามอย่าง ดี เพราะเขาเป็นพี่ ชายของนางซาราห์ เขาได้รับแกะ วัว ลาตัวผู้ ลาตัวเมีย ทาสชายหญิง และพวกอูฐ

“แต่พระยาห์เวห์ทำให้เกิดโรคระบาดขึ้น อย่างรุนแรงกับฟาโรห์และคนใน วัง เพื่อ ลงโทษฟาโรห์ที่ไปเอาเมียของอับ รามมา * กษัตริย์แห่งอียิปต์จึงเรียกตัวอับ รามมา พบและถามว่า “นี่เจ้าทำอะไรกับเรา ทำไม ถึงไม่บอกเราว่านางเป็นเมียเจ้า * ทำไม่ถึง บอกว่า ‘นางเป็นน้องสาว’ ทำให้เรารับนาง มาเป็นเมีย ตอนนี้อาเมียของเจ้าคืนไปและ ออกไปให้พ้น” * ฟาโรห์ได้ออกคำสั่งกับคน ของพระองค์ให้ส่งอับรามกับเมียเขา รวมทั้ง สิ่งของที่เป็นของเขา ออกจากอียิปต์

อับรามกลับคานาอัน

“อับ รามกับเมียและโลทจึงเอา * ๑๓ ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดเดินทาง จาก อียิปต์ต่อไปยังเนเกบ * ขณะนั้นอับรามร่ำรวย มาก มีฝูงสัตว์ เครื่องเงินและทองมากมาย

“อับ รามเดินทางจากเน เกบกลับ ไปเบธ เอล เมื่อเขามา ถึงบริเวณที่อยู่ระหว่างเมือง เบธเอลและเมืองอัย ดูรอบบริเวณที่เขาเคยตั้ง เต็นท์ตอนที่ผ่านมารั้งก่อน * เป็นสถานที่ที่ เขาสร้างแท่นบูชาไว้ อับรามได้นมัสการพระ ยาห์เวห์ที่นั่น

อับรามและโลทแยกทางกัน

“โลทซึ่งเดินทางมากับอับราม ก็มีฝูงแพะ แกะ ฝูง วัว และเต็นท์อีกมากมาย * พื้นที่ ที่เคยอาศัยอยู่จึงไม่เพียงพอที่จะให้พวกเขาอยู่ด้วย กันอีกต่อไป เพราะทรัพย์สินสมบัติ

* ๑๖:๒ และเจ้า ... คนอื่น หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนอื่นจะใช้ชื่อของเจ้าในการ อวยพรคนอื่น คือพูดว่า ขอให้ท่านได้รับพรเหมือนกับอับราม”

† ๑๖:๓ คนทั้งหลาย ... จากเจ้าด้วย หรืออาจจะแปลได้ว่า “คนทั่วโลกจะใช้ชื่อของเจ้าใน การอวยพรคนอื่น”

และสิ่งของของพวกเขา เขามีจำนวนมากมายมหาศาลจนไม่สามารถอยู่รวมกันไว้ได้ ๗ คนเลี้ยงแกะของอับรามทะเลาะกับคนเลี้ยงแกะของโลทหลายครั้ง (ในเวลา นั้นชาวคานาอันและชาวเปรีซ ซึ่ได้อาศัยอยู่ในบริเวณนั้นด้วย)

๘ อับรามจึงพูดกับโลทว่า “พวกเราไม่ควรมาทะเลาะกันเอง ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องระหว่างลุงกับหลาน หรือเรื่องระหว่างคนเลี้ยงแกะของเรา เพราะเราเป็นญาติกัน ๙ แผ่นดินทั้งหมดนี้คอยอยู่ต่อหน้าหลาน พวกเราควรแยกทางกัน ถ้าหลานไปทางซ้าย ลุงก็จะไปทางขวา ถ้าหลานไปทางขวา ลุงก็จะไปทางซ้าย”

๑๐ โลทมองไปรอบๆ เห็นที่ลุ่มในหุบเขาจอร์แดนตลอดระยะ ทางจนถึงเมืองโส ออร์ แผ่นดินแห่งนี้มีน้ำท่าอุดมสมบูรณ์ (ตอนนั้นพระยาห์เวห์ยังไม่ได้อ่ทำลายเมืองโสโดมและโกโมราห์) แผ่นดินแห่งนี้เหมือนกับสวนของพระยาห์เวห์ เหมือนกับดินแดนในประเทศอียิปต์ ๑๑ โลทเลือกที่ลุ่มในหุบเขาจอร์แดน เขาจึงเดินทางไปทางตะวันออก ทั้งสองคนจึงแยกทางกัน ๑๒ อับรามอาศัยอยู่ในดินแดนของคานาอัน โลทอาศัยอยู่ท่ามกลางเมืองต่างๆในหุบเขา โลทได้ย้ายเต็นท์ของเขาไปใกล้กับเมืองโสโดม ๑๓ ชาวเมืองโสโดมเป็นคนชั่วและทำบาปต่อพระยาห์เวห์อย่างมาก

๑๔ หลังจากโลทแยกไปแล้ว พระยาห์เวห์พูดกับอับรามว่า “ให้มองไปรอบๆ จากจุดที่เจ้าอยู่ มองไปทางเหนือ ทางใต้ ทางตะวันออกและทางตะวันตก ๑๕ เพราะเราจะมอบทุกที่ที่เจ้าเห็นให้ เจ้าและลูกหลานของเจ้าตลอดไป ๑๖ เราจะให้ลูกหลานของเจ้ามีจำนวนมากมายเหมือนฝุ่นบนโลก ถ้าหากมีใครสามารถนับ ฝุ่นบนโลกได้ ก็จะสามารถนับจำนวนลูกหลานของเจ้าได้ ๑๗ ไปเถิด เดินทางไปให้ทั่วดินแดนนี้ เพราะเราจะให้มันกับเจ้า”

๑๘ อับรามจึงย้ายเต็นท์ของเขาไปตั้งหลักแหล่งในที่ใหม่ บริเวณสวนต้นก่อกของมัมเรในตำบลเฮโบรน และเขาสร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งทีนั้นให้กับพระยาห์เวห์

โลทถูกจับตัวไป

๑๔ ในเวลานั้นกษัตริย์อัม ราเฟลแห่งเมืองเอลลาสาร์ กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์แห่งเมืองเอลาม และกษัตริย์ทิดาลแห่งเมืองโกยิม ๒ พวกกษัตริย์ทั้งหมดนี้กำลังทำสงครามอยู่กับกษัตริย์เบลลาแห่งเมืองโสโดม กษัตริย์บิรซาแห่งเมืองโกโมราห์ กษัตริย์ชินาบแห่งเมืองอัดมาห์ และกษัตริย์เซเมเบอร์แห่งเมืองเศโบยิม และกษัตริย์ของเมืองเบลลา (เบลลา มีอีกชื่อหนึ่งว่าโคอาร์)

๓ พวกกษัตริย์ฝ่าย หลังร่วม กันยกทัพไปที่หุบเขาสิตติม (ปัจจุบันคือทะเลเกลือ) ๔ กษัตริย์พวกนี้เคยรับใช้กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์อยู่ถึงสิบสองปี แต่ในปีที่สิบสาม พวกเขาก่อการกบฏขึ้น ๕ ในปีที่สิบสี่ กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และกษัตริย์ที่ยังจงรักภักดีกับเขา ได้บุกมา และรบชนะชาวเมืองพวกนี้คือ ชาวเรฟอิมที่เมืองอัททาโรทคารนาอิม ชาวคูซิมที่เมืองฮาม และชาวเอมิมที่เมืองซาเวห์-คีริยาธาอิม ๖ พวกเขาจับรบชนะชาวไฮรีที่อาศัยอยู่ในเนินเขารอบๆ เสิร์รี่ไปจนถึงเอลปาราน ที่อยู่ติดกับทะเลทราย ๗ แล้วพวกกษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์ก็หันทัพกลับไปตีเมืองเอนมิสปีท (ซึ่งก็คือเมืองเคเดซ) พวกเขาได้รบชนะไปทั่วทั้งเขตแดนของชาวอามาเลคและชาวอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ในฮาซาซาฮอนทามาร์

๘ ฝ่ายกษัตริย์เมืองโสโดม โกโมราห์ อัดมาห์ เศโบยิมและเบรา (หรือโคอาร์) ได้ออกมาจัดทัพเพื่อเตรียมสู้รบกับพวกกษัตริย์อีกฝ่ายหนึ่งในหุบเขาสิตติม ๙ คือกษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์แห่งเอลาม กษัตริย์ทิดาลแห่งโกยิม กษัตริย์อัมราเฟลแห่งชินาร์ และกษัตริย์อารีโอกแห่งเมืองเอลลาสาร์ กษัตริย์สี่องค์ต่อสู้กับกษัตริย์ห้าองค์

๑๐ ขณะนั้นหุบเขาสิตติมเต็มไปด้วยหลุมน้ำมัน ดิน ๑ เมื่อกองทัพของกษัตริย์โสโดมและโกโมราห์วิ่งหนี บางคนก็ตกลงไปในหลุมเหล่านั้น และส่วนที่เหลือก็วิ่งไปหลบที่ภูเขา

* ๑๔:๖ *เอลปาราน* น่าจะเป็นเมืองเอแล็ทซึ่งอยู่ใต้สุดของอิสราเอล ใกล้ทะเลแดง

† ๑๔:๑๐ *น้ำมันดิน* เป็นน้ำมันชนิดชั้นที่ต้องถูกความร้อนถึงจะละลาย

๑๑ กษัตริย์เค โดร์ ลา โอ เม อร์กับพวก ของ เขาก็ได้ ยึดเอาทรัพย์สินสมบัติต่างๆของโสโดม และโกโมราห์ รวมทั้งอาหารทั้งหมด แล้วก็ จากไป ๑๒ พวกเขายังได้จับ ตัวโลท (หลาน ชายของอับ ราม) และยึดทรัพย์สินสมบัติของ เขาไป ด้วย เพราะโลทอาศัยอยู่ในเมืองโส โดม แล้วพวก เขาก็จาก ไป ๑๓ คน รับ ใช้คน หนึ่งของโลทที่หนี รอดมาได้ ได้มาบอกกับ อับ รามชาวฮีบรู ขณะ นั้น อับ รามอาศัยอยู่ ใกล้ๆกับสวน ต้น ก่อของมัมเร ซึ่งเป็นของ ชาวอาโมไรต์ ที่เป็นพี่น้องของเอซโคลล์และ อา เนอร์ พวก เขาทั้งหมดเป็นเพื่อนกับอับ ราม และเคยตกลงกันแล้วที่จะช่วย เหลือซึ่ง กันและกัน

อับรามช่วยโลท

๑๔ เมื่ออับ รามได้ยินว่าหลาน ชายถูกจับตัว ไป เขาจึงรวบรวมคนของเขาที่ได้ รับการ ฝึกฝนการ รบมาและเป็นทาสที่เกิดอยู่ใน ครอบครัวยของเขา จำนวนสาม ร้อยสิบ แปด คน แล้วเขาก็ไล่ ตามศัตรูไปจนถึงเมืองดาน ๑๕ ในคืน นั้นอับ รามและพวก ทาสของเขาได้ แยก กันเข้าโจมตีศัตรู พวก เขารบชนะพวก นั้น และไล่ตามไปจนถึงเมืองโฮบาร์ ซึ่งอยู่ ทางเหนือของเมืองดามัสกัส ๑๖ อับ รามยึด ทรัพย์สินสมบัติคืน มาทั้งหมด และนำตัว โลท และทรัพย์สินสมบัติของโลทคืนมา รวมทั้งพวก ผู้ หญิงและคน อื่นๆที่ถูกกวาดต้อน ไปคืนมา ด้วย

๑๗ หลังจากอับรามกับฝ่ายของเขา กลับจาก การ ลู่ รบชนะกษัตริย์เค โดร์ ลา โอ เม อร์ กษัตริย์โสโดมได้ออกมาพบอับรามตรงที่ราบ หุบเขาซาเวห์ (คือที่ราบหุบเขาแห่งกษัตริย์)

เมลคีเซเดค

๑๘ เมลคีเซ เดคผู้ เป็นกษัตริย์เมืองซา เล็ม และเป็นนักบวชของพระเจ้าผู้ สูงสุด ได้มา พบอับ รามและนำขนมปังกับเหล้า อุ่นมา ด้วย ๑๙ เมลคีเซเดคได้อวยพรอับรามว่า “ขออับรามได้รับพระพรจากพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้สร้างท้องฟ้าและแผ่นดิน

๒๐ และขอพระเจ้าผู้สูงสุดได้รับคำสรรเสริญ พระองค์ได้มอบศัตรูให้อยู่ในกำมือของท่าน” อับ รามได้ให้เมลคีเซเดค หนึ่ง ในสิบของ ทุกอย่างที่ขโมยมาได้ ๒๑ แล้วกษัตริย์โสโดมพูด กับอับรามว่า “ช่วยคืนคนของเราที่ถูกจับไป ให้กับเราด้วย ส่วนทรัพย์สินสมบัตินั้นท่านเก็บ เอาไว้เองเถิด”

๒๒ อับ รามจึงบอกกษัตริย์โสโดมว่า “เรา ได้ยกมือขึ้นสาบานกับพระ ยาห์เวห์ พระเจ้า ผู้สูงสุด ผู้สร้างท้องฟ้าและแผ่นดินว่า ๒๓ เรา จะไม่เอาอะไรที่เป็นของท่านเลย แม้แต่ด้วย หรือเชือกผูกกรองเท้าสัก เส้น เพื่อท่านจะไม่สามารถอ้างได้ว่า ‘เรานี่แหละ ที่ทำให้อับราม ร่ำรวย’ ๒๔ เราจะไม่ เอาอะไรเลย นอกจาก อาหารที่คนของเราได้กินไปแล้วเท่านั้น และ ส่วนแบ่งสำหรับ อาเนอร์ เอซโคลล์ และมัมเร ที่ได้ช่วยเราออก รบ ให้พวก เขาได้รับส่วนแบ่ง ของพวกเขาไปเถิด”

พระเจ้าให้คำสัญญากับอับราม

๑๕ ๑ หลัง จากเหตุการณ์นั้น พระ ยาร์เวห์พูดกับอับ รามในนิมิตว่า “อับราม ไม่ต้องกลัว เราเป็นโล่กำบังเจ้า เจ้า จะได้รับรางวัลที่ยิ่งใหญ่มาก”

๒ แต่อับ รามพูดว่า “ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต พระองค์จะให้อะไรกับข้าพเจ้า หรือ เพราะข้าพเจ้ายังไม่มีลูก เลย และผู้รับ มรดกของข้าพเจ้าคือเอ ลี เย เซอร์ชาว เมือง ดามัสกัสทาสของข้าพเจ้า †” ๓ อับ รามพูดว่า “ดูเถอะ พระองค์ไม่ได้ให้ลูกชายกับข้าพเจ้า ทาส ชายที่เกิดในบ้านข้าพเจ้าก็จะเป็นคนรับ มรดกจากข้าพเจ้า”

๔ พระยาห์เวห์จึงพูดกับอับ รามว่า “คนๆนี้ จะไม่ใช่ผู้รับมรดกของ เจ้าหรอก แต่ลูกชาย ของเจ้าเองจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า”

๕ แล้วพระองค์ก็พาอับ รามออกไปด้าน นอก และพูดว่า “มองดูท้องฟ้าสิ และลอง นับดวงดาวดูสิว่าเจ้าสามารถนับพวก มันได้ หรือเปล่า” แล้วพระองค์ก็พูดกับเขาว่า “ลูก หลานของเจ้าจะมีจำนวนมากมายอย่างนั้น”

* ๑๕:๒ เพราะข้าพเจ้ายังไม่มีลูก หรืออาจจะแปลได้ว่า “ข้าพเจ้ากำลังจะตายโดยไม่มีลูก”

† ๑๕:๒ ชาวเมือง ... ของข้าพเจ้า ความหมายในภาษาฮีบรูยังไม่ชัดเจน

๖ แล้วอับ รามก็ไว้ วางใจในพระ ยาร์เวห์ และเพราะความ ไว้ วางใจของอับ รามนั่นเอง พระองค์จึงได้ยอมรับเขา *

๗ พระองค์จึงบอกอับ รามว่า “เราคือ ยาร์เวห์ ผู้ที่นำเจ้าออกจากเมืองเออร์ † ของ ชาวเคลเดีย เพื่อมอบดินแดนนี้ให้กับเจ้าเป็น เจ้าของ”

๘ อับ รามก็พูดว่า “ข้าแต่พระยาร์เวห์ องค์ เจ้าชีวิต ข้าพเจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าจะ ได้เป็นเจ้าของมัน”

๙ พระองค์ก็บอกกับเขาว่า “ให้เอาลูกวัวตัว เมียอายุสาม ปีมาตัว หนึ่ง แพะตัว เมียอายุ สามปีตัวหนึ่ง แกะตัวผู้อายุสามปีอีกตัวหนึ่ง นกเขาและนกพิราบอย่างละตัวมาให้กับเรา”

๑๐ อับ รามก็ได้เอาสัตว์ทั้งหมดนี้มา และผ่า กลางลำ ตัวออกเป็นสอง ซีก แล้ววาง ไว้ข้าง ละซีกตรงกัน แต่เขาไม่ได้ผ่าพวกนก ๑๑ ต่อ มามีนกตัว ใหญ่หลาย ตัวบินลงมาจะกินซาก สัตว์พวกนั้น อับ รามจึงไล่ฝูงนกพวกนั้นไป

๑๒ ขณะ นั้นตะวันเริ่มตกดิน อับ รามหลับ สนิท ความมืดอันน่ากลัวก็แผ่ปกคลุมบนตัว เขา ๑๓ พระ ยาร์เวห์พูดกับอับ รามว่า “เจ้า ต้องรู้ว่าลูก หลานของ เจ้าจะเป็นคน แปรก หนีไปในประเทศที่ไม่ใช่ของพวกเขา และจะ เป็นทาสของคน พวก นั้น และคน พวก นั้น ก็จะทำคหิข่มเหงพวก เขาเป็นเวลาสี่ ร้อย ปี

๑๔ แต่เราจะตัดสินลงโทษชนชาตินี้ นั้น ที่พวก ลูก หลานของ เจ้าไปรับ ใช้ แล้วหลังจาก นั้น พวก ลูก หลานของ เจ้าก็จะออก มาพร้อม กับ ทร์พยัสสมบัติมากมาย

๑๕ แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่อย่างยืนยาวและ ตายอย่างสงบ สุขและถูกฝัง ไว้ ๑๖ หลังผ่าน พันปีสี่ร้อยอายุคน ลูกหลานของเจ้าก็จะกลับ มาที่ดินแดนแห่งนี้ เพราะก่อนหน้านั้นความ บาปของชาวอามโไรต์ยังไม่ครบถ้วน”

๑๗ เมื่อตะวันตกดิน มันมืดมาก แล้วมีหม้อ ที่มีควันไฟและคบเพลิงที่มีเปลวไฟลุกอยู่พุ่ง ผ่านกลางสองซีกของซากสัตว์พวกนั้น †

๑๘ ในวัน นั้นพระ ยาร์เวห์ได้ทำสัญญา กับ อับ ราม พระองค์พูดว่า “เราได้มอบแผ่นดิน นี้ให้กับลูก หลานเจ้า จากแม่น้ำอีลิปต์ † ไป จนถึงแม่น้ำยู เฟรติ สอนยิ่งใหญ่ ๑๙ รวมทั้ง แผ่นดินของชาวเคไนต์ ชาวเคนส ชาวซัดโม ไนต์ ๒๐ ชาวฮิตไทต์ ชาวเปอร์สซี ชาวเรฟาอิม ๒๑ ชาวอามโไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเกอร์กาซี และชาวเยนุส”

นางฮาการ์ ทาสหญิง

๑๖ ^๑ถึงเดี๋ยวนี้ซารายเมียของอับ รามก็ ยังไม่มีลูกให้กับอับ รามเลย แต่นาง มีทาสหญิงชาวอียิปต์คนหนึ่งชื่อฮาการ์ ๒ ซา รายจึงพูดกับอับ รามว่า “ดูสิ พระยาร์เวห์ไม่ ยินยอมให้ห้องมีลูก ไปร่วมหลับนอนกับทาส หญิงของห้องเถิด บางทีนางอาจมีลูกชายให้ กับห้องก็ได้” อับ รามก็ทำตามที่นางซา ราย แนะนำ

๓ หลัง จากที่อับ รามอยู่ที่แผ่นดินคานาอัน สิบปี ซารายเมียของอับ ราม ได้ยกทาสหญิง ของนาง ที่ชื่อฮาการ์ให้เป็นเมียของอับ ราม ๔ อับ รามก็เข้าไปร่วมหลับ นอนกับฮาการ์ และนางก็ตั้งท้อง เมื่อนางตั้งท้อง นางก็เริ่ม ลืมตัวแล้วดูถูกซา รายผู้เป็นนาย หญิงของ นาง ๕ ซารายจึงบอกกับอับ รามว่า “พี่ต้องรีบ ผิด ชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้น น้องได้ยกหญิง รับ ใช้ของน้องให้อยู่ในอ้อมอกพี่ พอนางเห็นว่า นางตั้งท้อง น้องก็ไม่อยู่ในสายตานางอีก ต่อ ไป ขอให้พระ ยาร์เวห์ตัดสินว่าระหว่างน้อง กับพี่ใครถูกกันแน่”

๖ แต่อับ รามพูดกับซารายว่า “ทาสของน้อง ก็อยู่ในกำมือของน้องอยู่แล้ว น้องจะทำอะไร กับนางก็ได้ตามที่น้องพอใจ” ซารายจึงดูด่า ฮาการ์ จนนางหนีไป

อิซมาเอล ลูกชายนางฮาการ์

๗ พูด สวรรค์ของพระ ยาร์เวห์พบนางฮาการ์ อยู่ข้างแอ่ง นำฟูแห่ง หนึ่งในที่เปเลา

* ๑๕:๖ แล้วอับ ราม ... ยอมรับเขา ข้อนี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “อับ รามไว้วางใจในพระ ยาร์เวห์ พระองค์ก็เลยนับว่าท่านเป็นคนทีพระองค์ยอมรับ”

† ๑๕:๗ เมืองเออร์ ตั้งอยู่ทางใต้ของบาบิโลน

‡ ๑๕:๑๗ ผ่านกลาง ... สัตว์พวกนั้น ในสมัยก่อนเวลาทำข้อตักลงกัน พวกเขาจะผ่าสัตว์ออกเป็นสองซีก แล้วเดินผ่านไประหว่างสองซีกนั้น แล้วพูดว่า “ถ้าข้าไม่รักเขาข้อตกลงนี้ ก็ขอให้เป็นเหมือนสัตว์ตัวนี้”

¶ ๑๕:๑๘ แม่น้ำอีลิปต์ ลำธารสายนี้เรียกว่า “วาตี เอล-อาริซ”

เปลี่ยวแห้งแล้ง แอ้งน้ำนั้นอยู่ที่ติดถนนที่มุ่งไปสู่มืองซูร์ ๘ ทูตสวรรค์พูดว่า “ฮาการ์ทาสของซา رای เจ้ามาจากไหนและกำลังจะไปไหน”

นางจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าหนีซา رای นายหญิงของข้าพเจ้ามา”

๙ แล้วทูตสวรรค์ของพระ ยาร์เวห์ก็พูดกับนางว่า “กลับไปหานาย หญิงของ เจ้าและให้ยอมอยู่ใต้อำนาจของ นาง” ๑๐ และทูตสวรรค์องค์ นั้นพูดว่า “เราจะทำให้ลูก หลานของ เจ้าทวีเป็นจำนวนมากมายมหาศาลจนนับไม่ถ้วน”

๑๑ ทูตสวรรค์ของพระ ยาร์เวห์บอกกับนางว่า

“ดูสิ ตอนนี้เจ้ากำลังตั้งท้อง

เจ้าจะคลอดลูกชาย

และเจ้าจะเรียกเขาว่าอิซมาเอล *

เพราะพระ ยาร์เวห์ได้ยินถึงความ ทุกข์ของ เจ้า

๑๒ ลูกชายคนนี้จะเหมือนลาป่า

มือของเขาจะต่อต้านทุกคน

มือของทุกคนก็จะต่อต้านเขา

เขาจะอาศัยอยู่ใกล้ๆกับพี่น้องของเขา †”

๑๓ ฮาการ์เรียกชื่อพระยาร์เวห์ที่พูดกับนางว่า “พระองค์คือพระเจ้าผู้มองเห็นฉัน ‡” ที่

นางเรียกอย่าง นั้น ก็เพราะนางคิดว่า “ที่นี้ฉันได้เห็น พระองค์ที่มองเห็นฉันจริงๆหรือ ¶”

๑๔ บ่อน้ำพุจึงได้ชื่อว่า เบเอเอลาไฮรอย §บ่อนี้ยังคงอยู่ระหว่างเมืองเคเดชและเมืองเบเรด

๑๕ นางฮาการ์ได้คลอดลูกชายให้กับอับราม แล้วอับ รามก็ตั้ง ชื่อลูกของ เขาว่าอิ ซมา เอล

๑๖ ตอนที่ฮาการ์คลอดอิซมาเอลนี้ อับ รามมีอายุแปดสิบหกปี

การขลิบ

๑๗ ๑ เมื่ออับรามมีอายุเก้าสิบเก้าปี พระ ยาร์เวห์ได้มาปรากฏต่ออับ รามและพูดกับเขาว่า “เราคือพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ **ให้เชื่อฟังเราและทำตามที่เราสั่ง ๒ ถ้าเจ้าทำอย่างนี้ เราจะทำสัญญาระหว่างเรากับเจ้า และเราจะทำให้ลูก หลานของ เจ้าเพิ่มทวีขึ้นอย่าง มหาศาล”

๓ อับ รามก็ก้มกราบลงและพระองค์ก็พูดกับเขาว่า “นี่เป็นส่วนของเรา ที่เราได้ทำสัญญากับเจ้า คือเจ้าจะได้เป็นบรรพบุรุษของหลายชนชาติ ๔ ชื่อของ เจ้าจะไม่ใช่อับ ราม ††อีกต่อไป แต่เจ้าจะมีชื่อใหม่ว่า อับ ราฮัม ‡‡เพราะเราได้ทำให้เจ้าเป็นพ่อของหลายชนชาติ ๖ เราจะทำให้เจ้ามีลูกหลานมากมาย และเราจะทำให้มีหลายชนชาติเกิดมาจากเจ้า กษัตริย์ต่างๆจะมาจากเจ้า ๗ เราจะทำสัญญาระหว่างเรากับเจ้าและกับลูก หลานของเจ้าและลูก หลานของพวก เขาตลอดไป นี่จะเป็นสัญญาตลอด กาล เราสัญญาว่าเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้าและลูก หลานของ เจ้า ๘ แผ่นดินทั้งหมดนี้ที่เป็นของชาวคานาอัน ที่เจ้ากำลังอยู่ในฐานะคน ต่างตัวนี้ เราจะยกให้กับเจ้าและลูกหลานของเจ้าตลอดไป และเราจะเป็นพระเจ้าของลูกหลานเจ้าด้วย”

๙ แล้วพระเจ้าก็พูดกับอับ รา ฮัมว่า “ส่วนเจ้า เจ้าจะต้องรักษาสัญญานี้ ทั้งเจ้าและลูก หลานของ เจ้า ตลอด จนลูก หลานของ เขา ๑๐ นี่คือสัญญาของเราที่พวก เจ้าจะต้องรักษา เป็นสัญญาระหว่างเรากับเจ้าและลูก หลานของเจ้า ผู้ชายทุกคนในพวกเจ้าจะต้องขลิบ ๑๑ พวก เจ้าจะต้องขลิบหนังหุ้มปลาย

* ๑๖:๑๑ *อิซมาเอล* มีความหมายว่า “พระเจ้าได้ยิน”

† ๑๖:๑๒ *เขาจะอาศัย ... ของเขา* หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เขาจะเข้ากับพี่น้องของเขาไม่ได้”

‡ ๑๖:๑๓ *พระเจ้าผู้มองเห็นฉัน* ในภาษาฮีบรูเรียกว่า “เอลรอย”

¶ ๑๖:๑๓ *ที่นี้ฉัน ... จริงๆหรือ* ความหมายในภาษาฮีบรู ไม่ชัดเจน

§ ๑๖:๑๔ *เบเอเอลาไฮรอย* มีความหมายว่า “บ่อน้ำของผู้นั้นที่มีชีวิตอยู่ (พระเจ้า) ที่มองเห็นฉัน”

** ๑๗:๑ *พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์* ในภาษาฮีบรูเรียก เอลซัดดัย แต่ความหมายยังไม่แน่นอน

†† ๑๗:๕ *อับราม* หมายถึง “พ่อที่มีเกียรติ”

‡‡ ๑๗:๕ *อับราฮัม* หมายถึง “พ่อผู้ยิ่งใหญ่” หรือ “พ่อของคนมากมาย”

อวัยวะเพศ นี่จะเป็นสัญลักษณ์ว่าเจ้ายอมรับคำสัญญาระหว่างเรากับพวก เจ้า ^{๑๒}ตลอดชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า เด็กผู้ชายทุกคนที่เกิดมาได้แปดวันจะต้องถูกขลิบ เด็กผู้ชายที่เกิดมาในครัวเรือนของเจ้า รวมทั้งทาสชายที่เจ้าซื้อมาจากชาวต่างชาติ ก็ต้องขลิบกันหมดทุกคน ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ใช้ลูกหลานของเจ้าก็ตาม ^{๑๓}ทั้งทาสที่เกิดในครัวเรือนของเจ้าและทาสที่เจ้าเอาเงินไปซื้อมาก็ต้องถูกขลิบกันทุกคน ด้วยวิธีนี้ สัญญาของเราก็จะติดอยู่กับเนื้อหนังของเจ้าไปตลอดกาล ^{๑๔}ผู้ชายที่ไม่ได้ขลิบจะถูกตัดออกจากกลุ่ม เพราะไม่รักษาสัญญาของเรา”

อิสอัค ลูกชายที่พระเจ้าสัญญาว่าจะให้

^{๑๕}พระเจ้าพูดกับอับราฮัมว่า “ซาราย เมียของเจ้าจะไม่ชื่อซารายอีกต่อไป เพราะนางจะเปลี่ยนชื่อเป็นซาราห์ ^{๑๖}เราจะอวยพรนาง และเราจะให้ลูกชายกับเจ้าผ่านทางนาง และเราจะอวยพรนางให้เป็นแม่ของหลายชนชาติ พวกกษัตริย์ของชนชาติต่างๆจะมาจากนาง”

^{๑๗}อับราฮัมก็มกราบลง แต่เขาหัวเราะและพูดกับตัวเองว่า “ผู้ชายอายุร้อยปีจะมีลูกได้อย่างไร หรือซารายที่มีอายุเก้าสิบปีแล้วจะมีลูกได้อย่างไร”

^{๑๘}อับราฮัมจึงพูดกับพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าหวังว่าอิซมาเอลจะมีชีวิตที่มีความสุขอยู่ต่อหน้าพระองค์”

^{๑๙}พระเจ้าพูดว่า “จะเป็นอย่างนั้น แต่ซาราห์ เมียของเจ้าเองต่างหากที่จะเป็นคนคลอดลูกชายให้กับเจ้า และเจ้าจะตั้งชื่อเด็กว่าอิสอัค ^{๒๐}เราจะรักษาสัญญาของเรากับเจ้า และลูกหลานของเจ้าไว้ตลอดกาล

^{๒๑}ส่วนอิซมาเอลนั้น เราได้ยินคำขอ ร้องของเจ้าแล้ว เราจะอวยพรเขา เราจะให้เขามีลูกหลานมากมายมหาศาล และเขาจะให้เป็นพ่อของเจ้าชายสิบสององค์ และเราจะทำให้เขาเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ ^{๒๒}แต่เราจะทำสัญญาของเรากับอิสอัค ที่ซารายจะคลอดให้กับเจ้าในปีหน้าเวลานี้”

^{๒๓}เมื่อพระเจ้าพูดกับอับราฮัมเสร็จ พระองค์ก็ลอยขึ้นไปจากเขา ^{๒๔}แล้วในวันนั้นเองอับราฮัมก็พาอิซมาเอล พวกทาสชายทุกคนที่เกิดในครัวเรือนของเขา รวมทั้งทาสที่เขาซื้อมา และผู้ชายทั้งหมดในครัวเรือนของเขา ไปขลิบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศทุกคน ตามที่พระเจ้าได้บอกเอาไว้

^{๒๕}วันที่อับราฮัมเข้าพิธีขลิบนั้น เขามีอายุเก้าสิบเก้าปี ^{๒๖}ส่วนอิซมาเอลมีอายุสิบสามปี ตอนเข้าพิธีขลิบ ^{๒๗}ในวันนั้นทั้งอับราฮัมและลูกชายก็ได้เข้าพิธีขลิบ ^{๒๘}และผู้ชายทุกคนในครัวเรือนของอับราฮัม พวกทาสที่เกิดในครัวเรือนของเขาและพวกทาสที่ซื้อมาจากคนต่างชาติ ก็เข้าพิธีขลิบพร้อมทั้งอับราฮัมด้วย

แขกสามคนมาเยี่ยมเยียน

๑๘ ^๑พระยาห์เวห์ได้มาปรากฏตัวต่ออับราฮัม ที่สวนต้นก่อของมมเร ในขณะที่อับราฮัมกำลังนั่งอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ของเขา ภายใต้แสงแดดอันร้อนแรงของวันนั้น ^๒เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมา ก็เห็นชายสามคนยืนอยู่ข้างหน้าเขา เมื่อเขาเห็นคนเหล่านั้น เขาก็รีบวิ่งไปจากหน้าเต็นท์ ไปหาคนพวกนั้น และเมื่อไปถึงก็มกราบถึงพื้นดิน ^๓และพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่ชอบใจในสายตาของพวกท่าน ขออย่าได้เดินผ่านข้าพเจ้าผู้รับใช้ของ ท่านไปเลย ^๔ขอให้ข้าพเจ้าได้เอาน้ำมาล้างเท้าให้ท่านสักนิด และเชิญมาพัก ผ่อนใต้ต้นไม้สักพักหนึ่ง ^๕ข้าพเจ้าจะได้อาขมนมปังมาให้ท่านกินสักหน่อยหนึ่ง เพื่อท่านจะรู้สึกสดชื่นขึ้น หลังจากนั้นท่านถึงค่อยเดินทางต่อ ขอให้ข้าพเจ้าได้ทำสิ่งเหล่านี้เถิด ไหนๆท่านก็ได้มาหาข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่านแล้ว”

แล้วพวกเขาก็พูดว่า “ทำตามที่เจ้าพูดเถิด”

^๖อับราฮัมจึงรีบไปที่เต็นท์ของเขาหาซาราห์ และพูดกับนางว่า “เร็วๆเข้าไปดวงแป้งอย่าง ตีมยีสิบ สองลิตร เอามาขนาดแล้วอบเป็นขนมปัง” ^๗แล้วอับราฮัมก็วิ่งไปที่ฝูงสัตว์ และเลือกลูกวัวตัวที่ดีและอ่อนนุ่มที่สุด แล้ว

* ๑๗:๑๕ ซาราย เป็นไปได้ว่าในภาษาอารเมคหมายถึงเจ้าหญิง

† ๑๗:๑๕ ซาราห์ ในภาษาฮีบรูหมายถึงเจ้าหญิง

‡ ๑๗:๑๙ อิสอัค หมายถึงเขาหัวเราะ

เอาไปให้คนรับใช้ของเขา และคนรับใช้ก็รีบเอาไปทำอาหาร

“อับ รา ฮัมได้นำเอานมข้น เปรี้ยว น้ำมัน และเนื้อลูกวัวที่ทำเสร็จแล้ว ไปวางต่อหน้าแขกทั้ง สาม คน ในขณะที่พวก เขากำลังกินกันอยู่ อับ ราฮัมก็ยืนคอยอยู่ข้างๆพวกเขาได้ไม่นาน

“แล้วพวก เขาก็ถามอับ ราฮัมว่า “ซา ราห์ เมียของเจ้าอยู่ที่ไหนหรือ”

อับ รา ฮัมตอบว่า “อยู่ในเต็นท์นั้นครับ ท่าน”

๑๐ แล้วชายคนหนึ่งในพวกเขาก็พูดว่า “ในปี หน้าเวลา นี้ เราจะกลับมาหาเจ้าอีกอย่าง แน่นนอน และซา ราห์เมียของ เจ้าจะมีลูกชาย คนหนึ่ง”

ซาร่าที่กำลังฟังอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ข้างหลังเขา ๑๑ ทั้งอับ ราฮัมและซาร่าก็แค้นใจมากแล้ว และซาร่าก็ทรมานประจำเดือนแล้วด้วย ๑๒ ซาร่าจึงหัวเราะอยู่คนเดียวและพูดว่า “ฉันแค้นใจมากจนใช้การไม่ได้แล้ว ผัวฉันก็แค้นใจแล้วเหมือนกัน ฉันยังจะมีความต้องการทางเพศอีกหรือ”

๑๓ แล้วพระ ยาร์เวห์ได้พูดกับอับ รา ฮัมว่า “ทำไมนางซา ราห์ถึงได้หัวเราะและพูดว่า ‘เมื่อฉันแก่ขนาดนี้แล้วจะมีลูกได้อีกหรือ’

๑๔ มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพระ ยาร์เวห์ หรือ ในปี หน้าเวลา นี้เราจะกลับมาหา เจ้า มันจะเป็นช่วงฤดู ไปไม่ผล และซา ราห์จะมีลูกชายคนหนึ่ง”

๑๕ แต่ซา ราห์ปฏิเสธว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้หัวเราะ” เพราะนางกลัว

แต่พระองค์บอกว่า “ไม่จริง เจ้าหัวเราะแน่ๆ”

๑๖ แล้วชายทั้งสาม คนก็ไปจากที่นั่น พวกเขามองไปที่เมืองโสโดม อับ ราฮัมเดินไปกับพวกเขา เพื่อไปส่ง

อับราฮัมต่อรองกับพระ ยาร์เวห์เพื่อเมืองโสโดม

๑๗ แล้วพระ ยาร์เวห์พูดกับตัวเองว่า “เราควรจะไปจับอับ รา ฮัมเรื่องที่เรากำลังจะทำนี้หรือ ๑๘ เขาจะกลายเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ และเป็นมหาอำนาจ และชนชาติทั้งหมดก็จะได้รับพระพรผ่านทางเขา ๑๙ เราจะไปจับเรื่องนี้จากเขา เพราะเราได้เลือกเขามา เพื่อเขาจะได้ส่งลูกหลานของเขา และคนในครัว

เรือนของเขา ให้ใช้ชีวิตตามแนวทางที่พระ ยาร์เวห์ต้องการให้พวก เขาเป็น คือทำสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม เพื่อเราจะให้สิ่งที่เราได้สัญญาไว้กับอับราฮัม”

๒๐ แล้วพระ ยาร์เวห์พูดว่า “มีเสียงบ่นต่อว่าเมืองโสโดมและเมืองโกโม ราห์เยอะมาก และบาปของพวก เขาก็หนักหนาสาหัส ๒๑ เราจะลงไปดูสิว่า พวกเขาได้ทำอย่างที่เราได้ยืนยันมาหรือ เปล่า และถ้าไม่เป็นอย่างนั้น เราจะไ้รู้”

๒๒ แล้วชายพวก นั้นก็บ่ายหน้าไปจากที่นั่น แล้วมุ่งตรงไปเมืองโสโดม แต่อับ ราฮัมยังคงยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ ๒๓ อับราฮัมเข้ามาใกล้พระองค์และพูดว่า “พระองค์จะทำลายคนดีไปพร้อมกับคนชั่วจริงๆหรือ ๒๔ แล้วถ้าเกิดมีคนดีสักห้าสิบคนในเมืองนั้น ละ พระองค์จะทำลายเมืองนั้นอีกหรือ พระองค์จะไม่ยกโทษให้กับเมืองนั้น เพราะเห็นแก่คนดีห้าสิบคนหรือ ๒๕ พระองค์คงจะไม่ทำอย่างนั้นแน่ ที่จะฆ่าคนดีไปพร้อมกับคนชั่ว

ถ้าเป็นอย่างนั้นคนดีกับคนชั่วก็ไม่ต่างกันเลย พระองค์คงไม่ทำอย่างนั้นแน่ ข้าพเจ้ารู้ว่า พระองค์ผู้เป็นผู้พิพากษาโลกนี้ จะทำในสิ่งที่ถูกต้องอย่างแน่อน”

๒๖ แล้วพระ ยาร์เวห์ก็พูดว่า “ถ้าเราเจอบุคคลดีในเมืองโสโดมห้าสิบคน เราจะไว้ชีวิตคนในเมืองนั้นเพราะเห็นแก่ห้าสิบคนนั้น”

๒๗ แล้วอับ ราฮัมก็พูดว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้านี่ช่างบังอาจนักที่พูดกับเจ้า นายของข้าพเจ้าอย่างนี้ ทั้งๆที่ข้าพเจ้าเป็นแต่ฝุ่นและขี้เถ้า ๒๘ แล้วถ้าเกิดคนดีห้าสิบคนนั้น ชาติไปสักห้าคนล่ะครับ พระองค์ยังจะทำลายเมืองทั้งเมือง เพราะชาติไปแค่ห้าคนไหมครับท่าน”

แล้วพระองค์พูดว่า “เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น ถ้าเราเจอบุคคลดีสิบห้าคนที่นั่น”

๒๙ แล้วอับ รา ฮัมก็พูดกับพระองค์อีกว่า “แล้วถ้าเจอแค่สิบลูกคนดีที่นั่นล่ะครับท่าน”

พระองค์ตอบว่า “เราก็จะไม่ทำลายมัน เพราะเห็นแก่สิบลูกคนดีนั้น”

๓๐ แล้วอับ ราฮัมพูดต่อไปว่า “ขอพระองค์อย่าได้โกรธข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าขอร้องอีกคำ แล้วถ้าเจอแค่สามสิบคนที่นั่นล่ะครับท่าน”

พระองค์ตอบว่า “เราก็จะไม่ทำลายมัน ถ้าเราเจอบุคคลดีสามสิบคนที่นี่”

๓๐ แล้วอับราฮัมก็พูดว่า “ดูเถาะ ข้าพเจ้านี้ช่างบังอาจจริง ที่พูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าอย่างนี้ แล้วถ้าเกิดเจอแค่สิบคนที่นี่ล่ะครับท่าน”

พระองค์ตอบว่า “เราก็จะไม่ทำลายมัน เพราะเห็นแกยสิบคนนั้น”

๓๑ แล้วอับราฮัมพูดว่า “ขอพระองค์อย่าได้โกรธข้าพเจ้าเลย ขอถามอีกแค่ครั้งเดียว แล้วถ้าเกิดเจอแค่สิบคนที่นี่ล่ะครับท่าน”

พระองค์ตอบว่า “เราก็จะไม่ทำลายมัน เพราะเห็นแกยสิบคนนั้น”

๓๒ เมื่อพระองค์พูดกับอับราฮัมเสร็จแล้ว พระองค์ก็จากไป แล้วอับราฮัมก็กลับไปที่อยู่ของเขา

ทูตสวรรค์มาเยี่ยมโลท

๑๙ ^๑ทูตสวรรค์สอง องค์ได้เข้ามาในเมืองโสโดมตอนเย็น โลทกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมือง เขาเห็นทูตสวรรค์สององค์นั้น โลทจึงลุกขึ้นเข้าไปหาพวกเขาและก้มกราบถึงพื้น ^๒โลทพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ขอได้โปรดไปแวะที่บ้านของผู้รับใช้ของท่านและค้างคืนที่นี่ จะได้ล้างเท้าแล้วตื่นแต่เช้าเดินทางต่อ”

ทูตสวรรค์ตอบว่า “ไม่ล่ะ เราจะค้างคืนที่ลานเมืองนี้”

^๓แต่โลทยังต้องพวกเขาไม่เลิก จนพวกเขายอมแวะไปพักค้างคืนที่บ้านของโลท โลทก็ได้ทำอาหารเลี้ยงพวกเขา อบขนมปังไม่ใส่เชื้อฟูให้ และพวกเขาก็กินกัน

^๔ก่อนที่พวกเขาจะเข้านอน ผู้ชายชาวเมืองโสโดม มีทั้งหนุ่มและแก่ ทั้งเมืองได้มายืนล้อมรอบบ้านโลท ^๕พวกเขาเรียกโลทออกมาถามว่า “ชายที่มาหาเจ้าคืนนี้อยู่ที่ไหน พาพวกเขาออกมาให้เราสมสู่หน่อย”

^๖โลทออกไปนอกประตูและปิดประตูไว้

^๗แล้วโลทก็พูดว่า “พี่น้องทั้งหลาย ขออภัยเถาะ อย่าได้ทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนี้เลย ^๘เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ผมมีลูกสาวสองคนที่ยังไม่เคยร่วมเพศกับใครเลย ผมจะเอาพวกนางออกมาให้กับพวกท่าน พวกท่านอยากจะทำ

อะไรกับพวกนาง ก็แล้วแต่พวกท่าน แต่อย่าได้ทำอะไรกับชายสองคนนี้เลย เพราะพวกเขาได้มาอยู่ร่วมชายคากับผม ผมจะต้องปกป้องพวกเขา” †

^๙แต่ชายชาวเมืองโสโดมกลับพูดว่า “ถอยไป” และพวกเขาพูดกันว่า “โลทคนนีมาที่นี่ในฐานะแขก แล้วตอนนี้นั้นจะมาตัดสินพวกเราหรือ” พวกเขาหันไปพูดกับโลทว่า “ตอนนี้พวกเราจะทำกับแกเลวร้ายยิ่งกว่าทำกับพวกนั้นอีก” พวกเขาโกรธกันเข้ามาหาโลทและใกล้เข้ามาฟังประตูแล้ว

^{๑๐}ชายสอง คนที่อยู่ในบ้านก็ยื่นมือของพวกเขา ออกมาลากโลทเข้าไปในบ้านแล้วปิดประตู ^{๑๑}แล้วทูตสวรรค์ทั้งสองก็ทำให้พวกชายที่อยู่นอกประตูบ้านนั้นตาบอด ทั้งหนุ่มและแก่ ชายพวกนั้นพยายามจะบุกเข้าไปในบ้าน จึงคลำหาประตูบ้านกันจนหมดแรง

การหลบหนีจากเมืองโสโดม

^{๑๒}ชายสอง คนนั้นถามโลทว่า “มีใครในครอบครัวเจ้าอีกหรือ เปล่าที่อยู่ในี่นี้ ให้พาพวกเขาออกไปจากเมืองนี้ให้หมด ทั้งพวกลูกเขย พวกลูกชายลูกสาวของเจ้า และคนอื่น ๆ อีกที่เจ้ามีในเมืองนี้” ^{๑๓}เพราะเรากำลังจะทำลายเมืองนี้ เพราะพระยาห์เวห์ได้ยินว่าเมืองนี้ชั่วร้ายนัก พระองค์จึงได้ส่งพวกเราให้มาทำลายเมืองนี้”

^{๑๔}แล้วโลทได้ออกไปบอกกับพวกคู่มั่น คือพวกผู้ชายที่หมั้นกับพวกลูกสาวของเขาว่า “ลุกขึ้นไปจากที่นี่เร็ว เพราะพระยาห์เวห์กำลังจะทำลายเมืองนี้” แต่พวกลูกเขยคิดว่าโลทกำลังล้อเล่น

^{๑๕}เมื่อถึงตอนเช้า ทูตสวรรค์ก็เร่งโลทบอกว่า “ลุกขึ้นเร็ว รีบเอาเมียและลูกสาวสองคนของเจ้า ที่อยู่ที่นี้ออกไปจากเมืองนี้ไม่อย่างนั้น ตอนที่เมืองนี้ถูกลงโทษ เจ้าจะถูกทำลายไปด้วย”

^{๑๖}แต่โลทยังชักช้าอยู่ ชายสองคนนั้นจึงคว้ามือของเขา ทั้งเมียและลูกสาวของโลท เพราะพระยาห์เวห์มีเมตตาต่อโลท และทูตสวรรค์ได้พาพวกเขาออกไปถึงวันนอกเมือง

* ๑๘:๒ ลานเมือง บริเวณพื้นที่โล่งภายในเมือง โดยปกติแล้วจะตั้งอยู่ใกล้กับประตูเมือง

† ๑๘:๘ ผมจะต้องปกป้องพวกเขา ถ้าใครชักชวนให้คนเดินทางมาอยู่กับเขา เท่ากับว่าเขาได้สัญญาที่จะปกป้องคุ้มครองคนเดินทางนั้น

^{๑๗}เมื่อทูต สวรรค์ได้พาพวก เขาออกไปนอกเมืองแล้ว ทูต สวรรค์องค์หนึ่งได้พูดว่า “ให้วิ่งสุดชีวิตเลย ห้ามเหลียวหลังมามอง และอย่าหยุดที่หุบเขาในหนูละเลย ให้วิ่งไปที่เทือกเขาพวกนั้น ไม่อย่างนั้นเจ้าจะถูกทำลาย”

^{๑๘}แล้วโลทพูดกับพวก เขาว่า “ขออย่าได้ทำอย่าง นั้นเลยเจ้า นายของข้าพเจ้า ^{๑๙}ดูสิ ท่านได้กรุณากับข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของ ท่าน และท่านได้แสดงความเมตตาแก่ข้าพเจ้า อย่างใหญ่ หลวง ที่ช่วยชีวิตของข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าวิ่ง หนีไปที่เทือก เขาพวก นั้นไม่ทันแน่ ความ หายนะคงถึงตัวข้าพเจ้าก่อน และข้าพเจ้าก็จะตาย ^{๒๐}ดูสิครับ เมืองนั้นอยู่ใกล้กับเมืองนี้ พอที่ข้าพเจ้าจะวิ่งไปทัน และเป็นเมืองเล็ก ขอให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่นเถิด มัน เป็นเมืองเล็กๆแล้วท่านจะได้ช่วยชีวิตของข้าพเจ้า”

^{๒๑}แล้วทูต สวรรค์ก็พูดกับโลทว่า “ตกลงเราจะให้เจ้าวิ่งไปที่นั่น เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นที่ท่านพูด ถึง ^{๒๒}เร็ว เข้า รีบหนีไปที่นั่น เราจะยังทำอะไรไม่ได้ จนกว่าเจ้าจะวิ่งไปถึงที่นั่น” (เมืองนั้นจึงมีชื่อว่าโสอาร์)

โสโดมและโกโมราห์ถูกทำลาย

^{๒๓}เมื่อตะวันโผล่ขึ้นมา โลทได้มาถึงเมืองโสอาร์ ^{๒๔}พระยาห์เวห์ได้ส่งไฟกำแพงดินและลูกไฟตกลงมาใส่เมืองโส โดมและเมืองโกโม ราห์ เหมือนห่า ฝนจากท้องฟ้า ^{๒๕}และพระองค์ได้ทำลายเมืองเหล่านั้น ตลอด จนหุบเขาทั้งหมด และคนที่อาศัยอยู่ในเมืองพวกนั้นทุกคน และทุกสิ่งทุกอย่างที่งอกขึ้นมาจากพื้นดิน

^{๒๖}เมียของโลทได้เหลียวหลังไปดู ร่างของนางได้กลายเป็นเสาเกลือไป

^{๒๗}อับ ราฮัมตื่นแต่เช้ามืดและไปยังสถานที่ที่เขายืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ^{๒๘}อับ ราฮัมมองลงไปยังเมืองโส โดมและโก โม ราห์และหุบเขาทั้งหมด เขาเห็นควันลอยขึ้นจากแผ่นดินนั้น เหมือนควันจากเตาหลอมโลหะ

^{๒๙}เมื่อพระ ยาห์เวห์ทำลายเมืองต่างๆในหุบเขา พระองค์ได้ระลึก ถึงอับ รา ฮัม

พระองค์จึงนำโลทออกมาจากความ หายนะนั้น ตอนที่พระองค์ทำลายเมืองต่างๆพวกนั้นที่โลทเคยอยู่

โลทกับพวกลูกสาวของเขา

^{๓๐}จากเมืองโส อาร์ โลทได้ขึ้นไปอาศัยอยู่ตามเทือก เขาต่างๆพร้อมกับลูกสาวสองคนของเขา เพราะโลทกลัวที่จะอาศัยอยู่ในเมืองโสอาร์ เขาและลูกสาวทั้งสองอาศัยอยู่ในเถ้า ^{๓๑}พี่สาวคนโตพูดกับน้องสาวว่า “พ่อของ เราแก่แล้ว และไม่มีผู้ชายคนใดในดินแดน นี้ที่จะมาแต่งงานกับเรา †เหมือน กับที่คนอื่นอยู่บนโลกนี้เขาทำกัน ^{๓๒}ไปเถอะ ไปให้พ่อเราดื่มเหล้า อุ่นกัน แล้วพี่จะเข้าไปร่วมหลับนอนกับพ่อ เราจะได้มีผู้สืบ เชื้อสายต่อไป ผ่านทางพ่อของเรา”

^{๓๓}แล้วในคืน นั้น ลูกสาวทั้งสอง คนของโลทให้พ่อของนางดื่มเหล้า อุ่นจนเมามาย แล้วลูกสาวคนโตได้เข้าไปมีเพศ สัมพันธ์กับโลท แต่โลทไม่รู้ตัวเลยว่านางเข้ามานอนกับเขาตั้งแต่เมื่อ ไหว้และลุก ขึ้นไปตั้งแต่เมื่อ ไหว้

^{๓๔}วันต่อ มาพี่ สาวคนโตพูดกับน้อง สาวว่า “ดูสิ เมื่อ คืน นี้ พี่ได้เข้าไปร่วมหลับ นอนกับพ่อแล้ว ให้เราไปมอมเหล้า อุ่นพ่ออีกคืนนี้ น้องจะได้เข้าไปร่วมหลับนอนกับพ่อ เพื่อที่เราจะได้มีผู้สืบ เชื้อ สายผ่านทางพ่อ เรา”

^{๓๕}แล้วในคืนนั้น ลูกสาวทั้งสองคน ได้มอมเหล้า อุ่นพ่อจนเมามาย แล้วลูกคนเล็กก็เข้าไปมีเพศ สัมพันธ์กับโลท แต่โลทไม่รู้ตัวเลยว่านางมานอนกับเขาตั้งแต่เมื่อ ไหว้ และนางลุกขึ้นไปตั้งแต่เมื่อ ไหว้

^{๓๖}ลูกสาวทั้งสองคนของโลทได้ตั้ง ท้องกับพ่อของ นาง ^{๓๗}ลูกสาวคนโตคลอดลูกชายนางตั้ง ชื่อเขาว่า โม อับ เขาเป็นบรรพบุรุษของชาวโม อับจนทุกวันนี้ ^{๓๘}ลูกสาวคนเล็กคลอดลูกชายเหมือน กัน เธอตั้ง ชื่อเขาว่า เบน-อัม มี †เขาเป็นบรรพบุรุษของชาวอัม โมนจนทุกวันนี้

* ๑๙:๒๒ *โสอาร์* ชื่อนี้แปลว่า “เล็ก”

† ๑๙:๓๑ *แต่งงานกับเรา* หรือ “จะร่วมหลับนอนกับพวกเรา” หรือ “มีเพศสัมพันธ์กับพวกเรา”

‡ ๑๙:๓๘ *เบน-อัมมี* ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ลูกชายของประชาชนของฉัน”

อับราฮัมไปถึงเมืองเกราร์

๒๐ อับราฮัมเดินทางจากที่นั่นตรงไปยังแผ่นดินของเนเกบ เขาตั้งถิ่นฐานอยู่ระหว่างเมืองเคเดชและเมืองซูร์ ตอนที่เขาอาศัยอยู่ในเมืองเกราร์ในฐานะคนต่างชาตินั้น อับราฮัมบอกประชาชนเรื่องซาราห์เมียของเข่ว่า “ซาราห์เป็นน้องสาวของผม” กษัตริย์อามีเมเลคของเมืองเกราร์จึงส่งคนไปหา และกษัตริย์ได้นำซาราห์มา พระเจ้าได้มาเข้าฝันอามีเมเลคในตอนกลางคืน พระองค์พูดกับเขาว่า “ดูสิ เจ้ากำลังจะตาย เพราะผู้หญิงที่เจ้าเอามานั้นนางมีสามีแล้ว”

“ตอนนั้นอามีเมเลคยังไม่มีเพศสัมพันธ์กับนาง กษัตริย์จึงพูดว่า ‘ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต พระองค์จะฆ่าคนบริสุทธิ์หรือ’ อับราฮัมเองบอกกับข้าพเจ้าว่า ‘นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า’ และนางซาราห์เองบอกว่า ‘อับราฮัมเป็นพี่ชายของฉัน’ ข้าพเจ้าทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจและมือที่ใสสะอาด”

แล้วพระยาห์เวห์พูดกับอามีเมเลคในความฝันว่า “เรารู้ว่าเจ้าทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ เราถึงได้กั้นเจ้าไว้ไม่ให้ทำบาปต่อเรา เราจึงไม่ให้เจ้าแตะต้องนาง” ตอนที่คืนเมียของชายคนนั้นกลับไปซะ เพราะอับราฮัมเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า เขาจะอธิษฐานให้กับเจ้าและเจ้าจะมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าเจ้าไม่ยอมคืน ก็ให้เจ้ารู้ไว้ว่าตัวเจ้าและครอบครัวของเจ้าทั้งหมดจะตายแน่”

“อามีเมเลคตื่นแต่เช้าตรู่ เขาเรียกผู้รับใช้ทั้งหมดของเขา และเล่าความฝันทั้งหมดให้พวกเขาฟัง พวกเขารับใช้กลัวมาก” แล้วอามีเมเลคเรียกอับราฮัมมาพบ และพูดกับเขาว่า “เจ้าทำอย่างนี้กับพวกเราทำไม เราได้ทำผิดอะไรกับเจ้าหรือ เจ้าถึงได้ทำบาปอันยิ่งใหญ่ให้กับเราและอาณาจักรของเรา เจ้าได้ทำกับเราในสิ่งที่ไม่สมควรทำ”^{๑๐} แล้วอามีเมเลคได้ถามอับราฮัมว่า “เจ้าคิดเรื่องอย่างนี้ได้ยังไง ถึงได้ทำอย่างนี้”

“อับราฮัมตอบว่า ‘อันที่จริงข้าพเจ้าคิดว่า ‘ไม่มีใครในที่นี้เคารพยำเกรงพระเจ้าแน่ และพวกเขาจะฆ่าข้าพเจ้าเพราะเมียของข้าพเจ้า’^{๑๑} แล้วอีกอย่างหนึ่ง นางก็เป็นน้องสาวของข้าพเจ้าจริงๆ พ่อเดียวกันแต่คนละแม่ และนางได้กลายเป็นเมียของข้าพเจ้า

^{๑๓} เมื่อพระเจ้าทำให้ข้าพเจ้าต้องเดินทางจากบ้านพ่อของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้บอกกับนางว่า ‘ขอให้น้องช่วยทำอย่างนี้ให้กับพี่หน่อย คือทุกๆ ที่ที่เราไป ให้พูดถึงพี่ว่า เขาเป็นพี่ชายของฉัน’”

^{๑๔} แล้วอามีเมเลคก็เอากะแ้ว และทาสชายหญิง มอบให้กับอับราฮัม และคืนนางซาราห์ให้กับอับราฮัมด้วย ^{๑๕} อามีเมเลคบอกว่า “ดูสิ แผ่นดินของเราอยู่ตรงหน้าเจ้าแล้ว ตรงไหนที่เจ้าชอบก็เข้าไปอยู่ได้เลย”

^{๑๖} แล้วอามีเมเลคพูดกับซาราห์ว่า “ดูสิ เราได้ให้เครื่องเงินหนึ่งพันชินกับพี่ชายของเจ้า เครื่องเงินเหล่านี้จะเป็นของเจ้า เพื่อพิสูจน์ให้กับทุกๆ คนที่อยู่กับเจ้าได้เห็นว่า เจ้านั้นบริสุทธิ์ไม่ได้ทำอะไรผิด”

^{๑๗} จากนั้นอับราฮัมได้อธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าได้เยียวยาธิษฐานอามีเมเลค เมียของเขา และสาวใช้ของเขาให้มีลูกได้อีก ^{๑๘} ก่อนหน้านั้นพระยาห์เวห์ได้ปิดครรภ์ของหญิงทุกคนในครัวเรือนของอามีเมเลคไม่ให้มีลูก เพราะซาราห์เมียของอับราฮัม

ลูกชายของซาราห์

๒๑ ^๑ แล้วพระยาห์เวห์ก็ได้แสดงความกรุณาต่อซาราห์ตามที่พระองค์ได้พูดไว้ พระองค์ทำกับซาราห์ตามที่พระองค์สัญญาไว้ ^๒ ซาราห์ได้ตั้งท้องและคลอดลูกชายให้กับอับราฮัมตอนที่เขาแก่มากแล้ว ตรงตามเวลาที่พระเจ้าได้บอกนางไว้ ^๓ อับราฮัมตั้งชื่อลูกชายของเขาว่าอิสอัค เป็นลูกที่ซาราห์ได้คลอดให้กับเขา ^๔ อับราฮัมได้ขลิบให้อิสอัคลูกชายเขา เมื่ออิสอัคมีอายุได้แปดวัน ตามที่พระเจ้าได้สั่งเขาไว้

^๕ เมื่ออิสอัคลูกชายของเขาเกิดมา อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปี ^๖ ซาราห์พูดว่า “พระเจ้าทำให้ฉันหัวเราะดีใจ ทุกๆ คนที่ได้ยินเรื่องนี้จะหัวเราะดีใจกับฉัน” ^๗ แล้วซาราห์พูดว่า “ไม่มีใครเคยคิดว่าจะได้พูดกับอับราฮัมว่า ‘ซาราห์จะให้นมลูก’ แต่ฉันได้คลอดลูกชายให้กับเขา ตอนที่เขาแก่แล้ว”

ปัญหาที่บ้าน

^๘ อิสอัคโตขึ้นจนหย่านนมได้แล้ว อับราฮัมจัดงานเลี้ยงฉลองใหญ่โตในวันที่เขาหย่านนม ^๙ ซาราห์เห็นอิชมาเอลลูกชายของฮาการ์ชาวอียิปต์ ที่นางได้คลอดให้กับอับราฮัม

ซมา เอลกำลังเล่นอยู่กับอิสอัค ลูกชายของนาง^{๑๐} นางซาราห์จึงพูดกับอับราฮัมว่า “โล้ทาสคน นี้ไปพร้อม กับลูกชายของนาง เพื่อลูก ทาสนี้จะไม่ ต้องมาแบ่งมรดกกับอิสอัค ลูกชายของฉัน”

^{๑๑} เรื่องนี้ทำให้อับราฮัมเครียดมาก เพราะเป็นห่วงอิสอัค เอลลูกชายของเขา ^{๑๒} แต่พระเจ้าบอกอับราฮัมว่า “เจ้าไม่ต้องเครียดกับเรื่องลูกของ เจ้ากับนางทาสนั้น ให้ทำทุกอย่างตามที่ซา ราห์บอกกับเจ้าเถอะ เพราะคน ที่จะสืบ เชื้อ สายให้กับเจ้า นั้นมาจากลูกหลานของอิสอัค ^{๑๓} ส่วนลูกชายที่เกิดจากทาสคน นี้ เราจะทำให้เขาเป็นชนชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาก็เป็นลูกของเจ้าเหมือนกัน”

^{๑๔} แล้วอับราฮัมก็ตื่นแต่เช้า ตริู เขาเอาอาหารและถูง นำมาให้ซา การ์ เขาเอาของพวก นั้นวาง ไว้บนขาของ นางพร้อม กับเด็กนั้น แล้วเขาก็ส่งนางไป นางก็จากไป และเดินเร็วออกไปในทะเลทรายเบเออร์เซบา

^{๑๕} เมื่อนำในถูงหมด ซาการ์จึงวางถูงลงใต้พุ่มไม้ ^{๑๖} และนางเดินไปนั่งอยู่ห่างๆเท่ากับระยะทางลูกศรยิงถึง นางพูดว่า “อย่าให้ฉันต้องเฝ้าถูงของฉันตายเลย” แล้วนางนั่งอยู่ห่างๆและเริ่มร้องไห้

^{๑๗} แต่พระเจ้าได้ยินเสียงร้องของเด็ก และพูดของพระเจ้าได้เรียกซาการ์จากสวรรค์ พูดสวรรค์พูดกับนางว่า “ซาการ์ เป็นอะไรไป ไม่ต้องกลัว เพราะพระเจ้าได้ยินเสียง ร้องของเด็กที่นั่น ^{๑๘} ลูกขึ้น ยกเด็กขึ้นมาถอดไว้ให้แน่น เพราะเราจะทำให้เขาเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่”

^{๑๙} จากนั้นพระเจ้าทำให้นางเห็นบ่อน้ำ นางจึงไปที่บ่อน้ำและเติมน้ำจนเต็มถูง แล้วเอาน้ำให้เด็กดื่ม

^{๒๐} พระเจ้าอยู่กับเด็ก ชายคน นั้น และเขาได้เติบโตขึ้น เขาอาศัยอยู่ในทะเลทราย และได้ขึ้นเป็นนัก ยิง ธนู ^{๒๑} อิสมา เอลอาศัยอยู่

ในทะเลทรายปาราน แม่ของเขหาเมียชาวอียิปต์ให้กับเขา

การต่อรองของอับราฮัมกับอามีเมเลค

^{๒๒} ในเวลา นั้นอามี เม เลคและฟี โคลส์ ผู้บัญชาการทหารของกองทัพอามี เม เลค พุดกับอับ ราฮัมว่า “พระเจ้าอยู่กับท่านในทุกสิ่งที่ท่านทำ ^{๒๓} ตอน นี้ให้สาบานกับเราที่นี่ต่อหน้าพระเจ้าว่า ท่านจะไม่หลอก ลวงเราหรือลูก หลานของเรา ท่านจะต้องจงรักภักดีกับเราเหมือนกับที่เราจงรักภักดีกับท่าน ท่านต้องสาบานว่าจะจงรักภักดีกับเราและแผ่นดินนี้ที่ท่านอาศัยอยู่ในฐานะคนต่างชาติ”

^{๒๔} แล้วอับ รา ฮัมพุดว่า “ข้าพเจ้าสาบาน” ^{๒๕} จากนั้นอับ ราฮัมบ่นกับอามีเมเลคเกี่ยวกับบ่อน้ำที่พวกคนรับใช้ของอามีเมเลคยึดครองไว้

^{๒๖} อามีเมเลคพุดว่า “เราไม่รู้ว่าใครทำเรื่องแบบนี้ ท่านไม่ได้บอกเรา และเราก็ไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อนเลยจนถึงวันนี้”

^{๒๗} อับ ราฮัมได้เอาแกะและวัวมาให้กับอามีเม เลค และเขาทั้งสองคนได้ทำข้อตกลงกัน ^{๒๘} อับ รา ฮัมได้แยกถูง แกะตัว เมียเจ็ด ตัว ๑ ออกมาจากฝูงของมัน

^{๒๙} จากนั้นอามีเม เลคได้พุดกับอับ ราฮัมว่า “ถูงแกะเจ็ดตัวที่ท่านแยกออกมาไว้ต่างหากนี้ หมายถึงอะไร”

^{๓๐} อับราฮัมตอบว่า “ท่านจะต้องรับถูงแกะตัว เมียทั้งเจ็ด ตัวนี้จากมือของข้าพเจ้า มันจะเป็นพยานให้ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นคนซุดบ่อน้ำนี้ขึ้นมา”

^{๓๑} หลังจากนั้น บ่อน้ำนั้นมีชื่อว่าเบเออร์เซบา ๑ เพราะพวกเขาสองคนได้สาบานกันที่นั่น

^{๓๒} แล้วอับ รา ฮัมและอามี เม เลคได้ทำข้อตกลงกันที่เบ เออร์เซบา จากนั้นทั้งอามีเม เลคและฟี โคลส์ผู้ บัญชาการทหารของเขา ได้ลุกขึ้นและกลับไปยังแผ่นดินของฟิลิสเตีย

^{๑๑:๙} กำลังเล่นอยู่กับอิสอัคลูกชายของนาง ข้อความนี้มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ ในภาษาฮีบรูฉบับมาตรฐานเขียนแค่ “กำลังเล่นอยู่”

^{๑๑:๒๕} ถูงแกะตัวเมียเจ็ดตัว เลขเจ็ดในภาษาฮีบรูออกเสียงเหมือนกับคำว่า “สาบาน” หรือ “สัญญา” และมันเหมือนส่วนท้ายของชื่อ เบเออร์เซบา สัตว์เจ็ดตัวนี้เป็นหลักฐานของคำสัญญาในครั้งนี้

^{๑๑:๓๑} เบเออร์เซบา เป็นชื่อเมืองหนึ่งในยูดาห์ ชื่อนี้มีความหมายว่า “บ่อน้ำแห่งคำสาบาน”

^{๓๓}อับ ราฮัมได้ปลูกต้นแทม มาริสก์ *ขึ้นต้นหนึ่งทีเบ เออร์เซบา และที่นั่นเอง เขาได้อธิษฐานถึงพระยาห์เวห์ พระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์ ^{๓๔}และอับราฮัมได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของชาวฟิลิสเตียในฐานะคนต่างชาติเป็นเวลานาน

พระยาห์เวห์ลงใจอับราฮัม

๒๒ ^๑หลังจากเหตุการณ์พวกนี้ พระเจ้าได้ลงใจอับราฮัมดู พระองค์พูดกับเขาว่า “อับราฮัม”

อับราฮัมตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่”

^๒พระองค์พูดอีกว่า “ให้เอาอิสอัคลูกชายหัวแก้วหัวแหวนคนเดียวของเจ้า พาเขาไปที่แผ่นดินของแคว้นโมรียาห์ เอาเขาไปถวายเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาสูงหนึ่งที่เราจะบอกกับเจ้า”

^๓อับราฮัมจึงตื่นแต่เช้าตรู่ เขาผูกอานบนหลังลาของ เขา และพาคนรับใช้หนุ่มสองคนไปด้วย พร้อมกับอิสอัค อับราฮัมตัดฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชา และเขาออกเดินทางไปยังสถานที่ที่พระเจ้าบอกเขา “ในวันทีสาม อับราฮัมมองขึ้นไป เห็นสถานที่นั้นแต่ไกล ^๔แล้วอับราฮัมบอกกับคนรับใช้ของเขาว่า “พวกเจ้าคอยอยู่ที่นี้กับลาณะ เด็กกับข้าจะขึ้นไปทีนั้น พวกเราจะไปนมัสการพระเจ้า แล้วพวกเราจะกลับมามาเจ้า”

^๕อับราฮัมจึงเอาฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชา แล้ววางบนไหล่ของอิสอัค ส่วนเขาถือไฟและมิด แล้วทั้งสองก็เดินขึ้นไปด้วยกัน ^๖อิสอัคพูดกับอับราฮัมพ่อของเขาว่า “พ่อครับ”

อับราฮัมตอบว่า “ว่าไงลูก”

อิสอัคพูดว่า “ทั้งไฟและฟืนก็มีอยู่ที่นี้แล้ว แต่แกะทีจะเอาไปเผาเป็นเครื่องบูชาอยู่ที่ไหนล่ะครับ”

^๗อับราฮัมตอบว่า “ลูกเอ๋ย พระเจ้าเองจะจัดหาแกะทีจะใช้เผาเป็นเครื่องบูชา” และทั้งสองคนได้เดินทางต่อไปด้วยกัน

เรื่องที่เกิดขึ้นบนภูเขา

^๘แล้วพวกเขาได้มาถึงสถานที่ที่พระเจ้าบอกกับเขา อับราฮัมสร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น และเขาจัดฟืนบนแท่นบูชา จากนั้นเขาได้มัดอิสอัคลูกชายของเขาและจับเขาบนอนบนแท่นบูชาบนกองฟืนนั้น ^{๑๐}จากนั้นอับราฮัมได้ยื่นมือไปหยิบมิด เพื่อจะฆ่าลูกชายของเขา

^{๑๑}แต่ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้เรียกอับราฮัมจากสวรรค์ และพูดว่า “อับราฮัม อับราฮัม” อับราฮัมตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่แล้ว”

^{๑๒}ทูตสวรรค์พูดว่า “หยุดเถิด อย่าได้ลงมือของเจ้าบนเด็กนั้น อย่าได้ทำอะไรเขาเลย เพราะตอนนี้เรารู้แล้วว่าเจ้าเคารพยำเกรงพระเจ้า เจ้าไม่ได้หวงแหนลูกชายเพียงคนเดียวของเจ้าจากเรา”

^{๑๓}และเมื่ออับราฮัมเงยหน้าขึ้น เขาเห็นแกะตัวผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่กับพุ่มไม้ อับราฮัมจึงเดินไปจับแกะตัวนั้นมาฆ่าถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนลูกชายของเขา

^{๑๔}จากนั้นอับราฮัมตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า “พระยาห์เวห์จัดหาให้” *เหมือน กับที่คนพูดกันจนถึงทุกวันนี้ว่า “บนภูเขาของพระยาห์เวห์ พระองค์จัดหาให้”

^{๑๕}แล้วทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้เรียกอับราฮัมเป็นครั้งที่สองจากสวรรค์

^{๑๖}พระองค์พูดว่า “พระยาห์เวห์สัญญากับตัวพระองค์เองว่า เพราะเจ้าทำอย่างนี้ และไม่ได้หวงแหนลูกชายเพียงคนเดียวของเจ้า ^{๑๗}เราสัญญาว่าเราจะอวยพรเจ้าอย่างแน่นนอน และเราจะให้เจ้ามีลูกหลานมากมายเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า และเหมือนเม็ดทรายที่ชายฝั่งทะเล และลูกหลานของเจ้าจะชนะศัตรู และยึดเมืองต่างๆของพวกเขาไว้

^{๑๘}และเราสัญญาว่า ทุกชนชาติบนโลกนี้จะได้รับพรเพราะลูกหลานของเจ้า เพราะเจ้าเชื่อฟังเรา”

* ๒๑:๓๓ **ต้นแทมมาริสก์** ต้นไม้ขนาดเล็ก มีดอกสีขาว โตเร็ว ไม้ที่ทนทาน เกิดในทะเลทราย เมล็ดของมันเป็นขน

† ๒๒:๑๒ **เจ้าไม่ได้... จากเรา** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เจ้าได้พิสูจน์แล้วว่า เจ้ายอมที่จะถวายลูกชายของเจ้าเป็นเครื่องบูชาให้กับเรา”

‡ ๒๒:๑๔ **พระยาห์เวห์จัดหาให้** หรือ “พระยาห์เวห์มองเห็น” ในภาษาฮีบรูคือ “ยาห์เวห์ ยีเรห์”

๑๙ จาก นั้นอับ ราฮัมก็กลับไปหาพวกคนใช้
ห่มของเขา และพวกเขาทั้งหมดลุกขึ้น พา
กันกลับไปยังเบเออร์เซบา และอับ ราฮัมได้
อาศัยอยู่ในเบเออร์เซบาต่อไป

๒๐ หลัง จากเหตุการณ์ทั้งหมด นี้ มีคนมา
บอกกับอับ ราฮัมว่า “มิลคาห์ได้คลอดลูกชาย
หลาย คนให้กับนา โฮร์น้อง ชายของท่าน
เหมือนกัน” ๒๑ ลูกชายคนโตชื่ออูส คนที่สอง
ชื่อบูนส คนที่สามชื่อเคมูเอล (เคมูเอลเป็นพ่อ
ของชาวอาร์ม) ๒๒ และยังมีเศด ฮาไซ ปี
ลดาซ ยิดลาฟ และเบธูเอล” ๒๓ เบธูเอลเป็น
พ่อของนางเบเคาห์ มิลคาห์ได้คลอดลูกชาย
แปด คนให้กับนา โฮร์น้อง ชายของอับ ราฮัม
๒๔ เมียน้อยของนาโฮร์ชื่อโรมาห์ ก็มีลูกชาย
ให้กับเขาหลาย คนเหมือนกัน ชื่อว่า ทิบาร์
กาฮัม ทาฮาซ และมาอาคาห์

ซาร่าห์ตาย

๒๓ ซาร่าห์มีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ด
ปี ๒ นางตายที่เมืองคิริยา ทอรา บา
(คือเมืองเฮ โบ รน) ในแคว้นคานาอัน อับ
ราฮัมเศร้าโศกเสียใจมาก เขาร้องไห้ให้กับซาร่าห์
๓ อับ ราฮัมลุกขึ้นยืนอยู่ด้านข้างของร่าง
เมียเขาและพูดกับชาวฮิตไตต์ว่า ““ผมเป็น
คนต่างชาติที่เข้ามาอาศัยอยู่กับพวกท่าน ขอ
ให้พวก ท่านแบ่งที่ดินให้กับผมบ้าง เพื่อผม
จะได้ใช้ฝังร่างของเมียผม”

๔ ชาวฮิตไตต์จึงตอบอับ ราฮัมว่า ๖ “ฟังเร
นะท่าน ท่านเป็นเจ้าของผู้ยิ่งใหญ่ท่ามกลาง
พวกเรา เลือกลงที่ฝังศพที่ดีที่สุดของพวกเรา
ใช้ฝังเมียท่านได้เลย ไม่มีใครหวงแหว่งที่ฝัง
ศพของเขาหรือขัด ขวางท่านจากการ ฝัง ศพ
นาง”

๗ อับ ราฮัมจึงลุก ขึ้นโค้งคำนับชาวฮิตไตต์
๘ และพูดกับพวก เขาว่า “ถ้าท่านยินดีที่จะ
ให้ผมฝัง ศพเมียผมแล้วละก็ ช่วยไปพูดกับ
เอ โฟ รนลูกชายของโต หาร์ให้กับผมหน่อย
๙ ช่วยบอกให้เขาขายถ้ำมัค เปลาห์ที่เขาเป็น
เจ้าของ ที่อยู่ตรงท้ายทุ่งของเขาให้กับผม
หน่อย ขอ ให้เขาขายผมเต็มราคาต่อ หน้า
พวก ท่าน เพื่อผมจะได้เป็นเจ้าของเอาไว้
สำหรับฝังศพ”

๑๐ เอ โฟ รนก็นั่งอยู่ที่ นั้นท่ามกลางชาวฮิต
ไตต์ เอ โฟ รนชาวฮิตไตต์ได้ตอบอับ รา ฮัม
ไป และชาวฮิตไตต์ที่เข้ามาอยู่ที่ประตูเมืองก็
ได้ยืนกันหมดทุกคน เอ โฟ รนพูดว่า ๑๑ “ไม่
ได้หรอกท่าน ฟังผมนะ ผมจะยกท้องทุ่งนั้น
พร้อมกับถ้ำให้กับท่าน ต่อหน้าประชาชนของ
ผม ผมยกมันให้กับท่าน เอา ไปฝัง ศพเมีย
ของท่านได้เลย”

๑๒ แล้วอับ รา ฮัมโค้ง คำนับต่อชาวฮิตไตต์
๑๓ อับ ราฮัมพูดกับเอ โฟ รนต่อ หน้าประชาชน
ของแผ่นดินนั้นว่า “ฟังผมหน่อย ผมจะจ่าย
ค่าท้องทุ่งนั้น รับมันไว้เถิด และผมจะได้ฝัง
ศพไว้ที่นั่น”

๑๔ เอ โฟ รนตอบอับ ราฮัมว่า ๑๕ “ท่านครับ
ฟังผมนะ ที่ดินผืนนั้นมีราคาเท่ากับเงินสี่กิโล
ครึ่ง *ท่านนั้นเอง มันไม่มีความหมายอะไร
เลยสำหรับท่านและผม เอาศพไปฝังเถิด”

๑๖ อับ ราฮัมฟังเอ โฟ รน แล้วอับ ราฮัมชั่งเงิน
ให้กับเอ โฟ รน ตามที่เอ โฟ รนได้พูดไว้ต่อหน้า
ชาวฮิตไตต์ เป็นเงินสี่กิโลครึ่ง ตามน้ำหนัก
ทั่วไปที่พ่อค้าใช้กันในสมัยนั้น

๑๗ ที่ดินของเอ โฟ รนในมัค เปลาห์ ทุ่ง
ตะวันออกของมัมเร ที่ดินและถ้ำใน นั้น
ต้นไม้ทั้งหมดบนที่ดิน นั้น และพื้นที่รอบๆ
ก็ได้กลายเป็นของอับ รา ฮัม ถูก ต้องตาม
กฎหมาย ๑๘ ต่อหน้าชาวฮิตไตต์ ที่เข้ามาอยู่
ที่ประตูเมืองทุกคน ๑๙ หลังจากนั้นอับ ราฮัม
จึงฝัง ศพซาร่าห์เมียของเขาในถ้ำที่อยู่บน
ท้อง ทุ่งของมัค เปลาห์ ทางตะวันออกของ
มัมเร (คือเฮ โบ รน) บนแผ่นดินคานาอัน
๒๐ ที่ดินและถ้ำนั้นจึงกลายเป็นสมบัติของอับ
ราฮัมตามกฎหมาย อับ ราฮัมซื้อมันมาจาก
ชาวฮิตไตต์ เอาไว้เป็นที่ฝังศพ

การหาเมียให้อิสอัค

๒๔ อับ ราฮัมก็แก่มาอยู่แล้ว และพระ
เจ้าห์เวห์ได้ช่วยพรอับ รา ฮัมในทุ
กเรื่อง ๒ อับ ราฮัมพูดกับคนรับ ใช้ที่ทำงานกับ
เขามานานที่สุด เขาคอยดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่เป็นของอับ ราฮัม อับ ราฮัมบอกกับเขาว่า

*๒๓:๑๕ เงินสี่กิโลครึ่ง แปลตรงๆได้ว่า “เงิน ๔๐๐ เซเชล”

“เอามือเจ้ามาวางไว้ใต้ขาเรา”^๓ เราจะให้เจ้าสาบานกับเราต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้า สวรรค์และแผ่นดินโลก ว่าเจ้าจะไม่หาเมียให้ลูกชายของเรา จากหญิงชาวคานาอัน ที่เรากำลังอาศัยอยู่นี้^๔ เจ้าต้องสาบานว่า เจ้าจะกลับไปยังประเทศของเรา ไปหาญาติพี่น้องของเรา และหาเมียให้อิส อัครลูกชายของเราจากที่นั่น”

^๕ แล้วคนรับใช้นั้นพูดกับอับ ราฮัมว่า “ถ้าเกิดผู้ หญิงคน นั้นไม่ ยอมตามข้าพเจ้ามาในดินแดนแห่งนี้ละครับท่าน ข้าพเจ้าควรจะพา ลูกชายของท่านกลับไปยังประเทศที่ท่านจากมาหรือเปล่า”

^๖ อับ ราฮัมบอกกับเขาว่า “อย่าพาลูกชายของเรากลับไปที่นี่”^๗ พระยาร์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้า สวรรค์ เป็นผู้ที่ได้พาเราออกมาจากบ้านของพ่อเรา และจากแผ่นดินของญาติๆ เรา และเป็นผู้ที่พูดกับเรา และให้สัญญากับเราว่า ‘เราจะยกดินแดนนี้ให้กับลูกหลานของเจ้า’ พระองค์จะส่งทูต สวรรค์ของพระองค์นำหน้าเจ้า และเจ้าจะได้หาเมียให้กับลูกชายของเราจากที่นั่น^๘ แต่ถ้าหญิงคนนั้นไม่ยอมตามเจ้ามา เจ้าก็จะเป็นอิสระจากคำสาบานที่เจ้าให้กับเรา แต่เจ้าจะต้องไม่พาลูกชายของเรากลับไปที่นี่อย่างเด็ดขาด”

^๙ แล้วคนรับใช้นั้นได้วางมือของเขาไว้ใต้ขาของอับ ราฮัม และเขาได้สาบานกับอับ ราฮัมเกี่ยวกับเรื่องนี้

^{๑๐} แล้วคนรับใช้นั้นได้เอาอูฐสิบตัวจากฝูงสัตว์ของเจ้านายไปด้วย พร้อมกับของขวัญหลายอย่างจากเจ้านายไปกับเขาด้วย เขาออกเดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองนาโฮร์ ที่อยู่ในดินแดนเมโสโปเตเมีย^{๑๑} เขาให้อูฐผูกเข้าพักอยู่ที่ข้างบ่อน้ำนอกเมือง ตอนนั้นเป็นเวลาเย็น พวกสาว ๆ ทั้งหลายในเมืองจะออกมาตักน้ำกัน

^{๑๒} แล้วเขาพูดว่า “ข้า แต่ พระยาร์เวห์ พระเจ้าของอับ ราฮัมเจ้านายของข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จในวันนี้ด้วยเถิด ขอโปรดแสดงความเมตตากับอับ ราฮัมเจ้านายของข้าพเจ้าด้วยเถิด”^{๑๓} เกิดข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ข้างบ่อน้ำนี้ และพวก

สาว ๆ ทั้ง หลายในเมืองกำลังออกมาตักน้ำกัน^{๑๔} ขอให้มันเป็นไปตามนี้ด้วยเถิด คือเมื่อข้าพเจ้าพูดกับหญิงคนหนึ่งว่า ‘ขอติมน้ำจากเหยือกของเจ้าหน่อย’ ขอให้นางตอบว่า ‘เต็มสิคะ ฉันจะตักน้ำให้อูฐของท่านเต็มด้วย’ ก็ขอให้นางเป็นคนนั้นที่พระองค์ได้แต่งตั้งไว้ให้กับอิส อัคร ผู้รับใช้ของพระองค์ ด้วยวิธีนี้ ข้าพเจ้าจะรู้ว่าพระองค์ได้แสดงความเมตตา กับเจ้านายของข้าพเจ้า”

^{๑๕} และก่อนที่คนรับใช้จะพูดจบ เรเบคาห์ ได้ปรากฏตัวออกมา นางเป็นลูกสาวของเบธูเอล เบธูเอลเป็นลูกชายของมิลคาห์เมียของนาโฮร์ นาโฮร์เป็นน้องชายของอับ ราฮัม เรเบคาห์แบกเหยือกน้ำอยู่บนบ่าของเธอ^{๑๖} เธอเป็นหญิงสาวที่สวยงาม และเป็นหญิงพรหมจารี ยังไม่เคยร่วมหลับนอนกับผู้ชายคนไหนเลย นางเดินลงไปบ่อน้ำและเติมน้ำจนเต็มเหยือก จากนั้นเดินกลับมา^{๑๗} คนรับใช้วิ่งไปหานางและพูดว่า “ขอเราติมน้ำจากเหยือกของเจ้าหน่อย”

^{๑๘} นางตอบว่า “เชิญเต็มเลยเถ่าท่าน” แล้วนางรีบเอาเหยือก น้ำลงจากบ่ามาถือไว้ในมือ และให้เขาเต็ม^{๑๙} เมื่อนางให้เขาเต็มน้ำเสร็จแล้ว นางพูดว่า “ฉันจะตักน้ำให้อูฐท่านเต็มด้วย จนกว่าพวกมันจะเต็มเสร็จ”^{๒๐} แล้วนางรีบเทน้ำในเหยือกลงในรางจนหมด แล้ววิ่งกลับไปตักน้ำที่บ่อน้ำอีก และนางได้ตักน้ำให้อูฐทุกตัวของเขาค่ะ

^{๒๑} คนรับใช้เฝ้า มอง ดูนางอยู่เงียบๆ เพื่อจะรู้ว่า พระยาร์เวห์จะทำให้การเดินทางของเขาประสบความสำเร็จหรือไม่^{๒๒} เมื่ออูฐทุกตัวเต็มน้ำจนเสร็จแล้ว คนรับใช้ได้เอาหัวทองคำสำหรับใส่จมูก หน้ากากรัม ครึ่ง และกำไลข้อมือทองคำหนึ่งคู่ หน้าข้างละห้าสิบบาทรัม รวมเป็นหนึ่งร้อยสิบบาทรัมให้กับนาง^{๒๓} และพูดว่า “ช่วยบอกเราหน่อยว่าเจ้าเป็นลูกสาวของใคร แล้วที่บ้านพ่อเจ้าพอจะมีห้องว่างให้พวกเราพักค้างคืนได้หรือเปล่า”

^{๒๔} เรเบคาห์ตอบเขาว่า “ฉันเป็นลูกสาวของเบธูเอล ลูกชายของมิลคาห์กับนาโฮร์”^{๒๕} เรเบคาห์พูดต่อไปว่า “เรามีทั้งฟางและ

^๓ ๒๔:๒ เอามือเจ้ามาวางไว้ใต้ขาเรา เมื่อคนสาบานกันเขาจะอ้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรืออัญมณีที่สำคัญ การวางมือใต้ขาคือ คงหมายถึงจับลูกอ้อนๆ เป็นการสาบานโดยอ้อมทั้งปวงทั้งหมดของอับราฮัม

หญิงแห่งอย่างเหลือเฟือ และมีที่ว่างให้ท่านพักค้างคืนด้วย”

^{๒๖} แล้วคนรับใช้ได้ก้มกราบนมัสการพระยาห์เวห์ ^{๒๗} เขาพูดว่า “สรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมเจ้านายของข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ผู้เมตตาและซื่อสัตย์ต่อเจ้า นายของข้าพเจ้า ส่วนข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ได้นำทางข้าพเจ้ามาจนถึงบ้านญาติๆของเจ้านายของข้าพเจ้า”

^{๒๘} แล้วหญิงสาวได้วิ่งไปบอกคุณในครัวเรือนของแม่มางเกียว กับเรื่องนี่ทั้งหมด ^{๒๙-๓๐} เรเบคาห์มีพี่ชายหนึ่งคนชื่อลาบัน เรเบคาห์ได้เล่าเรื่องต่างๆที่ชายคนนั้นได้บอกกับนาง เมื่อลาบันได้ฟังและเห็นหญิงที่ใส่จุกและกำโลบนมข้อมือของน้องสาว เขาก็วิ่งไปหาชายคนนั้นที่บ่อน้ำ และพบชายคนนั้นยืนอยู่กับอูฐของเขาข้างบ่อน้ำ ^{๓๑} ลาบันจึงพูดว่า “เชิญเข้ามาสิครับ ท่านผู้ที่พระยาห์เวห์อวยพร ท่านยืนอยู่ข้างนอกนี้ทำไม ผมได้เตรียมบ้านและสถานที่สำหรับอูฐของท่านไว้แล้ว”

^{๓๒} แล้วชายคนนั้นได้เข้าไปในบ้าน แล้วลาบันให้คนขนของลงจากหลังอูฐเหล่านั้น แล้วเอาฟางมาเสียดอูฐ จากนั้นเอาน้ำมาให้ชายคนนั้นและพวกชายที่มาอยู่กับเขาล้างเท้ากัน ^{๓๓} แล้วพวกเขาได้เอาอาหารมาวางไว้ตรงหน้าให้เขากิน แต่คนใช้ของอับราฮัมพูดว่า “ผมจะไม่กินจนกว่าจะได้พูดในสิ่งที่ผมต้องพูด” ลาบันพูดว่า “พูดมาสิ”

^{๓๔} ชายคนนั้นจึงพูดว่า “ผมเป็นผู้รับใช้ของอับราฮัม ^{๓๕} พระยาห์เวห์ได้ช่วยพรเจ้านายของผมมาก จนท่านกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ให้พวกฝูงแกะ ฝูงวัว เงิน ทอง ทาส ชายหญิง ฝูงอูฐ และฝูงลา กับท่าน ^{๓๖} แล้วซาราห์เมียของนายผมได้คลอดลูกชายให้กับเจ้านายผม ตอนที่นางแก่มากแล้ว และอับราฮัมได้ยกทุกสิ่งทุกอย่างที่เขามีให้กับลูกชายของเขา ^{๓๗} เจ้านายผมให้ผมสาบานกับท่าน และท่านบอกว่ายอย่าได้หาเมียให้กับลูกชายของเราจากลูกสาวของชาวคานาอัน ที่เรากำลังอาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเขานี้ ^{๓๘} แต่เจ้าต้องไปที่บ้านของพ่อเรา และไปหาญาติๆของเรา และหาเมียให้ลูกของเราจากที่นั่น” ^{๓๙} แล้วผมพูดกับนายว่า ‘บางทีหญิงอาจจะไม่ยอมตามผมมาก็ได้’ ^{๔๐} แล้วเจ้านายบอกผมว่า ‘พระยาห์เวห์ที่เราเชื่อ

ฟังอยู่เสมอ จะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ไปกับเจ้า พระองค์จะทำให้การเดินทางของเจ้าประสบความสำเร็จ และเจ้าจะหาเมียให้กับลูกชายเราจากญาติพี่น้องของเรา และจากครอบครัวของเรา ^{๔๑} แต่เจ้าไปหาญาติพี่น้องของเรา เจ้าก็จะเป็นอิสระจากคำสาบานนี้แล้ว ถึงแม้ว่าเจ้าจะไม่ยอมยกลูกสาวให้มากับเจ้าก็ตาม เจ้าก็เป็นอิสระจากคำสาบานของเรา’

^{๔๒} ในวันนั้น เมื่อผมมาถึงบ่อน้ำ ผมพูดว่า ‘ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมเจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าพระองค์จะทำให้การเดินทางของข้าพเจ้าประสบความสำเร็จละก็ ^{๔๓} ข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ที่ข้างบ่อน้ำ ข้าพเจ้าจะพูดกับหญิงสาวที่ออกมาตักน้ำว่า ‘ขอติมน้ำจากเหยือกของเจ้าหน่อย’ ^{๔๔} และคนที่ตอบกับข้าพเจ้าว่า ‘เชิญสิคะ และฉันจะตักน้ำให้อูฐของท่านดื่มด้วย’ ก็ขอให้นางเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่พระยาห์เวห์ได้เลือกไว้สำหรับลูกชายของเจ้านายของข้าพเจ้าด้วยเถิด’

^{๔๕} ในขณะที่ผมอธิษฐานอยู่ในใจยังไม่ทันเสร็จ เรเบคาห์ก็ออกมา มีเหยือกน้ำอยู่บนบ่า นางได้เดินลงไปตักน้ำและตักน้ำ แล้วผมได้พูดกับนางว่า ‘ขอให้น้ำให้ผมดื่มหน่อย’ ^{๔๖} นางก็รีบเอาเหยือกน้ำลงจากบ่าและพูดว่า ‘เชิญดื่มเถิด และฉันจะเอาน้ำให้กับพวกอูฐของท่านด้วย’ แล้วผมก็ดื่ม และนางก็เอาน้ำให้พวกอูฐดื่มด้วย ^{๔๗} แล้วผมได้ถามนางว่า ‘เจ้าเป็นลูกสาวของใคร’ นางตอบว่า ‘ฉันเป็นลูกสาวของเบธูเอล เบธูเอลเป็นลูกชายของนาโฮร์ และมีลคาห์’ ผมจึงเอาห่วงใส่ที่จมูกของนางและเอากำไลใส่ที่แขนทั้งสองของนาง ^{๔๘} แล้วผมได้ก้มกราบนมัสการพระยาห์เวห์และสรรเสริญพระองค์ พระเจ้าของอับราฮัมเจ้านายของผม พระองค์นำผมมาถูกทาง เพื่อจะได้ลูกสาวของญาติพี่น้องของเจ้านายของผม ไปให้กับลูกชายของท่าน ^{๔๙} ตอนนั้นช่วยบอกผมด้วยเถิดว่า ท่านจะอย่างไร จะตกลงกับเจ้านายผมอย่างไร ไปตรงมาและสัตย์ซื่อ หรือว่าไม่ตกลง ช่วยบอกผมด้วย ผมจะได้รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไป”

^{๕๐} ลาบันและเบธูเอลตอบว่า “มันไม่ใช่เราหรอกที่จะบอกว่าตกลงหรือไม่ตกลง เพราะสิ่งนี้มาจากพระยาห์เวห์ ^{๕๑} นี่ไง เรเบคาห์อยู่ต่อหน้าท่านแล้ว เอานางไปเถิด ให้นางไป

เป็นเมียของลูกชายของนายท่าน ตามที่พระ ยาร์เวห์ได้พูดไว้”

๔๒ เมื่อผู้รับใช้ของอับ ราฮัมได้ยินพวกเขา พุดอย่างนั้น เขาก็กราบลงกับพื้นดินต่อหน้า พระ ยาร์เวห์ ๔๓ แล้วเขาก็เอาเงิน ทองคำ เสื้อผ้าทั้งหมดมอบ ให้กับเรเบ คาห์ และยัง ให้ของ ขวัญมีราคา แพงให้กับพี่ ชายและแม่ ของ นางด้วย ๔๔ แล้วตัว เขาและพวก ผู้ชาย ที่ติดตามเขามาก็กินและดื่มกัน และพักค้าง คืนที่นั่น เมื่อพวกเขาลุกขึ้นในตอนเช้า เขา พุดว่า “ให้ผมกลับไปหาเจ้านายของผมด้วยเถิด”

๔๕ แต่พี่ ชายและแม่ของเรเบ คาห์พุดว่า “ขอให้นางอยู่กับพวก เราอีกสักสิบวันเถิด หลังจากนั้นค่อยให้นางไป”

๔๖ แต่ชายคน นั้นพุดกับพวก เขาว่า “อย่า ให้ผมต้องคอยเลย พระยาร์เวห์ได้ทำให้การ เดินทางของผมประสบความสำเร็จแล้ว ให้ ผมกลับไปเถิด ผมจะได้ไปหาเจ้านายผม”

๔๗ พี่ ชายและแม่ของเรเบ คาห์จึงพุดว่า “พวก เราจะเรียกนางมาตามดูว่านางจะเอา อย่างไร” ๔๘ แล้วพวก เขาก็เรียกเรเบ คาห์ และพุดกับนางว่า “เธอจะไปกับชายคน นี้ หรือเปล่า”

นางตอบว่า “ฉันจะไป”

๔๙ พวก เขาจึงส่งเรเบ คาห์น้อง สาวของ พวก เขา และพี่ เลียงของ นางไปกับผู้รับ ใช้ของอับ รา ฮัมและคนของเขา ๖๐ และ ครอบครัวของเรเบคาห์อวยพรนางว่า

“น้องสาวของพวกเรา ขอให้เธอเป็นแม่ของ ประชาชนล้านๆคน

ขอให้ลูกหลานของเธอได้ยึดครองเมืองต่างๆ ของพวกศัตรูเขา”

๖๑ แล้วเรเบ คาห์และพวกหญิง รับ ใช้ของ นางก็ลุก ขึ้น และขึ้นขี อูฐตามชายคนนั้นไป คนรับใช้ของอับราฮัมได้พาเรเบคาห์จากไป

๖๒ ขณะ นั้นอิส อักได้เดินทางมาจากเบ เออ ลาไฮรอย และมาอยู่อาศัยที่เนเกบ ๖๓ อิสอัก ออกไปเดินเล่น ในท้องทุ่งตอนเย็น เขาเงย หน้าขึ้นมา เห็นอูฐกำลังเดินมา

๖๔ เรเบ คาห์เงยหน้าขึ้นเห็นอิส อัก นางจึง ลงจากอูฐ ๖๕ นางพุดกับคนใช้ว่า “ชายที่ กำลังเดิน มาจากท้อง ทุ่งตรงมาหาพวก เรา เป็นใครกัน”

คนใช้ตอบว่า “เขาคือเจ้านายของผมเอง” นางจึงเอาผ้าคลุมหน้าไว้

๖๖ คนใช้ได้เล่าให้อิส อักฟังถึงเรื่องทั้งหมด ที่เกิดขึ้น ๖๗ อิสอักจึงพานางเข้าไปในเต็นท์ที่ ซาราห์แม่ของ เขาเคยอยู่ก่อนตาย แล้วเขา ได้ รับเอาเรเบ คาห์มาเป็นเมีย เรเบ คาห์ก็ กลายเป็นเมียของเขา อิสอักรักนางมาก อิส อักก็ได้ รับการปลอบโยนหลัง จากที่แม่ของเขาตาย

คนอื่นที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัม

(๑ พศต. ๑:๓๒-๓๓)

๒๕ อับ ราฮัมแต่งงานอีก เมียคนใหม่ ชื่อเค ทู ราห์ ๒ นางได้คลอดคิมราน โยกซาน เมดาน มีเดีย นอิซบากและซูฮาห์ ๓ โยก ซานเป็นพ่อของเชบาและเดตาน ลูก หลานของเดตานคือชาวอัซซูร ๔ ชาวเลทุ และ ชาวเลอุม ๕ ลูกชายของมีเดีย นคือเอฟูห์ เอ เฟอร์ ฮาโนค อาบีดาและเอลดาอาห์ ทั้งหมด นี้คือลูก หลานของนางเค ทู ราห์ ๕ อับ รา ฮัม ยกทุก อย่างที่เขาให้กับอิส อัก ๖ แต่อับ รา ฮัมก็ให้ของขวัญกับลูกชายคนอื่นๆที่เกิดจาก พวกเมียน้อยของเขา และในขณะที่อับราฮัม ยังมีชีวิตอยู่ เขาได้ส่งพวกนี้ไปอยู่ในดินแดน ทางทิศ ตะวัน ออก ๗ ส่งไปให้ไกลจากอิส อัก ลูกชายของเขา

อับราฮัมตาย

๘ อับ รา ฮัมมีชีวิตอยู่หนึ่ง ร้อยเจ็ด สิบ ห้า ปี ๙ อับราฮัมหมดลมหายใจเฮือกสุดท้ายและ ตาย ไป เมื่อเขาแก่มากแล้ว หลังจากมีชีวิต อันยืนยาวอย่างมีความสุข เขาได้ไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา ๑๐ อิสอักและอิซมูเอล ลูกชายของอับ รา ฮัม ได้ฝังเขาไว้ในถ้ำมัค เปลาห์ ในท้อง ทุ่งของเอ โฟ รนลูกชายของ โศหาร์ชาวฮิตไทต์ ท้องทุ่งนี้อยู่ทางทิศตะวัน

* ๒๔:๖๓ *เดินเล่น* หรืออาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เพื่อคิด”

† ๒๕:๓ *ชาวอัซซูร* หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ชาวอัสนีเรีย”

‡ ๒๕:๖ *ดินแดนทางทิศ ตะวัน ออก* ข้อความนี้ปกติแล้วจะกล่าวถึงแผ่นดินที่อยู่ระหว่าง แม่น้ำไทกริสและแม่น้ำยูเฟรติสขึ้นไปถึงอ่าวเปอร์เซีย

ออกของมัมเร ^{๑๐} อับ รา ฮัมได้ซื้อท้อง ทู่งนี้ จากชาวฮิตไทต์ ทู่งอับ รา ฮัมและซาราห์ถูกฝังอยู่ด้วยกันที่นั่น ^{๑๑} หลังจากอับราฮัมตาย พระเจ้าได้อวยพรอิสอัคลูกชายของอับราฮัม และอิสอัคได้ตั้งรกรากอยู่ที่เบเอเอลไฮรอย

ครอบครัวของอิซมาเอล

(๑ พศต. ๑:๒๘-๓๑)

^{๑๒} ต่อ ไป นี้คือลูก หลานของอิซมาเอล ลูกชายอับราฮัมกับฮาการ์ ทาสหญิงชาวอียิปต์ของซาราห์ ^{๑๓} ต่อ ไป นี้คือรายชื่อของลูกชายอิซมาเอลเรียงตามการเกิด คือ เนบาโยธลูกชายคนโต ต่อมาคือ เคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม ^{๑๔} มิซมา ดูมาห์ มัสสา ^{๑๕} ฮาดัด เทมา เยซูร์ นาพิซและเคเดมาห์ ^{๑๖} ทั้งหมดนี้คือลูกชายของอิซมาเอล และชื่อของทั้งสิบสองคนได้กลายเป็นชื่อของหมู่บ้านและค่ายที่พวกเขาแยกย้ายไปตั้งหลักแหล่ง พวกเขากลายเป็นผู้นำของเผ่าแต่ละเผ่า ทั้งหมดสิบสองเผ่า ^{๑๗} อิซมาเอลมีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี เขาหมดลมหายใจเฮือกสุดท้ายและตายไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา ^{๑๘} ลูก หลานของอิซมาเอลได้ตั้งถิ่นฐานในทะเลทราย จากเมืองฮาวีลาห์จนถึงเมืองซูร์ (เมืองซูร์ตั้งอยู่ทางตะวันออกของประเทศอียิปต์ บนเส้นทางที่จะมุ่งไปอัสซีเรีย) และลูก หลานของอิซมาเอลมักจะโจมตีพวกญาติๆของเขา *

ครอบครัวของอิสอัค

^{๑๙} ต่อ ไป นี้คือลูก หลานของอิสอัคลูกชายของอับราฮัม อับราฮัมเป็นพ่อของอิสอัค ^{๒๐} ตอนที่อิสอัครับเอาเรเบคาห์มาเป็นเมีย นั้นเขามีอายุสี่สิบปี เรเบคาห์เป็นลูกสาวของเบธูเอลคนอารัม ชาวบัดดาน อารัม นาง

เป็นน้องสาวของลาบันคนอารัม ^{๒๑} อิสอัคอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ให้กับเมียของเขา เพราะนางเป็นหมั้น แล้วพระยาห์เวห์ก็ให้ตามคำอธิษฐานของเขา เรเบคาห์เมียของเขาได้ตั้งท้องขึ้น

เรเบคาห์ไปหาคำตอบจากพระเจ้า

^{๒๒} เด็กดั้นเบียดกันอยู่ในท้องของนาง นางจึงพูดว่า “ถ้าฉันจะต้องเป็นอย่างนี้ ฉันจะอยู่ไปทำไมกัน” นางจึงไปหาคำตอบจากพระยาห์เวห์ ^{๒๓} พระยาห์เวห์ตอบนางว่า “จะมีสองชาติแยกออกมาจากท้องของเจ้า คนหนึ่งจะเข้มแข็งกว่าอีกคนหนึ่ง และคนนี้จะรับใช้คนนั้น”

^{๒๔} และเมื่อถึงวันคลอด ก็มีเด็กแฝดในท้องของนางจริงๆ ^{๒๕} คนแรกผิวสีแดงเต็มไปด้วยขน เขาจึงมีชื่อว่าเอซาว ^{๒๖} หลังจากนั้นน้องของเขาได้คลอดออกมา และมีมือของเขาจับอยู่ที่ส้นเท้าของเอซาว เขาจึงมีชื่อว่ายาโคบ (ตอนที่สองคนนี้เกิดนั้น อิสอัคมีอายุหกสิบปี)

^{๒๗} เด็กทั้งสองเติบโตขึ้น เอซาวก็เป็นนักล่าสัตว์ที่เก่งกล้าและชอบใช้ชีวิตตามท้องทุ่งแต่ยาโคบเป็นผู้ชายเงิบๆและชอบอยู่กับเต็นท์ ^{๒๘} อิสอัครักเอซาว เพราะเขาชอบกินเนื้อสัตว์ที่เอซาวล่ามาได้ แต่เรเบคาห์รักยาโคบ

^{๒๙} ครั้งหนึ่ง เมื่อยาโคบต้มซุปรองอยู่ เอซาวกลับจากท้องทุ่งและอ่อนเพลียเพราะความหิว ^{๓๐} เอซาวพูดกับยาโคบว่า “ขอพิงกินไธ่แดงๆนั้นหน่อย ไธ่แดงๆที่อยู่ที่นี่นะ พี่หิวจะตายอยู่แล้ว” เพราะอย่างนี้ เอซาวถึงมีอีกชื่อหนึ่งว่าเอโดม §

^{๓๑} แต่ยาโคบพูดว่า “ขายสิทธิพี่ชายคนโตให้น้องก่อน” **

*๒๕:๑๘ มักจะโจมตีพวกญาติๆของเขา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกเขาได้ตั้งรกรากอยู่ติดกับญาติๆของพวกเขา”

†๒๕:๒๐ บัดดาน อารัม ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเมโสโปเตเมีย

‡๒๕:๒๕ เอซาว ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูแปลว่า “ชนดก”

¶๒๕:๒๖ ยาโคบ ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูแปลว่า “ส้นเท้า” แต่ยังมีหมายถึง “ผู้ที่ติดตามมา” หรือ “หลอกลวง” ด้วย

§๒๕:๓๐ เอโดม หมายถึง “แดง”

**๒๕:๓๑ ขายสิทธิพี่ชายคนโตให้น้องก่อน โดยปกติแล้วลูกชายคนแรกจะกลายเป็นผู้นำครอบครัวและได้รับมรดกมากเป็นสองเท่าหลังจากพ่อตาย

^{๓๒}เอซาวตอบว่า “ที่จะตายอยู่แล้ว สิทธิที่คนโศกจะมีประโยชน์อะไรอีกเล่า”

^{๓๓}แต่ยาโคบพูดว่า “พี่ต้องสาบานกับน้องก่อน” เอซาวจึงสาบานกับเขา และชายสิทธิที่ชายคนโตให้กับยาโคบไป ^{๓๔}ยาโคบจึงเอาขนมปังกับขลุ่ยถ่วงมาให้เอซาวกิน เขากินและดื่ม แล้วก็ลุกจากไป ด้วยวิธีนี้ เอซาวแสดงให้เห็นว่าเขาแทบจะไม่สนใจสิทธิที่ชายคนโตของเขาเลย

อิสอัคโกหกอาบีเมเลค

๒๖ ^๑ในขณะที่นั้นเกิดภาวะฝนแล้ง อุดอยากกันไปทั่วแผ่นดิน เหมือนกับที่เกิดขึ้นในสมัยของอับราฮัม อิสอัคจึงได้เดินทางไปเมืองเกราร์ ไปหาษตรีอามีเมเลคของชาวฟิลิสเตีย ^๒พระยาห์เวห์ได้ปรากฏตัวต่ออิสอัคและพูดว่า “อย่าได้ลงไปที่ยิปต์ ให้อาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เราจะบอกให้เจ้าไปอยู่ ^๓ให้อยู่ในแผ่นดินนั้นในฐานะคนต่างชาติ และเราจะอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า เพราะเราจะยกแผ่นดินทั้งหมดนี้ให้กับเจ้าและลูกหลานของเจ้า และเราจะทำตามสัญญาที่เราได้ให้ไว้กับอับราฮัมพ่อของเจ้า ^๔เราจะทำให้เจ้ามีลูกหลานมากมายเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า และจะให้แผ่นดินทั้งหมดนี้กับลูกหลานของเจ้า และชนชาติทั้งหมดบนโลกนี้จะได้รับพรผ่านทางลูกหลานของเจ้า ^๕เพราะอับราฮัมเชื่อฟังเรา และทำตามที่เราสั่ง เขาเชื่อฟังคำสั่ง ฏระเบียบและคำสอนต่างๆของเรา”

^๖อิสอัคจึงได้อาศัยอยู่ในเมืองเกราร์ ^๗พวกผู้ชายในเมืองนั้นถามเขาเกี่ยวกับเมียของเขา เขาบอกว่า “นางเป็นน้องสาวของผม” เพราะอิสอัคกลัวที่จะบอกว่า “นางเป็นเมียของผม” อิสอัคคิดว่า “ไม่เช่นนั้นผู้ชายในเมืองนี้จะฆ่าผม เพื่อชิงเรเบคาค์ เพราะนางเป็นผู้หญิงที่สวยงาม”

^๘หลังจากใช้ชีวิตอยู่ในเมืองนั้นเป็นเวลานาน ษตรีอามีเมเลคแห่งฟิลิสเตียมองลงมาจากหน้าต่าง และเห็นอิสอัคกำลังเล้าโลมเรเบคาค์เมียของเขา ^๙อาบีเมเลคจึงเรียกอิสอัคมาและพูดว่า “ที่แท้หญิงคนนั้นก็เมีย

ของเจ้า แล้วทำไมเจ้าถึงบอกว่า ‘นางเป็นน้องสาว’”

อิสอัคตอบว่า “เพราะข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าอาจจะตายเพราะนาง”

^{๑๐}แล้วอาบีเมเลคก็พูดว่า “เจ้ารู้ไหมว่ากำลังทำอะไรลงไป ถ้ามีคนอื่นเราไปนอนกับเมียเจ้าขึ้นมา แล้วเจ้าก็จะเป็นเหตุทำให้พวกเราทำผิดบาปอันยิ่งใหญ่”

^{๑๑}แล้วอาบีเมเลคจึงออกคำสั่งกับทุกคนว่า “ใครก็ตามที่ทำร้ายชายคนนี้หรือเมียของเขา จะถูกลงโทษถึงตาย”

อิสอัคร่ำรวยขึ้น

^{๑๒}อิสอัคได้หว่านเมล็ดพืชในแผ่นดิน และในปีนั้นเองเขาก็ได้เก็บเกี่ยวผลผลิตถึงหนึ่งร้อยเท่า และพระยาห์เวห์ได้อวยพรเขา ^{๑๓}แล้วอิสอัคก็กลายเป็นคนร่ำรวย แล้วเขาก็ร่ำรวยขึ้น รวยขึ้น จนร่ำรวยมหาศาล ^{๑๔}เขามีฝูงวัว ฝูงแกะและข้าทาสบริวารมากมาย จนทำให้ชาวฟิลิสเตียอิจฉา ^{๑๕}(พวกชาวฟิลิสเตียได้เอาของสกปรกไปถมในบ่อน้ำต่างๆ จนเต็ม ใช้ไม่ได้อีก พวกทาสของอับราฮัมพ่อของอิสอัคได้ขุดบ่อน้ำพวกนี้ไว้ในสมัยของพ่อเขา) ^{๑๖}ษตรีอามีเมเลคพูดกับอิสอัคว่า “ไปจากพวกเราเสียเถิด เพราะเจ้ากลายเป็นผู้ที่เข้มแข็งกว่าพวกเรามาก”

^{๑๗}อิสอัคจึงไปจากที่นั้น แล้วมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเกราร์ และเขาได้ตั้งรกรากอยู่ที่นั้น ^{๑๘}อิสอัคได้กลับไปขุดบ่อน้ำเก่าๆที่เคยขุดไว้แล้วในสมัยของอับราฮัมพ่อของเขา แต่ถูกชาวฟิลิสเตียกลบทิ้งหลังจากที่อับราฮัมเสียชีวิต อิสอัคได้ใช้ชื่อเดิมๆของบ่อน้ำเหล่านั้น ซึ่งเป็นชื่อที่พ่อของเขาได้ตั้งไว้ ^{๑๙}พวกทาสของอิสอัคได้ขุดบ่อน้ำแห่งหนึ่งขึ้นใหม่ที่หุบเขา พวกเขาได้ขุดบ่อน้ำพุที่มีน้ำบริสุทธิ์ ^{๒๐}แต่คนเลี้ยงแกะของเกราร์ได้ทะเลาะกันกับคนเลี้ยงแกะของอิสอัคและอ้างว่า “นี่นี้เป็นของพวกเรา” อิสอัคจึงตั้งชื่อบ่อน้ำนั้นว่า “เอเสก” ^{๒๑}เพราะพวกนั้นได้โต้เถียงกับเขา

^{๒๒}แล้วคนรับใช้ของอิสอัคก็ไปขุดอีกบ่อหนึ่ง แต่ชาวเกราร์ก็ยังคงมาโต้เถียงและอ้าง

*๒๖:๔ ลูกหลาน ตามตัวอักษร คือ “พันธุ์” ดูใน กาลาเทีย ๓:๑๖

†๒๖:๒๐ เอเสก หมายถึง “การโต้เถียง” หรือ “การต่อสู้”

เป็นเจ้าของอิก อิศ อัครจึงตั้ง ชื่อบ่อนี้ว่า “สิตนาห์” *

^{๒๒} อิศ อัครจึงย้ายไปจากที่นั่น และไปขุดอีกบ่อหนึ่ง และคนพวกนั้นไม่ได้ตามมาได้เพียงแห่งมันอีก อิศ อัครจึงตั้ง ชื่อบ่อน้ำแห่งนี้ว่า “เรโหโบท” † และพูดว่า “ตอนนี้พระยาห์เวห์ได้ให้ที่ว่างกับพวกเรแล้ว และเราจะเจริญเติบโตขึ้นในแผ่นดินนี้”

^{๒๓} อิศ อัครออก จากสถาน ที่ นั้นขึ้นไปถึงเบเออร์เซบา ^{๒๔} พระยาห์เวห์ได้ปรากฏตัวให้เขาเห็นในคืน นั้นและพูดว่า “เราคือพระเจ้าของอับราฮัมพ่อของเจ้า ไม่ต้องกลัว เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะอวยพรเจ้า และเราจะเพิ่มจำนวนลูก หลานของเจ้า เพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับ ใช้ของเรา” ^{๒๕} อิศ อัครจึงได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น และเขาได้นมัสการพระยาห์เวห์ เขาได้ตั้งเต็นท์ขึ้นในบริเวณนั้น และให้พวกทาสของเขาขุดบ่อน้ำขึ้นบ่อหนึ่ง

^{๒๖} กษัตริย์อามี เม เลคเดิน ทางมาหาอิศ อัคร จากเมืองเก ราร์ เขามาพร้อมกับอา หุสซัทที่ปรึกษา และฟี โคลล์ผู้ บัญชาการกองทัพของเขา

^{๒๗} อิศ อัครพูดกับพวก เขาว่า “พวก ท่านมาหาข้าพเจ้าอีกทำไม ในเมื่อท่านเกลียดข้าพเจ้าและได้ขบไล่ข้าพเจ้าออกมาจากท่าน”

^{๒๘} แล้วพวก เขาตอบว่า “ตอนนี้เรารู้แล้วว่าพระ ยาห์เวห์อยู่กับเจ้า ดัง นั้นพวก เราจึงคิดจะมาขอร่วมสาบานระหว่างเจ้ากับเรา และให้เราทำข้อ ตกลงกับเจ้า ^{๒๙}ว่าเจ้าจะไม่ทำอันตรายพวกเรา เหมือนกับที่พวกเราไม่เคยทำร้ายเจ้า พวกเราติดต่อเจ้าเสมอมา และได้ส่งเจ้าจากไปอย่างสันติ และตอนนี้เจ้าก็ได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์”

^{๓๐} ดัง นั้นอิศ อัครจึงจัดงาน เลี้ยงให้กับพวก เขา พวก เขากินและดื่มร่วมกัน ^{๓๑} ในตอนเช้าพวก เขาลุก ขึ้นแต่เช้า ตูร์ และได้สาบาน

กัน หลังจาก นั้นอิศ อัครก็ได้ส่งพวก เขากลับไป และพวกเขาาก็กลับไปอย่างสันติ

^{๓๒} และในวัน นั้นเอง ทาสของอิศ อัครได้มาบอกอิศ อัครเกี่ยวกับบ่อน้ำที่พวก เขากำลังขุดอยู่ว่า “พวกเรารพบน้ำแล้ว” ^{๓๓} อิศ อัครจึงเรียกบ่อน้ำแห่งนี้ ใหม่ว่า “ชิ บาห์” † เพราะอย่างนี้ เมือง นั้นจึงมีชื่อว่าเมืองเบ เออร์เซบา ธิมา จนถึงทุกวันนี้

พวกเมียของเอซาว

^{๓๔} เมื่อเอซาวอายุได้สี่สิบปี เขาได้แต่งงานกับผู้หญิงสองคน คือยูดีธลูกสาวของเบเออร์ชาอิตไทด์ กับบา เสม ีลูกสาวของเอ โลนูชาอิตไทด์เหมือนกัน ^{๓๕} เมียทั้งสอง คนนี้ ทำให้อิศ อัครและเรเบ คาห์ขมขื่นเป็นอย่างมาก

ปัญหาเรื่องมรดก

๒๗ ^๑ เมื่ออิศ อัครแก่ลง สายตาเริ่มพล่ามัวมองไม่เห็น เขาเรียกเอ ซาวลูกคนโตมาและพูดว่า “ลูกพ่อ”

เอซาวตอบว่า “ผมอยู่นี่ครับ”

^๒ อิศ อัครพูดต่อไปว่า “ตอนนี้พ่อก็แก่แล้ว ไม่รู้จะตายเมื่อไร ^๓ ตอนนี้ให้ลูกไปหยิบอาวุธของลูก เอาจูก ธนูและคัน ธนู แล้วออกไปล่าสัตว์ในท้อง ทุ่งมาให้พ่อกิน ^๔ เอาจไปปรุงให้อร่อยๆแบบที่พ่อชอบ แล้วเอามาให้พ่อกิน เพื่อพ่อจะได้อวยพรให้เจ้า ก่อนพ่อจะตาย” ^๕ ตอนที่อิศ อัครพูดอยู่กับลูกชายนี้ เรเบ คาห์ แอบฟังอยู่

ยาโคบหลอกอิศอัคร

เมื่อเอ ซาวออกไปล่า สัตว์ในทุ่ง เพื่อเอากลับมาให้พ่อ ^๖ เรเบ คาห์พูดกับยา โคบลูกชายนางว่า “ฟัง นะ แม่ได้ยินพ่อเจ้าพูดกับเอซาวพี่ชายเจ้าว่า ^๗ “ออกไปล่าสัตว์มาให้พ่อ และเอามาปรุงให้อร่อยๆมาให้พ่อกินด้วย แล้วพ่อจะอวยพรเจ้าต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์

* ๒๖:๒๑ *สิตนาห์* หมายถึง “ความเกลียดชัง” หรือ “ศัตรู”

† ๒๖:๒๒ *เรโหโบท* หมายถึง “สถานที่เปิดกว้าง” หรือ “ที่กว้าง”

‡ ๒๖:๓๑ *สาบาน* การทำสัญญาพิเศษต่อพระยาห์เวห์

§ ๒๖:๓๓ *ชิบาห์* ในภาษาฮีบรูหมายถึง “เจ็ด” หรือ “สาบาน”

§ ๒๖:๓๓ *เบเออร์เซบา* เป็นชื่อเมืองหนึ่งในยูดาห์ ชื่อนี้มีความหมายว่า “บ่อน้ำแห่งคำสาบาน”

ก่อนที่พ่อจะตาย' ๘ ตอนนี ลูกแม่ ฟังแม่ให้ดี และทำตามแม่สั่ง ๙ ไปที่ฝูงสัตว์และเลือกลูกแพะที่ดีที่สุดมาสองตัว แม่จะเอามาปรุงเป็นอาหารที่อร่อยๆแบบที่พ่อของเจ้าชอบ ๑๐ เจ้าจะได้เอาไปให้พ่อเจ้ากิน เพื่อเขาจะได้อวยพรเจ้าก่อนที่เขาจะตาย”

๑๑ ยา โศบพูดกับเรเบ คาห์แม่ของเขาว่า “แต่พี่ชายของลูกเป็นคนซนคนคด ส่วนลูกเป็นคนผิวเรียบ ๑๒ บางทีพ่ออาจจะจับตัวลูก พ่อก็จะจับได้ว่าลูกพยายามจะหลอก ลวงท่าน และพ่อก็จะสาปแช่งลูกแทนที่จะอวยพร”

๑๓ แล้วแม่ของเขายกยา โศบว่า “ลูกเอ๋ย ขอให้คำสาปแช่งทั้งหมดตกอยู่กับแม่ ให้ทำตามแม่บอกก็แล้วกัน ไปเอาพวกแพะมาให้แม่ได้แล้ว”

๑๔ ยา โศบจึงไปเอาแพะสองตัวมาให้แม่ของเขา และแม่ของเขาได้ปรุงอาหารอร่อยๆแบบที่พ่อเขาชอบ ๑๕ แล้วเรเบ คาห์ก็เอาเสื้อผ้าชุดที่ดีที่สุดของเธอ ซาวลูกชายคนโตมาใส่ให้ยา โศบลูก คน เล็ก นางมีเสื้อผ้าของเธอ ซาวอยู่ในบ้านแล้ว ๑๖ นางได้เอาหนัง แพะมาหุ้มที่แขนและที่ลำคอที่ราบ เรียบของยา โศบ ๑๗ และนางเอาอาหารที่อร่อยๆพร้อมกับขนมปังที่นางเตรียมไว้แล้ว ให้กับยา โศบ

๑๘ ยา โศบไปหาพ่อของเขาและพูดว่า “พ่อครับ” และอิสอัคตอบว่า “พ่ออยู่นี่ เจ้าเป็นลูกคนไหนของพ่อหรือ”

๑๙ ยา โศบบอกพ่อว่า “ผมคือเอ ซาว ลูกคนโตของพ่อไงครับ ผมได้ทำตามที่คุณบอกแล้ว ลูกขึ้นนั่งกินเนื้อที่ผมล่ามาสิครับ แล้วพ่อจะได้อวยพรผม”

๒๐ แล้วอิส อัคพูดกับลูกว่า “ลูก พ่อ ทำไมเจ้าถึงล่ามันมาได้เร็วอย่างนี้”

ยา โศบตอบว่า “เพราะพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของพ่อ ช่วยลูกให้หามันเจอ”

๒๑ อิสอัคจึงพูดกับยา โศบว่า “ลูกพ่อ เข้ามาใกล้ๆให้พ่อจับตัวลูกหน่อย พ่อจะได้รู้ว่าเจ้าคือเอ ซาวลูกชายของพ่อจริงๆ”

๒๒ ยา โศบจึงเข้าไปใกล้ๆอิส อัคพ่อของเขา อิสอัคจับตัวยา โศบและพูดว่า “เสียงก็เหมือนยา โศบ แต่แขนเป็นแขนของเอ ซาว” ๒๓ อิส อัคจำยา โศบไม่ได้ เพราะแขนของ เขามีขนเต็มไปหมด เหมือนแขนของเอ ซาวพี่ชายเขา อิสอัคจึงอวยพรยา โศบ

๒๔ อิสอัคพูดว่า “เจ้าคือเอ ซาวจริงๆหรือ”

ยา โศบตอบว่า “ครับพ่อ”

คำอวยพรสำหรับยา โศบ

๒๕ อิสอัคจึงบอกว่า “ลูกพ่อ เอาเนื้อที่เจ้าล่ามาสิ พ่อจะได้กินมัน และจะได้อวยพรให้กับเจ้า” ยา โศบจึงเอาเนื้อนั้นมาให้กับพ่อ และเขาก็กิน แล้วยา โศบเอาเหล้า องุ่นมาให้พ่อ และเขาก็ดื่มมัน

๒๖ แล้วอิส อัคพ่อของเขาพูดกับยา โศบว่า “ลูกพ่อ เข้ามาใกล้ๆและจับพ่อสิ” ๒๗ ยา โศบ จึงเข้ามาใกล้ๆและจับอิส อัค อิส อัคได้กลิ่นเสื้อผ้าของเอ ซาว และเขาอวยพรให้กับยา โศบ อิสอัคอวยพรว่า

“นี่แหละ กลิ่นของลูกชายข้า เหมือนกลิ่นของท้อง ฟุ้งที่พระ ยาร์เวห์ได้ อวยพรไว้

๒๘ ขอพระเจ้าประทานให้กับเจ้า

น้ำค้างจากท้องฟ้า

ท้องฟุ้งที่อุดมสมบูรณ์

มีเมล็ดข้าวกับเหล้าองุ่นอย่างเหลือเฟือ

๒๙ ขอให้คนทั้งหลายมารับใช้เจ้า

และขอ ให้ชนชาติต่างๆก้ม กราบลงต่อ หน้า

เจ้า

ขอ ให้เจ้าเป็นเจ้า นายเหนือพวกพี่ น้องของ

เจ้า

ขอ ให้ลูกคนอื่นๆของแม่เจ้าก้มกราบเจ้า

ขอ ให้คนที่สาปแช่งเจ้าถูกสาปแช่ง

และขอ ให้คนที่ยอวยพรเจ้าได้รับพร”

พรสำหรับเอ ซาว

๓๐ เมื่ออิส อัคอวยพรยา โศบเสร็จแล้ว และทันทีที่ยา โศบออกไป เอ ซาวพี่ ชายของยา โศบก็กลับมาจากกราล่า สัตว์ ๓๑ เขาทำอาหารอร่อยๆมาด้วย และเอามาให้กับพ่อของเขา เอ ซาวบอกกับพ่อว่า “พ่อครับ ลูก ขึ้นมากินเนื้อที่ผมล่ามาเถิดครับ พ่อจะได้ อวยพรผม”

๓๒ แล้วอิส อัคพ่อของเขาถามเขาว่า “เจ้าเป็นใคร”

เอ ซาวตอบว่า “ผม ลูกของพ่อ ลูกชายคนโตของพ่อ เอ ซาวไงครับ”

๓๓ อิสอัคตัวสั่นสุดขีดและพูดว่า “อ้าว แล้วคนเมื่อกี้เป็นใครกัน ที่ล่าเนื้อมาให้พ่อ แล้วพ่อก็กินจน หมด แล้วก็อวยพรให้กับเขาไปแล้ว ก่อนที่เจ้าจะเข้ามา และพรนั้นก็จะตก เป็นของเขาดลอดไป”

^{๓๔}เมื่อเอซาวได้ยินพ่อพูดอย่างนั้น เขาร้องออกมาดังมากและขมขื่น และพูดกับพ่อของเขาว่า “อวยพรผมด้วยสิครับพ่อ”

^{๓๕}อิสอัคพูดว่า “น้องชายเจ้าเข้ามาหาลอกลวงพ่อและอวยพรของเจ้าไปแล้ว”

^{๓๖}เอซาวจึงพูดว่า “มีน้ำใส คนถึงได้เรียกเขาว่ายาโคบ นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่เขาโกงผม เขาเอาสิทธิพี่ชายคนโตของผมไป แล้วดูสิ ตอนนี้เขายังเอาพรของผมไปอีก” แล้วเอซาวก็พูดว่า “พ่อไม่เก็บคำ อวยพรให้กับผมเลยหรือ”

^{๓๗}อิสอัคตอบเอซาวว่า “พ่อได้ทำให้เขาเป็นเจ้านายเหนือลูก และยกพี่น้องของเขาทุกคนให้เป็นทาสของเขา และพ่อได้ให้เมล็ดพืชและเหล้า อุ่นกับเขา แล้วยังมีอะไรเหลือให้กับเจ้าอีกล่ะ ลูกพ่อ”

^{๓๘}เอซาวจึงพูดกับพ่อของเขาว่า “พ่อครับ พ่อมีพรแต่อันเดียวเท่านั้นหรือ อวยพรให้กับผมด้วยสิครับพ่อ” แล้วเอซาวก็เริ่มร้องไห้เสียงดัง

^{๓๙}แล้วอิสอัคพ่อของเขาจึงบอกกับเขาว่า “ดูเอาเถอะ เจ้าจะอยู่ห่างไกลจากดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ และไม่มีน้ำค้างตกจากฟ้า

^{๔๐}เจ้าจะยืนหยัดอยู่ได้ด้วยดาบของเจ้า เจ้าจะต้องรับใช้น้องของเจ้า แต่เมื่อใดที่เจ้าคืนรนต่อสู้เพื่อให้เป็นอิสระ † เจ้าจะหลุดพ้นจากการควบคุมของเขาได้”

^{๔๑}ตั้งแต่นั้นเอซาวจึงเกลียดยาโคบ เพราะพรที่พ่อให้กับเขา เอซาวคิดในใจว่า “ใกล้ถึงเวลาไว้ทุกข์ให้กับพ่อแล้ว หลังจากนั้นเราจะฆ่ายาโคบน้องชายของเราเสีย”

^{๔๒}เรเบคาห์ล่วงรู้ถึงแผนของเอซาวลูกคนโตของนาง นางจึงเรียกยาโคบลูกคนเล็กมาหาและพูดว่า “เอซาวพี่ชายเจ้ากำลังวางแผนที่จะฆ่าเจ้าเพื่อแก้แค้น ^{๔๓}ตอนนี้ ลูกแม่ ให้

ทำตามที่แม่บอก รีบหนีไปเดี๋ยวนี้ ไปอยู่กับลาบันพี่ชายของแม่ ในเมืองฮาราน ^{๔๔}ให้ไปอยู่กับเขาสักพักหนึ่งก่อน จนกว่าพี่ชายของเจ้าจะหายไกรธ ^{๔๕}จนกว่าเขาจะหายไกรธและลืมเรื่องที่เจ้าได้ทำกับเขาไว้ แล้วแม่จะส่งคนไปรับเจ้ากลับมา เพราะแม่ไม่อยากเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกัน †”

^{๔๖}แล้วเรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า “ฉันเบื่อผู้หญิงฮิตไทต์พวกนี้เต็มทนแล้ว ถ้ายาโคบไปแต่งงานกับผู้หญิงฮิตไทต์สักคนในแผ่นดินนี้ ฉันคงต้องตายแน่ๆ †”

ยาโคบหาเมีย

๒๘ ^๑แล้วอิสอัคเรียกยาโคบมา และอวยพรให้กับเขาและสั่งเขาว่า

“ห้ามเอาลูกสาวของชาวคานาอันมาเป็นเมีย ^๒ให้ไปที่แคว้น บัดดาน อาร์ม แทนที่ ให้ไปบ้านเบธเอลพ่อของแม่เจ้า และให้หาเมียที่นั่น ให้เอาลูกสาวคนหนึ่งของลาบัน พี่ชายของแม่เจ้ามาเป็นเมีย ^๓ขอให้พระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชทั้งสิ้น รอวยพรเจ้า ให้เจ้ามีลูกหลานมากมายเพื่อ เจ้าจะได้กลายเป็นพ่อของหลายชนชาติ ^๔และขอให้พระองค์อวยพรเจ้าเหมือนกับที่อวยพรให้อับราฮัม อวยพรเจ้าและลูกหลานของเจ้าด้วย เพื่อว่าเจ้าจะได้เป็นเจ้าของแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่เดี๋ยวนี้ ในฐานะคนต่างชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ยกให้กับอับราฮัม”

^๕แล้วอิสอัคส่งยาโคบไป และยาโคบก็ไปที่บัดดาน อาร์ม ไปหาลาบันลูกชายของเบธเอล ชาวอาร์ม ลาบันเป็นพี่ชายของเรเบคาห์ แม่ของยาโคบและเอซาว

^๖ตอนนี้เอซาวเห็นว่าอิสอัคอวยพรให้ยาโคบ และได้ส่งเขาไปบัดดาน อาร์ม เพื่อเอาเมียจากที่นั่น เอซาวก็รู้ว่า เมื่อพ่ออวยพรให้น้อง พ่อสั่งน้องว่า “อย่าแต่งงานกับผู้หญิง

---

*๒๗:๓๖ ยาโคบ ออกเสียงคล้ายกับกริยาในภาษาฮีบรูว่า “หลอกลวง”
†๒๗:๔๐ แต่เมื่อใด ... เป็นอิสระ หรือ “เมื่อเจ้าไม่ยอมหยุดอยู่เฉยๆ” ความหมายในภาษาฮีบรูยังไม่ชัดเจน
†๒๗:๔๕ เสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกัน ถ้าเอซาวฆ่ายาโคบ เขาจะต้องถูกไล่ล่า เพื่อประหารชีวิตในฐานะที่เขาเป็นฆาตกร
†๒๗:๔๖ ฉันคงต้องตายแน่ๆ หรือ “ชีวิตของฉันก็คงย่ำแย่แน่ๆ” หรือ “ก็ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่ไปทำไมแล้ว”
๒๘:๓ พระเจ้า ... ฤทธิ์เดชทั้งสิ้น ในภาษาฮีบรูคือ “เอล ชัดดัย”

ชาวคานาอัน”^๗ เอซาวก็รู้ว่า ยาโคบเชื้อพี่
พ่อและแม่ของเขา และไปแคว้นปัตตาน อารัม
^๘เอซาวเห็นว่า อิสอัคพ่อของเขาไม่พอใจ
ผู้หญิงคานาอันเหล่านั้น^๘ เขาก็ไปหาอิสมา
เอลและเอามาหะลัทลูกสาวของอิสมาเอลมา
เป็นเมีย อิสมาเอลเป็นลูกของอับราฮัม และ
มาหะลัทเป็นน้องสาวของเนบะโยธ เอซาวมี
เมียอยู่ก่อนหน้านั้นหลายคนแล้ว

บ้านของพระเจ้า (เบธเอล)

^{๑๐}ยาโคบจากเมืองเบเออร์เซบาเขามุ่งตรง
ไปยังเมืองฮาราน ^{๑๑}เขาได้มาถึงที่แห่งหนึ่ง
และพักค้าง คืนที่นั่น เพราะตะวันตกดิน
แล้ว เขาเอาหินจากที่ นั้นมาก้อนหนึ่ง แล้ว
เอามาหนุน หัวนอนที่ นั้น ^{๑๒}เขาได้ฝันว่า
มีบันไดอัน หนึ่งตั้งอยู่ที่พื้น ปลายของมัน
ยื่นถึงสวรรค์ และมีทูต สวรรค์ของพระเจ้า
กำลังขึ้นลงอยู่อยู่บนบันไดนั้น ^{๑๓}และมีพระ
ยาร์เวห์กำลังยืนอยู่ข้างๆเขา และพูดว่า
“เราคือยาร์เวห์ พระเจ้าของอับ รา ฮัมและ
พระเจ้าของอิส อัคบรรพบุรุษของเจ้า เราจะ
ยกแผ่นดินที่เจ้ากำลังนอนอยู่นี้ให้กับเจ้าและ
ลูก หลานของเจ้า ^{๑๔}และลูก หลานของเจ้าก็
จะมีมากมายเหมือนฝุ่นบนโลก นี้ และพวก
เขาจะขยายไปทางทิศ ตะวัน ตก ทิศ ตะวัน
ออก ทิศเหนือและทิศใต้ แล้วทุกครอบครัว
ในโลก นี้จะได้ รับประทาน ทางเจ้าและลูก
หลานของเจ้า

^{๑๕}และคุณิด เราจะอยู่กับเจ้า เราจะ
ปกป้องเจ้าในทุกที่ที่เจ้าไป เราจะนำเจ้ากลับ
มายังแผ่นดินนี้ เพราะเราจะไม่ทอด ทิ้งเจ้า
แต่เราจะทำสิ่งที่เราได้สัญญาไว้กับเจ้า”

^{๑๖}แล้วยา โคบก็ตื่นขึ้นมา พูดว่า “พระ
ยาร์เวห์สถิตอยู่ในที่แห่ง นี้แน่ๆแต่เราไม่รู้มา
ก่อน”

^{๑๗}เขากลับและพูดว่า “สถานที่แห่ง นี้หน้า
เกรงขามยิ่งนัก จะต้องเป็นบ้านของพระเจ้า
และเป็นประตูสวรรค์แน่ๆ”

^{๑๘}ยา โคบจึงลุก ขึ้นแต่เช้า ตูร์ และเขาเอา
ก้อนหินที่เขาเอาหนุนหัว มาตั้ง ขึ้นเป็นแท่ง
หิน และเทน้ำมันบนยอดของหิน นั้น เพื่อ
อุทิศให้กับพระเจ้า ^{๑๙}และเขาเรียกสถานที่

แห่งนี้ว่า “เบธเอล”^๑ แต่เมืองนั้น เดิมมีชื่อ
ว่า “ลูส”

^{๒๐}แล้วยาโคบสาบานว่า “ถ้าพระเจ้าจะอยู่
กับข้าพเจ้า และปกป้องข้าพเจ้าในการ เดิน
ทางครั้งนี้ และให้ข้าพเจ้ามีอาหารกินกับมี
เสื้อผ้าใส่ ^{๒๑}และนำข้าพเจ้ากลับ ไปยังบ้าน
ของพ่อข้าพเจ้าอย่างปลอดภัยแล้วละก็ พระ
ยาร์เวห์ก็จะเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ^{๒๒}และ
หินก้อนนี้ที่ข้าพเจ้าได้ตั้ง ขึ้นเป็นเสาหิน ก็
จะเป็นบ้านของพระเจ้า ข้าพเจ้าก็จะถวาย
พระองค์หนึ่งในสิบจากทุกอย่างที่พระองค์ให้
กับข้าพเจ้า”

ยาโคบพบนางราเชล

๒๙^๑แล้วยาโคบก็เดินทางต่อ จนมาถึง
แผ่นดินของคนทางฝั่งตะวันออก
^๒เขามองดูไปรอบๆและเห็นบ่อน้ำแห่ง หนึ่ง
ในท้อง ทุ่ง มีแกะอยู่สามฝูงที่กำลังนอนอยู่
ข้างบ่อน้ำนั้น เพราะฝูง แกะดื่มน้ำจากบ่อน้ำ
นั้น มีหินก้อนใหญ่ปิดปากบ่อน้ำอยู่ ^๓เมื่อฝูง
แกะทั้ง หลายมาอยู่รวม กันที่ นั้น คนเลี้ยง
แกะก็จะกลิ้งหินนั้นออกจากปากบ่อน้ำ และ
ตักน้ำให้ฝูงแกะกินกัน แล้วพวกเขา ก็จะกลิ้ง
หินปิดปากบ่อน้ำเหมือนเดิม

^๔ยาโคบพูดกับพวกเขาว่า “พวกพี่ มาจาก
ที่ไหนกัน”

พวกเขาตอบว่า “พวกเรามาจากเมืองฮาราน”

^๕ยาโคบก็ตอบพวกเขาว่า “แล้วรู้จักلابัน
ลูกชายของนาโฮร์ไหมครับ”

พวกเขาตอบว่า “รู้จักสิ”

^๖ยา โคบจึงถามต่อว่า “เขาสบาย ดีไหม
ครับ”

พวกเขาตอบว่า “เขาสบายดี นั้นไง ราเชล
ลูกสาวของ เขากำลังมาพร้อมกับฝูง แกะ”

^๗ยา โคบจึงพูดว่า “นี่ก็ยิ่งกลาง วันอยู่เลย
ยังไม่ถึงเวลาที่จะรวบรวมฝูง สัตว์ตอน เย็น
เลย ให้นำกับแกะและเอามันกลับไปกินหญ้า
เถอะ”

^๘พวกคนเลี้ยง แกะตอบว่า “พวก เราทำ
อย่างนั้นไม่ได้หรอก จนกว่าแกะทุกฝูงจะมา

^๑๒๘:๑๓ *อยู่ข้างๆเขา* หรือ “อยู่เหนือบันได”

^๑๒๘:๑๙ *เบธเอล* เป็นเมืองหนึ่งในอิสราเอล ชื่อนี้มีความหมายว่า “บ้านของพระเจ้า”

^๓๒๘:๒๒ *บ้านของพระเจ้า* คือสถานที่ที่คนพากันมานมัสการพระเจ้า

รวมกันอยู่ที่นี่ แล้วพวกเราถึงจะกลิ้งหินออกจากปากบ่อ แล้วเอานำให้แก่เตมิดี”

^๙ ในขณะ ที่ยา โคอยังคงอยู่กับพวก เขา นั้น ราเชลก็มาถึงพร้อมกับแกะของพ่อ นาง เพราะนางเป็นคนเลี้ยง แกะ ^{๑๐} เมื่อยา โคอ เห็นราเชล ลูกสาวของลาบันพี่ชายของแม่ เขาและฝูงแกะของลาบัน ยา โคอจึงเข้าไป ใกล้และกลิ้งหินจากปากบ่อ และเอานำให้ฝูง แกะของลาบันพี่ชายของแม่เขาตี ^{๑๑} แล้ว ยา โคอ ก็บูรราเชลและเริ่มร้องไห้ด้วยเสียง อันดัง ^{๑๒} แล้วยา โคอ ก็บอกรราเชลว่า พ่อของ นางเป็นญาติกับเขา และเขาเองเป็นลูกของ นางเรเบคาห์ นางก็วิ่งไปบอกพ่อของนาง

^{๑๓} เมื่อลาบันได้ยินเรื่องยา โคอ ลูกของน้อง สาวเขา เขาวิ่งออกไปหายา โคอ แล้วกอดจูบ ยา โคอ และพายา โคอ ไปที่บ้านของเขาแล้ว ยา โคอ ก็เล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิด ขึ้นให้ลา บัน ฟัง

^{๑๔} ลา บัน จึงพูดกับเขาว่า “อัน ที่ จจริงแล้ว หลาน ก็เป็นกระดูกและเนื้อของลุง” แล้วยา โคอ ก็อยู่กับเขาทั้งเดือน

ลาบันหลอกลุงยาโคบ

^{๑๕} แล้วลา บัน ก็พูดกับยา โคอว่า “หลาน ต้องทำงานกับลุงฟรีๆ เพราะเป็นญาติหรือยัง ไง บอกลุงมาสิว่าจะเอาอะไรเป็นค่าจ้างดี”

^{๑๖} ลา บัน มีลูกสาวสองคน คนโตชื่อเลอาห์ คนเล็กชื่อราเชล

^{๑๗} ดวงตาของนางเลอาห์น่ารัก *แต่ราเชล นั้นมีรูปร่างหน้าตาที่สวยงามไปหมด ^{๑๘} ยา โคอ รักราเชล เขาจึงพูดว่า “ผมจะทำงานให้ กับลุงเจ็ดปี เพื่อแลกกับราเชลลูกสาวคนเล็ก ของลุง”

^{๑๙} ลา บัน ตอบว่า “ลุงจะยกนางให้กับหลาน ก็ยังดี กว่ายกให้กับชายอื่น อยู่กับลุงที่ นี้แหละ”

^{๒๐} ดังนั้นยา โคอ จึงทำงานเจ็ดปีเพื่อราเชล แต่สำหรับยาโคบ เจ็ดปีนั้นก็ดูเหมือนไม่กี่ปวัน เพราะความรักที่เขามีกับนาง

^{๒๑} แล้วยา โคอ ก็พูดกับลา บันว่า “ผม ทำงานครบแล้ว ขอยกเมียให้กับผมด้วย เพื่อผมจะได้หลับนอนกับนาง”

^{๒๒} ลา บัน ก็รวบรวมคนเขา นั้นมาทั้งหมด และจัดงานเลี้ยงให้พวกเขา ^{๒๓} แต่ในคืนนั้น เขาได้เอาเลอาห์ลูกสาวของเขาไปให้กับยา โคอ ยา โคอ ก็ได้หลับนอนกับเลอาห์ ^{๒๔} (ลา บัน ก็ยกสาว ใช้ของ ตนชื่อศิลปาห์ให้เป็นสาว ใช้ของเลอาห์) ^{๒๕} ในตอนเช้า ยา โคอ เห็นว่า เป็นเลอาห์ ดังนั้นเขาจึงถามลาบันว่า “ทำไม ลุงถึงทำกับผมอย่าง นี้ ที่ผมทำงานเจ็ดปี ก็ เพื่อราเชลไม่ใช่หรือ ลุงหลอกลุงผมทำไม”

^{๒๖} ลา บัน ตอบว่า “คนที่นี้เขาไม่ทำกันอย่าง นั้นหรอก ที่จะให้น้องสาวแต่งงานก่อนพี่สาว ^{๒๗} ขอ ให้ครบเจ็ดวันของงาน แต่งงาน กับการ คน พี่ก่อนนะ แล้วลุงจะยกคน น้องให้กับ หลาน แล้วหลานจะทำงานตอบแทนให้กับ ลุงอีกเจ็ดปี”

^{๒๘} ยา โคอ ก็ทำตาม และรอให้ครบเจ็ดวัน สำหรับเลอาห์ แล้วลา บัน ก็ยกราเชลลูกสาว ของเขาให้เป็นเมียยาโคบ ^{๒๙} (ลา บัน ได้ยกบิล ฮาห์สาว ใช้ของ เขาให้เป็นสาว ใช้ของราเชล) ^{๓๐} แล้วยา โคอ ก็ร่วมหลับ นอนกับราเชลด้วย ยาโคบรักราเชลมากกว่าเลอาห์ แล้วยาโคบ ก็ทำงานให้กับลาบันอีกเจ็ดปี

ครอบครัวของยาโคบเติบโตขึ้น

^{๓๑} พระ ยะห์เวห์ เห็นว่า ยา โคอ เกลียดเลออาห์ พระองค์จึงเปิดครรภ์ของเลอาห์ แต่ราเชลเป็นหมัน

^{๓๒} นางเลอาห์ก็ตั้ง ท้องและคลอดลูกชาย นางตั้ง ชื่อเขาวารู เบน †เพราะนางพูดว่า “พระ ยะห์เวห์มอง เห็นความอับยศอดสูของ ฉันทจริง ๆ ตอนนีสามีสองฉันต้องรักฉันแน่ๆ”

^{๓๓} เลอาห์ก็ตั้งท้องอีก และคลอดลูกชายอีก คนหนึ่ง นางพูดว่า “เพราะพระยะห์เวห์ได้ยिन ว่าฉันเป็นที่เกลียด ชัง พระองค์จึงให้ลูกชาย คนนี้กับฉัน” แล้วนางจึงตั้งชื่อเด็กว่าสิเมโอน ¶

*๒๙:๑๗ ดวงตาของนางเลอาห์น่ารัก น่ารัก หรืออ่อนโยน หรืออาจจะเป็นได้อีกอย่างหนึ่ง ว่า “ดวงตาของนางเลอาห์อ่อนแอไม่ค่อยดี”

†๒๙:๒๒ เจ็ดวันของงานแต่งงาน งานแต่งงานจะฉลองกันเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์

‡๒๙:๓๒ รูเบน ชื่อนี้ออกเสียงคล้ายกับคำที่มีความหมายว่า “ดูสิ ลูกชายหนึ่งคน”

¶๒๙:๓๓ สิเมโอน คำนี้เหมือนกับคำที่มีความหมายว่า “พระองค์ไต่ยิน”

๓๔ เลออาห์ได้ตั้ง ท้องอีก และคลอดลูกชายอีกคน นางพูดว่า “คราวนี้สามีฉันต้องใกล้ชิดกับฉัน เพราะฉันคลอดลูกชายให้กับเขาถึงสามคน” นางจึงตั้งชื่อลูกชายคนนั้นว่าเลวี *

๓๕ แล้วเลออาห์ก็ตั้ง ท้องอีก และคลอดลูกชายอีกคนหนึ่ง นางพูดว่า “ดูสิ นี่ฉันจะสรรเสริญพระยาห์เวห์” นางจึงตั้งชื่อเด็กว่ายูดาห์ แล้วนางก็ไม่มีลูกอีก

๓๖ เมื่อราเชลเห็นว่านางไม่สามารถมีลูกให้กับยาโคบได้ ราเชลก็เริ่มอิจฉาพี่สาว นางจึงพูดกับยาโคบว่า “ให้ฉันมีลูกบ้างสิ ไม่อย่างนั้นฉันขอตายดีกว่า”

๓๗ ยาโคบจึงโกรธราเชล แล้วพูดว่า “ที่มิใช่พระเจ้า พระองค์ต่างหากที่ทำให้ฉันไม่มีลูก”

๓๘ แล้วนางพูดว่า “นี่สาวใช้ของฉัน บิลฮาห์ ที่เข้าไปนอนกับนางก็แล้ว กัน เพื่อว่านางจะได้มีลูกให้กับฉัน และฉันจะได้สร้างครอบครัวของฉันผ่านทางนาง”

๓๙ แล้วนางราเชลจึงยกบิลฮาห์สาวใช้ของนางให้เป็นเมียของยาโคบ แล้วยาโคบเข้าไปร่วมหลับนอนกับนาง * บิลฮาห์ก็ตั้งท้องและคลอดลูกชายให้กับยาโคบ

๔๐ ราเชลพูดว่า “พระเจ้าตัดสินเข้าข้างฉัน และพระองค์ก็ได้ยิน เสียงฉันด้วย พระองค์ได้ให้ลูกชายกับฉันหนึ่งคน” นางจึงตั้งชื่อเด็กว่าดาน †

๔๑ แล้วบิลฮาห์สาวใช้ของราเชลก็ตั้งท้องอีก และคลอดลูกชายคนที่สองให้กับยาโคบ ๔๒ ราเชลพูดว่า “ฉันได้ต่อสู้อย่างหนักกับพี่สาวของฉัน และฉันก็ชนะ” นางจึงตั้งชื่อเด็กว่านัฟทาลี ‡

๔๓ เมื่อเลออาห์เห็นว่านางไม่มีลูกแล้ว นางจึงยกสาวใช้ของนาง ชื่อซิลปาห์ให้เป็นเมีย

ยาโคบ ๔๐ แล้วซิลปาห์สาวใช้ของเลออาห์ได้คลอดลูกชายให้กับยาโคบ ๔๑ เลออาห์พูดว่า “โชค ดีจริงๆ” นางจึงตั้งชื่อเด็กว่ากาต ¶๒๒ แล้วซิลปาห์สาว ใช้ของเลออาห์ก็คลอดลูกชายคนที่สองให้กับยาโคบ ๔๓ เลออาห์พูดว่า “ฉันได้รับเกียรติจริงๆ” เพราะพวกผู้หญิงจะต้องพูดว่า “ฉันมีเกียรติ” แล้วนางจึงตั้งชื่อเด็กว่าอาเซอร์ §

๔๔ ในช่วงฤดูเก็บเกี่ยวข้าว สาลี ฐานะได้ออกไปในทุ่งนาและเจอต้นแมนเดริก ** เขาจึงเอาพวก มันกลับ มาให้เลออาห์แม่ของเขา แล้วราเชลก็พูดกับเลออาห์ว่า “ขอแบ่งต้นแมนเดริกของลูกชายที่ให้กับฉันบ้างสิ”

๔๕ แต่เลออาห์ตอบราเชลว่า “เธอแย่งสามีฉันไป นี่ยังจะมาเอาต้นแมนเดริกของลูกชายฉันไปอีกหรือ”

๔๖ แล้วราเชลพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ฉันจะให้เขามาอนกับพี่ฉันนี้ เพื่อแลกกับต้นแมนเดริกของลูกพี่”

๔๗ เมื่อยาโคบกลับมาจากท้องทุ่งในตอนเย็น เลออาห์ออกไปพบเขาแล้วพูดว่า “คืนนี้พี่ต้องมานอนกับฉัน เพราะฉันได้จ่ายค่าจ้างให้กับพี่แล้วด้วยต้นแมนเดริกของลูกชายฉัน” ยาโคบจึงไปร่วมหลับนอนกับนางในคืนนั้น

๔๘ พระยาห์เวห์ได้ตอบคำอธิษฐานของเลออาห์ นางจึงตั้งท้องอีก และคลอดลูกชายคนที่ห้า ๔๙ นางพูดว่า “พระเจ้าได้ให้บำเหน็จกับฉัน เพราะฉันได้ยกสาวใช้ของฉันให้กับสามีฉัน” แล้วนางจึงตั้งชื่อเด็กว่าอิสสาคาร์ ¶¶

๕๐ แล้วเลออาห์ก็ตั้ง ท้องอีก และคลอดลูกชายคนที่หกให้ยาโคบ ๕๐ นางพูดว่า “พระองค์ได้ให้ของขวัญที่ดีกับฉัน คราวนี้สามีฉันจะต้องให้เกียรติกับฉัน เพราะฉันได้

*๒๙:๓๔ เลวี คำนี้เหมือนกับคำที่มีความหมายว่า “ร่วมด้วย” “ไปด้วยกัน” หรือ “สนิทสนม”

†๓๐:๖ ดาน ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ตัดสิน” หรือ “พิจารณา”

‡๓๐:๘ นัฟทาลี ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ฉันต่อสู้ดิ้นรน”

¶๓๐:๑๑ กาท ในภาษาฮีบรูหมายถึง “โชคดี”

§๓๐:๑๓ อาเซอร์ มีเสียงคล้ายกับคำในภาษาฮีบรูว่า “มีเกียรติ”

**๓๐:๑๔ ต้นแมนเดริก เป็นไม้ดอกชนิดหนึ่งที่ประชาชนเชื่อกันว่าจะช่วยให้ผู้หญิงตั้งท้องได้ คำว่า “แมนเดริก” อาจหมายถึง “ดอกไม้แห่งความรัก” ก็ได้

††๓๐:๑๘ อิสสาคาร์ ในภาษาฮีบรูหมายถึง “รางวัล” หรือ “เงินเดือน”

คลอดลูกชายให้กับเขาถึงหกคน” แล้วนางจึงตั้งชื่อเด็กว่าเศบูลุน*

^{๒๑}ต่อมาเลอาห์ก็คลอดลูกสาว และตั้งชื่อเธอว่าดีนาห์

^{๒๒}แล้วพระเจ้าก็ได้ระลึกถึงราเชล และตอบคำอธิษฐานของนาง และพระองค์ทำให้นางสามารถมีลูกได้ ^{๒๓}แล้วราเชลก็ตั้งท้องและคลอดลูกชาย นางพูดว่า “พระเจ้าได้เอาความอับอายขายหน้าของฉันไปแล้ว”

^{๒๔}นางจึงตั้งชื่อเด็กว่าโยเซฟ นางพูดว่า “ขอพระยาห์เวห์เพิ่มลูกชายให้กับฉันอีกคนหนึ่งคน”

ยาโคบรำววยขึ้น

^{๒๕}เมื่อราเชลคลอดโยเซฟแล้ว ยาโคบพูดกับลาบับว่า “ขออนุญาตให้ผมกลับไปบ้านเกิดของผมด้วย ^{๒๖}ขอพวกเมียๆและลูกๆของผมด้วย ผมได้ทำงานชดใช้ให้กับลุงแล้วสำหรับพวกเขา ขอแยกพวกเขาให้กับผมเถอะ แล้วผมจะได้ไป ลุงก็รู้ว่าผมได้ทำงานหนักแค่ไหนให้กับลุง”

^{๒๗}แล้วลาบับจึงพูดกับยาโคบว่า “ขอให้ลุงพูดอะไรหน่อยได้ไหม ที่พระยาห์เวห์อวยพรให้ลุงรำววยขึ้นมา ^{๒๘}นี่เป็นเพราะหลานอยู่กับลุง” ^{๒๙}แล้วลาบับพูดว่า “บอกลุงมาเถอะ เจ้าจะให้จ่ายค่าแรงยังไง แล้วลุงจะจ่ายให้”

^{๓๐}ยาโคบตอบว่า “ลุงก็รู้ว่า ผมทำงานหนักแค่ไหนให้กับลุง และลุงก็รู้ว่าผมเอาใจใส่ดูแลฝูงสัตว์ของลุงดีขนาดไหน ^{๓๑}ก่อนผมมา ลุงมีแต่ฝูงสัตว์เล็กๆ แต่ตอนนี้มันเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล ไม่ว่าผมจะหันไปทางไหนก็ตามพระยาห์เวห์ก็ได้อวยพรให้กับลุง แต่ตอนนี้ถึงเวลาแล้วที่ผมจะต้องทำงานสร้างครอบครัวของผมเอง”

^{๓๒}ลาบับพูดว่า “แล้วลุงควรจะให้อะไรกับเจ้าดี”

ยาโคบตอบว่า “ลุงไม่ต้องให้อะไรกับผมเลย ถ้าลุงยอมทำอย่างนี้ให้กับผม ผมก็จะกลับไปดูแลฝูงสัตว์ให้กับลุงเหมือนเดิม ^{๓๓}ในวันนั้นผมจะเข้าไปสำรวจฝูงสัตว์ของลุง และทุกตัวที่เป็นจุดเป็นตุ่ม มีลายตามตัว และแกะดำทุกตัว รวมทั้งแพะตัวเมียที่เป็นจุดเป็นต่าง มีลายตามตัว ผมก็จะแยกออกมาจากฝูง พวกมันจะเป็นค่าแรงของผม ^{๓๔}ในอนาคต ลุงจะได้เห็นง่าย ๆ ว่าผมชื่อสัตย์หรือ เปล่า ลุงก็แค่มาตรวจดูค่าแรงของผม ถ้าเห็นแพะตัวไหนไม่เป็นจุดเป็นต่าง หรือมีลายตามตัว หรือพบแกะตัวไหนที่ไม่ใช่แกะดำ อยู่กับผม ก็ถือว่าขโมยมา”

^{๓๕}แล้วลาบับก็พูดว่า “ตกลงตาม ที่หลานพูด” ^{๓๖}แต่ในวันนั้นลาบับได้แอบคิดเอาแพะตัวผู้และตัวเมียที่เป็นจุดเป็นต่าง และมีลายตามตัว ทุกตัวที่มีจุดขาว และลูกแกะดำทุกตัว เขาแอบแยกพวกมันออกมา แล้วเอาไปให้พวกลูกชายของเขาเลี้ยง ^{๓๗}แล้วลาบับก็เอาสัตว์พวกนี้ไปเลี้ยงอีกที่หนึ่ง ที่ต้องเดินทางไปสามวัน เพื่อให้ห่างจากยาโคบ แต่ยาโคบก็เฝ้าดูแลฝูงสัตว์ของลาบับที่เหลืออยู่

^{๓๘}แล้วยาโคบตัดกิ่งไม้สดของตนได้ ^{๓๙}ต้นอัลมอนต์ ^{๔๐}และพวกต้นเปลน ^{๔๑}แล้วเขาก็ลอกเอาเปลือกไม่ออก เพื่อให้เห็นเนื้อไม้สีขาวด้านใน ^{๔๒}และเขาก็เอากิ่งไม้พวกนั้นที่ลอกเปลือกออกแล้ว ไปวางไว้ในรางน้ำต่างๆตรงหน้าฝูงสัตว์ ตรงบริเวณที่มีน้ำที่ฝูงสัตว์จะมาดื่มน้ำกัน และฝูงสัตว์ก็ผสมพันธุ์กัน ตอนที่พวกมันมาดื่มน้ำ ^{๔๓}เมื่อฝูงแพะผสมพันธุ์กันตรงหน้ากิ่งไม้ นั้น มันก็ออกลูกมาเป็นลาย เป็นจุดเป็นต่างกัน

* ๓๐:๒๐ เศบูลุน ในภาษาฮีบรูหมายถึง “การสรรเสริญ” หรือ “การให้เกียรติ”

† ๓๐:๒๒ ทำให้นางสามารถมีลูกได้ แปลตรงๆได้ว่า “ได้เปิดมดลูกของนาง”

‡ ๓๐:๒๔ โยเซฟ ในภาษาฮีบรูหมายถึง “การเพิ่ม” หรือ “การสะสม” หรือ “การรวบรวม”

§ ๓๐:๒๗ ที่พระยาห์เวห์ ... ขึ้นมานี้ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “จากการดูโชคชะตา ลุงถึงรู้ว่าที่พระยาห์เวห์ได้อวยพรให้ลุง”

§ ๓๐:๓๗ ต้นไม้ชนิดหนึ่ง ตั้งตรง โปหนา

** ๓๐:๓๗ ต้นอัลมอนต์ ต้นไม้ชนิดหนึ่ง เมล็ดคล้ายถั่วลันเตา

†† ๓๐:๓๗ ต้นเปลน ต้นไม้ชนิดหนึ่งมีผลกลมๆติดกันเป็นพวง ปกติแล้วเปลือกด้านนอกจะลอกออก

“๔๐ ยา โคอภิแยกแกะออกมาไว้ต่าง หาก เขาทำให้ฝูงแกะหันไปทางกิ่งที่มีลายต่างๆ ทำให้แกะเกิดออกมาสีต่างๆในตัวในฝูงของลาบั้น ยา โคอภิเลยแยกฝูงสัตว์ออกมาเป็นของเขาเอง ไม่ได้รวมอยู่กับของลาบั้น” ๔๑ เมื่อไหร่ก็ตามที่สัตว์ตัวที่แข็งแรงผสมพันธุ์กัน ยา โคอภิจะวางกิ่งไม้พวกนั้นในรางน้ำ ตรงหน้าพวกมัน เพื่อว่าพวกสัตว์จะได้ผสมพันธุ์กัน ตรงหน้ากิ่ง ไม้พวก นั้น ๔๒ แต่เวลาสัตว์ที่อ่อนแอผสมพันธุ์กัน ยา โคอภิไม่ได้เอากิ่งไม้มาวาง ดังนั้นสัตว์ตัวที่อ่อนแอที่เกิดมาก็เป็นของลา บั้น ส่วนตัวที่แข็งแรงก็เป็นของยา โคอภิ ๔๓ แล้วยา โคอภิก็กลายเป็นคนที่ร่ำรวย มหาศาล เขามีฝูงสัตว์ที่ใหญ่มาก มีพวกทาส ชายหญิง มีทั้งฝูงอูฐ และฝูงลา

ยาโคบหลบหนีจากลาบั้น

๓๑ ยา โคอภิได้ยินพวก ลูกชายของลา บันคุยกันว่า “ยาโคบเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของพ่อพวกเราไปหมดแล้ว และที่เขา ร่ำรวยอยู่นี้ ก็มาจากของพ่อพวกเรา ทั้งนั้น” ๒ แล้วยา โคอภิสังเกตเห็นสีหน้าและแววตาของลาบั้นที่มีต่อเขาหันเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม ๓ แล้วพระยาห์เวห์พูดกับยาโคบว่า “กลับไปยังแผ่นดิน ดินของบรรพบุรุษเจ้า และครอบครัวของเจ้าได้แล้ว เราจะอยู่กับเจ้า”

๔ ยา โคอภิจึงเรียกคนไปตามรา เชลและเลอา ห์ให้มาเจอกันที่ฝูงสัตว์ในท้องทุ่ง ๕ ยาโคบบอกกับพวก เขาว่า “พี่สังเกตเห็นสีหน้าของพ่อพวก น้องที่มีต่อพี่นั้นเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม แต่พระเจ้าของพ่อ พี่อยู่กับพี่ ๖ น้องก็รู้ว่าพี่ได้ทำงานให้กับพ่อของน้องอย่างเต็มที่ ๗ แต่พ่อของน้องโกงพี่ และเปลี่ยนแปลงค่าแรงของพี่เป็นสิบ ครั้งแล้ว แต่พระเจ้าไม่ปล่อยให้เขาทำร้ายพี่หรอก

๘ ถ้าลา บันพูดว่า ‘สัตว์ทุก ตัวที่เป็น จุดจะเป็นค่าจ้างของเจ้า’ สัตว์ทุก ตัวก็ออกลูกมาเป็นจุด ถ้าเขาพูดว่า ‘สัตว์ทุกตัวที่เป็นลายจะเป็นค่าจ้างของเจ้า’ สัตว์ทุก ตัวก็ออกลูกมาเป็นลาย ๙ พระเจ้าได้เอาฝูงสัตว์ของพ่อของน้องไป และเอามาให้กับพี่

๑๐ ในช่วงฤดูที่สัตว์ผสม พันธุ์กันนั้น พี่ได้ฝันเห็นฝูง แพะตัวผู้ที่กำลังผสม พันธุ์กันนั้น เป็นจุด เป็นลาย และมีลายตามตัว ๑๑ และทูตสวรรค์ของพระเจ้าพูดกับพี่ในความฝันว่า ‘ยาโคบ’ แล้วพี่ก็ตอบว่า ‘ผมอยู่นี่ครับ’

๑๒ ทูตสวรรค์พูดว่า ‘มองดูสิ แพะตัวผู้ทุกตัวที่กำลังผสมพันธุ์กันนั้นกลายเป็นจุดและเป็นลาย เพราะเราได้เห็นทุก สิ่งทุกอย่างที่ลา บันได้ทำกับเจ้า ๑๓ เราเป็นพระเจ้าแห่งเบธ เอลที่ที่เจ้าได้เจิมเสว หิน และที่ที่เจ้าได้สาบานกับเรา บัดนี้ ลูกขึ้น และไปจากที่นี่ซะ และกลับไปยังแผ่นดินของครอบครัวเจ้า”

๑๔ แล้วรา เชลและเลอา ห์ตอบยา โคอภิว่า “พ่อของเราไม่มีอะไรเหลือให้กับเราทั้งสองคนแล้วเมื่อเขาตาย ๑๕ เขาทำกับเราเหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาได้ขายเราให้กับพี่แล้วใช้ เงินที่ควร จะเป็นของ เราไปจนหมดแล้ว ๑๖ ความมั่งคั่งทั้งหมดที่พระเจ้าได้เอาไปจากพ่อของเรา อันที่จริงแล้วมันเป็นของเราและลูกๆของเรา ตอนนี้อยู่ที่พี่ทำทุกอย่างตามที่พระเจ้าบอกพี่เกิด”

๑๗ แล้วยา โคอภิก็ลุก ขึ้น และให้พวก ลูกเมียของ เขาขึ้นหิ้วอูฐ ๑๘ แล้วยา โคอภิได้ต้อนรับพวกสัตว์เลี้ยงทั้งหมด รวมทั้งเอาทรัพย์สินทั้งหมดที่เขาหาได้ตอนที่อยู่ที่บิด ดาน อา รัม เดินทางไปหาอิสอัคพ่อของเขาในแผ่นดินคานาอัน

๑๙ ในเวลา นั้นลา บันได้ออกไปตัดขน แกะจากฝูงแกะของเขา และราเชลได้ขโมยพวก พระประจำครอบครัวของพ่อนางไปด้วย

๒๐ ยาโคบหลอกลา บันชาวอาร์ม คือไม่ยอมบอกลาบั้นว่าเขากำลังจะจากไป ๒๑ ยาโคบรีบหนีไปพร้อมกับทุกอย่างที่เขา มี เขาเริ่มออกเดินทางและข้ามแม่น้ำยูเฟรติส มุ่งหน้าไปยังแถบเนินเขาภิเลอาด

๒๒ ในวัน ที่สาม มีคนมาบอกลา บันว่ายา โคอภิได้หลบหนีไปแล้ว

๒๓ ลา บันจึงพาดูตี พี่น้องออกไป ตามยา โคอิบไปถึงเจดิวัน และก็ตามยาโคบทันทีแถบเนินเขาภิเลอาด ๒๔ ในคืนนั้นพระเจ้าได้มาหาลาบั้นชาวอาร์มในความ ฝัน พระองค์พูดกับลาบั้นว่า “ระวังให้ดี อย่าได้ขู่ทำร้ายยาโคบ”

* ๓๑:๒๔ *อย่าได้ขู่ทำร้ายยาโคบ* หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ไม่ว่าจะดีหรือไม่ดีก็ตาม”

การค้นหาพวกพระที่ถูกขโมยมา

^{๒๕}ลาบันได้ไล่ตามยาโคบมาทัน ยาโคบตั้งเต็นท์อยู่ในแถบเนินเขา และลาบันได้ตั้งเต็นท์ของเขาอยู่ในแถบเนินเขาก็เลอาด

^{๒๖}ลาบันพูดกับยาโคบว่า “นี่เจ้าทำอะไรลงไป เจ้าหลงกลวงหลงทำไม่ และเจ้าได้พาลูกสาวของลุงหนีมาเหมือนเชลย คีท^{๒๗}ทำไม่เจ้าต้องหลบหนีมา และหลอกลวงไม่ยอมบอกลุง ถ้าเจ้าบอกลุง ลุงจะได้จัดงานเลี้ยง ส่งเจ้าอย่างสนุกสนานครื้นเครงด้วยเสียงเพลงจากกลอง รำมะนาและพิณ^{๒๘} เจ้ายังไม่ให้ลุงจูบ ลากวัก หลานๆ และลูกสาวของลุงด้วย เจ้าทำตัวโง่จริงๆ ^{๒๙}ลุงมีอำนาจที่จะทำร้ายพวกเจ้า แต่เมื่อคืนนี้พระเจ้าของพ่อเจ้าได้มาบอกกับลุงว่า ‘ระวังให้ดี อย่าได้ขู่ว่าร้ายยาโคบ’ ^{๓๐}แต่ตอนนี้เจ้าก็ได้จากมาแล้ว เพราะคิดถึงบ้านของพ่อเจ้ามาก แต่ทำไมเจ้าถึงต้องขโมยพวกพระประจำบ้านของลุงมาด้วย”

^{๓๑}ยาโคบตอบลาบันว่า “ที่ผมน้องหนีมาก็เพราะผมกลัว เพราะผมคิดว่าลุงจะต้องยึดเอาลูกสาวทั้งสองคนของลุงคืนไปจากผมแน่ ^{๓๒}แต่ถ้าลุงเจอพระของลุงอยู่กับใคร คนๆ นั้นจะต้องตาย ให้พวกญาติๆ ของลุงเป็นพยาน ซึ่งเลยถ้าลุงเห็นอะไรที่เป็นของลุงแล้วมาอยู่ที่นี้กับผม ลุงเอากลับไปได้เลย” แต่ยาโคบไม่รู้วาระแชลได้ขโมยพระพวกนั้นมา

^{๓๓}ลาบันจึงเข้าไปในเต็นท์ของยาโคบ ของเลอาห์ และของสาวใช้ทั้งสองคนด้วย แต่หาไม่เจอ แล้วลาบันออกจากเต็นท์ของเลอาห์ แล้วเข้าไปในเต็นท์ของวาระแชล ^{๓๔}ตอนนั้นวาระแชลได้เอาพระพวกนั้นไปซ่อนไว้ในอานอูฐ และนั่งทับพวกมันไว้ ลาบันคลำหาไปทั่วเต็นท์แต่ไม่พบ

^{๓๕}วาระแชลพูดกับพ่อว่า “อย่าโกรธฉันเลยนะพ่อ ที่ฉันไม่ได้ยื่นขึ้นมาต้อนรับพ่อ เพราะฉันกำลังมีประจำเดือนอยู่” ลาบันได้ค้นหาจนทั่ว แต่ไม่พบพระประจำบ้านพวกนั้น

^{๓๖}ยาโคบจึงโกรธ และได้ตัดว่าลาบัน ยาโคบถามลาบันว่า “ผมได้ทำผิดอะไรร้ายแรงหรือ ผมได้ทำบาปอะไรลงไป ลุงถึงได้ไล่ตามผมมาอย่างนี้ ^{๓๗}ถึงแม้ว่าลุงได้คำหาของงูผมจนทั่วแล้ว ลุงก็ทำอะไรที่เป็นของลุงไม่พบเลยสักชิ้น ถ้าพบก็เอามันออกมาวางต่อ หน้าที่ญาติของผมและญาติของลุงเลย แล้วให้พวกเขาคัดสินระหว่างเราสองคน ^{๓๘}ตลอดยี่สิบปีที่ผมอยู่กับลุง แกะและแพะตัวเมียสักตัวก็ไม่เคยแบ่งลุง และผมก็ไม่เคยกินเนื้อแกะตัวผู้จากฝูงของลุงเลย ^{๓๙}ทุกครั้งที่สัตว์ของลุงถูกสัตว์ป่ากัดกิน ผมก็ยอมชดใช้ค่าเสียหายเอง ไม่เคยเอาขามาให้ลุงดู แล้วบอกว่าผมไม่ผิด ลุงให้ผมต้องรับผิดชอบอยู่ดี ไม่ ว่ามันจะถูกขโมยไปจากผม ตอนกลาง วันหรือกลาง คืน ^{๔๐}ในตอนกลางวันผมถูกแสงแดดเผาจนหมดแรง ในตอนกลางคืนผมก็หนาว เหน็บจนนอนไม่หลับ ^{๔๑}ตลอดยี่สิบปีในที่ผมนอนในบ้านของลุง ผมได้ทำงานอย่างหนัก สิบปีแรกเพื่อแลกกับลูกสาวสองคนของลุง และอีกหกปีหลังเพื่อฝูงสัตว์ของลุง และลุงก็เปลี่ยนค่าจ้างของผมเป็นสิบ ครั้ง ^{๔๒}ถ้าพระเจ้าของพ่อผมพระเจ้าของอับราฮัม พระองค์ผู้ถือสิ่วอูเกรงกลัว ^{๔๓}ไม่ได้ยอมฝ่ายผมแล้วละก็ ตอนนั้นลุงคงส่งผมกลับไปมือเปล่าแน่ๆ พระเจ้าได้เห็นถึงความยากลำบากและงานหนักที่ผมลงมือทำ พระองค์จึงได้เตือนลุงเมื่อคืนนี้”

ยาโคบกับลาบันทำข้อตกลงกัน

^{๔๔}แล้วลาบันตอบยาโคบว่า “พวกลูกสาวนี่ก็เป็นลูกสาวของลุง พวกเด็กนี่ก็เป็นเด็กของลุง ฝูงสัตว์พวกนี้ก็เป็นฝูงสัตว์ของลุง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเห็นก็เป็นของลุงทั้งนั้น แต่วันนี้ลุงจะทำอะไรได้กับลูกสาวพวกนี้ของลุง หรือเด็กๆ ที่พวกเขาเกิดมา ^{๔๕}มาเถิด ให้เรามาทำข้อตกลงกันระหว่างเจ้ากับลุง ^{๔๖}และขอให้มีพยานระหว่างเจ้ากับลุง”

^{๔๗}ยาโคบได้เอาหินมาก้อนหนึ่งตั้งขึ้นเป็น

* ๓๑:๒๗ ด้วยเสียงเพลงจากกลอง รำมะนาและพิณ เหมือนพิธีต้อนรับของชาวไทยที่มักมีขบวนรำกลองยาวและคอยต้อนรับ

† ๓๑:๔๒ พระองค์ผู้ถือสิ่วอูเกรงกลัว หรืออาจจะแปลได้อีกว่า “พระเจ้าอันน่าเกรงขามของอิสอัค”

‡ ๓๑:๔๔ ทำข้อตกลงกันระหว่างเจ้ากับลุง หรือ “และให้ข้อตกลงนี้เป็นพยานระหว่างพวกเรา”

แห่ง หิน ^{๔๖} แล้วยา โคอ์ก็พูดกับญาติๆ ของ
เขาว่า “ไปเก็บก้อนหินมารวมกันที่นี่” แล้ว
พวกเขาได้ไปเก็บก้อนหินมารวมกันจนเป็น
กอง ^{๔๗} แล้วพวกเขาได้กินอาหารกันข้างกอง
หินนั้น ^{๔๘} ลาบั้นจึงเรียกสถานที่นั้นว่า “เย
การ์ สห ตูธา” ^{๔๙} ส่วนยา โคอ์เรียกมันว่า “กา
เลเอต” ^{๕๐} แล้วลาบั้นพูดว่า “ในวันนี้ กอง
หินนี้ได้เป็นพยานระหว่างเจ้ากับลุง” ^{๕๑} ดั่ง
นั้นมันจึงมีชื่อเรียกว่า “กา เลเอต” ^{๕๒} และ
“มิส ปาร์” ^{๕๓} เพราะลาบั้นพูดว่า “ขอให้พระ
ยาร์เวห์เฝ้า ดูระหว่างเจ้ากับลุง ตอนที่เรา
แยกจากกัน” ^{๕๔} ถ้าเจ้าทำร้ายลูกสาวทั้งสอง
คนของลุง หรือถ้าเจ้าเอาเมียอื่นอีกนอก
เหนือจากลูกสาวของลุง ถึงแม้จะไม่มีใครอยู่
กับพวกเราก็ตาม ให้จำไว้ว่าพระเจ้าได้เป็น
พยานระหว่างเจ้ากับลุง” ^{๕๕} ลาบั้นพูดกับยา
โคบว่า “ดูกอง หินและเสา หินที่เราได้ตั้งขึ้น
มาไว้ระหว่างเรานี้ ^{๕๖} กอง หินนี้ก็เป็นพยาน
เสานหินนี้ก็เป็นพยาน ว่าลุงจะไม่ข้ามกองหิน
นี้ไปฝั่งเจ้า และเจ้าก็จะไม่ข้ามกอง หินและ
เสานหินนี้มาฝั่งลุง เพื่อทำร้ายกัน ^{๕๗} ขอให้
พระเจ้าของอับ ราฮัมและพระเจ้าของนา โฮร์
(พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา) ตัดสิน
ระหว่างเรา”

ยา โคอ์ได้สาบานในนามของผู้ ที่อิส อักพ่อ
ของเขาเกรงกลัว ^{๕๘} แล้วยา โคอ์ได้ถวาย
เครื่องบูชาบนภูเขาเขา นั้น และเชิญญาติๆ ของ
เขามารวมกันอาหารกัน พวก เขาก็ได้มา
กินอาหารกัน และค้าง คินอยู่บนภูเขา นั้น
^{๕๙} ลาบั้นตื่นแต่เช้าตรู่ และจูบลูบลานๆ และ
ลูกสาวทั้งสอง คน และเขาก็อวยพรให้กับ
พวกเขา แล้วลาบั้นได้เดิน ทางกลับไปยัง
บ้านของตน

ยาโคบเตรียมตัวเจอเอซาว

๓๒ ^๑ ยาโคบไปตามทางของเขา พวก
ทูต สวรรค์ของพระเจ้าได้มาพบเขา

^๒ เมื่อยา โคอ์เห็นพวก ทูต สวรรค์นั้น เขาพูด
ว่า “นี่คือค่ายของพระเจ้า” ^๓ เขาจึงเรียก
สถานที่นั้นว่า “มาหะนาอิม” ^๔

^๕ แล้วยา โคอ์ได้ส่งพวกผู้ ส่ง ขาวไปล่วงหน้า
เพื่อไปหาเอซาวพี่ชายของเขา ที่
แคว้นเสอีร์ในเมืองเอโดม ^๖ “ยาโคบส่งพวก
เขาว่า “ให้พูดอย่างนี้กับเอซาวเจ้านายของ
ฉันว่า “นี่คือสิ่งที่ยา โคอ์ ผู้รับ ใช้ของท่าน
กล่าวคือ “น้องได้อาศัยอยู่กับลาบั้น ในฐานะ
คนต่างชาติมาจนถึงเดี๋ยว นี้ ^๗ น้องมีทั้งฝูง
วัว ฝูงลา ฝูงแกะ และทาสชายหญิงมากมาย
และน้องส่ง ขาวนี้มาบอกกับพี่ เจ้านายของ
น้อง เพื่อให้พี่ยอมรับ””

^๘ พวกผู้ ส่ง ขาวกลับมาหายา โคอ์และบอก
ว่า “พวกเราไปหาเอซาวพี่ชายของท่านแล้ว
เขากำลังมาหาท่าน พร้อมกับคนสี่ร้อยคน”

^๙ ยาโคบกลัวมากและเครียดด้วย เขาจึงได้
แบ่งคนที่มากับเขา รวมทั้งฝูง สัตว์ ฝูง วัว
และพวก อูฐ ออกเป็นสองกลุ่ม ^{๑๐} เขาคิดว่า
“ถ้าเอซาวมาพบกลุ่ม แรกและทำลายมัน อีก
กลุ่มที่เหลือจะได้หนีทัน”

^{๑๑} แล้วยา โคอ์จึงพูดว่า “พระเจ้าของอับ รา
ฮัม พระเจ้าของอิส อักพ่อของข้าพเจ้า พระ
ยาร์เวห์ พระองค์บอกกับข้าพเจ้าว่า ‘กลับไป
ยังประเทศและครอบครัวของเจ้า แล้วเราจะ
ทำให้เจ้าเจริญรุ่งเรือง’ ^{๑๒} ข้าพเจ้าไม่สมควร
ที่จะได้รับความรัก ความซื่อสัตย์ ที่พระองค์
มอบ ให้กับข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของพระองค์เลย
เพราะตอนที่ ข้าพเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้
ไปนั้น ข้าพเจ้ามีแค่ไม้เท้าอันเดียว แต่เดี๋ยว
นี้ข้าพเจ้าเจริญขึ้นจนเป็นสองกลุ่ม ^{๑๓} ได้
โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากเงื้อม มือ
ของเอซาวพี่ชายของข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะ
ข้าพเจ้ากลัวว่าเขาจะมาฆ่าข้าพเจ้า รวมทั้ง
แม่ทั้ง หลายกับเด็กๆ ด้วย ^{๑๔} แต่พระองค์
บอกว่า ‘เราจะทำให้เจ้าเจริญรุ่งเรืองอย่าง
แน่นอน และเราจะทำให้เจ้ามีลูก หลาน

^{*} ๓๑:๔๗ *เยการ์ สห ตูธา* ในภาษาอารเมค หมายถึง “กองหินแห่งข้อตกลง”

[†] ๓๑:๔๗ *กาเลเอต* ในภาษาฮีบรู หมายถึง “กองหินเตือนใจ”

[‡] ๓๑:๔๙ *มิส ปาร์* คำนี้หมายถึง “หอคอยสำหรับเฝ้าดู”

[§] ๓๒:๒ *นี่คือค่ายของพระเจ้า* หรือ “นี่คือกองทัพอของพระเจ้า”

[§] ๓๒:๒ *มาหะนาอิม* หมายถึง “ค่ายสองค่าย” ค่ายหนึ่งเป็นของยาโคบ อีกค่ายหนึ่งเป็นของ
ทูตสวรรค์ เหมือนกับว่าทูตสวรรค์มาตั้งค่ายอยู่ใกล้ๆ ค่ายของยาโคบ

^{**} ๓๒:๓ *เมืองเอโดม* ประเทศทางตะวันออกของยูดาห์

มากมาย เหมือนเม็ดทรายในทะเลที่ไม่มีวันนับได้หมด”

^{๑๓}แล้วยา โคอ์ก็ค้าง คืนอยู่ที่ นั้น เขาได้เลือกของ ขวัญให้กับเอ ชาวที่ ชายของ เขา เขาคัดพวกมันออกมาจากสิงที่มีอยู่ในมือเขา ^{๑๔}คือแพะตัว เมียสอง ร้อยตัวและแพะตัวผู้ยี่สิบตัว แกะตัวเมียสองร้อยตัวและแกะตัวผู้ยี่สิบตัว ^{๑๕}อูตัวเมียสามสิบตัวพร้อมกับลูกของมัน วัวตัวเมียสี่สิบตัวและวัวตัวผู้สิบตัว ลาตัว เมียยี่สิบตัวและลาตัวผู้สิบตัว ^{๑๖}ยา โคอ์จึงจัดฝูง สัตว์แต่ละฝูงแยกต่าง หากจากกัน และมอบให้คนรับ ใช้ของเขาดูแล แล้วยา โคอ์พูดกับคนรับ ใช้ว่า “ล่องหน้าเราไปก่อน และให้ฝูง สัตว์แต่ละ ฝูงอยู่ห่างๆ กัน” ^{๑๗}ยา โคอ์สั่งกับคนรับใช้ของกลุ่มแรกว่า “เมื่อเอชชาวที่ชายเราเห็นเจ้าและถามว่า ‘เจ้าเป็นคนของใคร จะไปไหน และสัตว์พวกนี้ที่อยู่ตรงหน้าเจ้าเป็นของใคร’ ^{๑๘}ก็ให้เจ้าตอบว่า ‘พวกมันเป็นของยา โคอ์ผู้รับ ใช้ของท่าน ยา โคอ์ส่งของของขวัญนี้มาให้ท่าน เอชชาวเจ้านายของเรา และโนน ยา โคอ์กำลังตามหลังพวกเรา”

^{๑๙}ยา โคอ์ได้ส่งคนรับใช้ในกลุ่มที่สอง กลุ่มที่สาม และคนรับใช้ทั้งหมดที่เดินตามฝูง สัตว์พวกนั้น ให้พูดเหมือนกัน คือ “พวกเจ้าต้องพูดอย่าง นี้กับเอ ชาวเมื่อเจ้าพบเขา ^{๒๐}และเจ้าต้องพูดด้วยว่า ‘โนน โนน ยา โคอ์ผู้รับ ใช้ของท่านกำลังตามหลังพวกเรา”

เพราะยา โคอ์คิด ว่า “ฉันจะระงับความโกรธของ เขาด้วยของ ขวัญที่ลวง หน้าไปก่อนฉัน หลังจากนั้นฉันจะพบเขาต่อ หน้าบางที่เขาอาจจะยกโทษให้ฉัน” ^{๒๑}ดังนั้นของของขวัญจึงลวง หน้ายา โคอ์ไปก่อน ส่วนตัว เขาเองยังคงค้างคืนอยู่ในค่ายในคีนัน

^{๒๒}ในคีนัน นั้น ยา โคอ์ได้ลุก ขึ้นมา พาเมียทั้งสองคนของเขา รวม ทั้งสาว ใช้ทั้งสองคน และลูกทั้งสิบเอ็ดคน ลุยตรงทางข้ามของแม่น้ำยับบอกไป ^{๒๓}ยา โคอ์พาพวกเขาออกมาและส่งพวกเขาข้ามแม่น้ำไป และส่งทรัพย์สินทุกอย่างที่เขา มีอยู่ข้ามแม่น้ำไปด้วย

การต่อสู้กับพระเจ้า

^{๒๔}เหลือยา โคอ์เป็นคน สุดท้ายที่ยังไม่ ได้ข้ามไป มีชายคนหนึ่งมาปล้ำ สู้กับเขาจนถึงรุ่ง สาง ^{๒๕}เมื่อชายคน นั้นเห็นว่าเขาไม่สามารถที่จะเอาชนะยา โคอ์ได้ ในระหว่างที่ยังปล้ำสู้กันอยู่นั้น เขาได้ตอยไปที่ข้อต่อตรงสะโพกข้าง หนึ่งของยา โคอ์ ทำให้ข้อต่อนั้น เคลื่อนไป

^{๒๖}ชายคน นั้นพูดว่า “ปล่อยเราไปเถิด เพราะตะวันกำลังขึ้นแล้ว”

ยา โคอ์ตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ ปล่อยท่านไปหรอก จนกว่าท่านจะอวยพรให้ข้าพเจ้าก่อน”

^{๒๗}ชายคนนั้นถามยา โคอ์ว่า “เจ้าชื่ออะไร”

ยา โคอ์ตอบว่า “ยา โคอ์”

^{๒๘}ชายคน นั้นพูดว่า “ชื่อของเจ้าจะไม่ใช่ยา โคอ์อีกต่อไป แต่จะเป็นอิสราเอล เพราะเจ้าได้ต่อสู้กับพระเจ้าและมนุษย์ และเจ้าก็ชนะด้วย”

^{๒๙}ยา โคอ์ถามว่า “ช่วยบอกชื่อท่านหน่อย”

แต่ชายคน นั้นตอบว่า “เจ้าถามชื่อเราทำไม” และชายคน นั้นได้อวยพรยา โคอ์ที่นั้น

^{๓๐}ยา โคอ์จึงเรียกสถาน ที่นั้นว่า “เปนีเอล” †เขาพูดว่า “เพราะเราได้เห็นพระเจ้า ซึ่งๆหน้า แต่เราก้ยังมีชีวิตอยู่” ^{๓๑}ตะวันขึ้นในขณะที่เขาเดินผ่านเปนีเอลไป แต่เขาเดิน โยยก เขยยกเพราะสะโพกของ เขา ^{๓๒}เพราะอย่าง นี้ คนอิสราเอลถึงไม่ กินเอ็นที่สะโพกตรงข้อต่อสะโพก จนถึงทุกวันนี้ เพราะยา โคอ์ถูกตอยตรงข้อต่อที่สะโพก ตรงเส้นเอ็นที่สะโพก

ยาโคบเจอกับเอชชาวอีกครั้งหนึ่ง

^{๓๓}ยา โคอ์มองเห็นเอ ชาวกำลังมาพร้อมกับพวกอีกสี่ร้อยคน ยา โคอ์จึงแบ่งเด็กๆให้เลอาห์ ราเชล และสาวใช้ทั้งสองคน ^๓เขาให้สาว ใช้ทั้งสองกับลูกอยู่ข้างหน้า ถัดมาเป็นเลอาร์ทกับลูก และสุดท้ายเป็นราเชลและโยเซฟ

* ๓๒:๒๘ *อิสราเอล* ชื่อนี้าจหมายถึง “เขาต่อสู้กับพระเจ้า” หรือ “พระเจ้าต่อสู้”

† ๓๒:๓๐ *เปนีเอล* ชื่อนี้หมายถึง “ไปหน้าของพระเจ้า”

“ส่วนตัวเขาเองอยู่ข้างหน้าพวกเขา และเขาก็้มกราบลงกับพื้นถึงเจ็ดครั้ง จนเข้าใกล้พี่ชายของเขา

“แต่เอชาวีงเข้ามาหาเขา สวมกอดและจูบเขา แล้วต่างก็ร้องไห้” แล้วเอชามองเห็นพวกผู้หญิงกับลูกๆ เอชาวีงพูดว่า “คนพวกนี้ที่อยู่กับน้องเป็นใครกัน”

ยาโคบตอบว่า “ลูกๆที่พระเจ้าได้ ให้กับน้องผู้รับใช้ของพี่”

“สาวใช้ทั้งสองคนพร้อม กับลูกๆของพวกนาง ก็เข้ามาถึงเอชาวและก้มกราบลง” เลอาร์ทและลูกๆของนางได้เข้ามาถึงและก้มกราบลง แล้วโยเซฟและราเชลก็เข้ามาถึงและก้มกราบลง

“เอชาวพูดว่า “แล้วที่พี่เจอะระหว่างทางมาที่นี่นั้น น้องกำลังจะทำอะไรหรือ”

ยาโคบตอบว่า “เพื่อให้พี่ผู้เป็นเจ้านายของน้องยอมรับน้องใจ”

“เอชาวตอบว่า “น้อง พี่ พี่มีมากมายเหลือเฟือแล้ว เก็บของน้องไว้เถิด”

“แต่ยาโคบพูดว่า “ไม่ได้ครับพี่ ถ้าพี่ยอมรับน้อง ช่วยรับของขวัญพวก นั้นจากมือน้องด้วย เพราะสำหรับน้องแล้ว ได้มาอยู่ต่อหน้าพี่ ก็เหมือนได้มาอยู่ต่อหน้าพระเจ้า เพราะพี่ยอมรับน้องแล้ว” ช่วยรับของขวัญที่น้องเอามาให้กับพี่ด้วยเถิด เพราะพระเจ้าได้เมตตาตนเอง ทำให้น้องมีทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการ” ยาโคบได้ออมนอนให้เอชารับสวดทักยเอชาวก็ยอมรับของขวัญนั้นไว้

“เอชาวพูดว่า “ให้พวกเราเดินทางต่อไปด้วยกันเถิด พี่จะเดินทางไปกับน้องด้วย”

“แต่ยาโคบบอกเขาว่า “พี่ ท่าน พี่ก็รู้อยู่แล้วว่าพวกเด็กๆนั้นอ่อนแอ และพวกฝูงแพะ แกะ และฝูงวัวกำลังเลี้ยงลูกอ่อนอยู่น้องเป็นห่วงพวกมัน ถ้าน้องบังคับให้พวกมันเดินมากเกินไปในหนึ่งวัน สัตว์ทั้งหมดก็จะตาย” “ขอให้พี่ท่านเดินทางล่วงหน้าไปก่อนผู้รับใช้เถิด แล้วน้องจะเดินตามไปช้าๆตามกำลังของสัตว์ที่อยู่ข้างหน้า และตามกำลังของเด็กๆจนกว่าจะไปพบพี่เจ้า นายของน้องที่เฮือร์”

“เอชาวพูดว่า “พี่จะทิ้งคนของพี่ไว้กับน้องบ้าง”

ยาโคบพูดว่า “ไม่ต้องหรอกพี่ ขอให้พี่ยอมรับน้องก็พอแล้ว”

“ในวันนั้นเอชาวจึงมุ่งหน้ากลับไปเฮือร์” แต่ยาโคบไปยังสุคคท และเขาได้สร้างบ้านให้กับตนเองที่ เนน และสร้างที่พักให้กับฝูงวัวของ เขา เพราะอย่างนี้เขาจึงตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า “สุคคท” *

“ยาโคบจึงได้เดิน ทางจากบัด ดาน อารัม มาถึงเมืองเซเคมแผ่นดินคานาอันอย่างปลอดภัย เขาได้ตั้งเต็นท์ที่อยู่ทางตะวันออกของเมืองนั้น” ยาโคบได้ซื้อส่วนหนึ่งของทุ่งหญ้าที่เขาได้ใช้ตั้งเต็นท์นั้น จากลูกๆของฮาเมอร์พ่อของเซเคม เป็นเงินหนึ่ง ร้อยเหรียญ” ยาโคบได้สร้างแท่นบูชาไว้ที่นั่นและได้เรียกมันว่า “เอล พระเจ้าของอิสราเอล”

ดินาห์ถูกข่มขืน

“ดินาห์ ลูกสาวของเลอาร์ทและยาโคบ ได้ออกไปเยี่ยมเยียนผู้หญิงในแคว้นนั้น” เซเคมลูกชายของฮาเมอร์คนเฮือร์ซึ่งเป็นเจ้าของชายของแคว้นนั้น เห็นดินาห์ก็จับนางไปข่มขืน “แต่เซเคมรู้สึกผูกพันอย่างลึกซึ้งกับดินาห์ ลูกของยาโคบ และเขาหลงรักนาง เขาพยายามพูดอ่อนหวานกับนาง เพื่อจะชนะใจนาง” เซเคมพูดกับฮาเมอร์พ่อของเขาว่า “ขอหญิงคน นี้ให้มาเป็นเมียลูกด้วยเถิด”

“เมื่อยาโคบรู้เรื่องที่เขาเคยทำร้ายข่มขืนดินาห์ลูกสาวของเขา ตอนนั้นพวกลูกๆของเขายังดูแลฝูงวัวอยู่ในทุ่ง ยาโคบจึงรอนจนพวกเขากลับมา” ฮาเมอร์พ่อของเซเคมมาพบยาโคบเพื่อขอเจรจา “เป็นเวลาเดียวกับที่พวกลูกชายของยาโคบกลับมาจากทุ่ง เมื่อพวกเขาเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาก็ไม่ไหวเตื่อตกตาลมาก เพราะเซเคมได้ทำสิ่งชั่วช้าในอิสราเอล โดยนอนกับลูกสาวของยาโคบ ซึ่งไม่ควรจะเกิดขึ้น

“ฮาเมอร์พูดกับพวกเขาว่า “เซเคมลูกชายของเราหลงรักลูกสาวของ ท่าน โปรดยก

* ๓๓:๑๗ **สุคคท** เป็นเมืองทางตะวันออกของกลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ชื่อนี้หมายถึง “ที่พักชั่วคราว”

† ๓๓:๒๐ **เอล** หมายถึง “พระเจ้า” ในภาษาฮีบรู

ลูกสาวท่านให้เป็นเมียเขาด้วยเถิด ^๙ การแต่งงานนั้นจะเป็นเครื่องผูกมิตรกัน พวกท่านยกลูกสาวให้กับพวกเรา และรับลูกสาวของพวกเราไปให้กับพวกท่าน ^{๑๐} พวกท่านมาตั้งหลักร่วมกับเราที่นี่ได้ ทั่วทั้งแผ่นดินนี้ยึดติดต้อนรับท่าน เข้ามาตั้งถิ่นฐานและทำมาหากิน และครอบครัวของท่านที่นี่”

^{๑๑} เขเคมีพูดกับพ่อของดี นาร์ห์และฟี นื่องของนางว่า “ขอให้อยอมรับผมด้วย และผมจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านขอ ^{๑๒} เรียกสินสอดและของขวัญแต่งงานแพงๆก็ได้ ผมจะจ่ายให้ตามที่ท่านบอก ขอเพียงยกนางให้เป็นเมียผม”

^{๑๓} พวก ลูกชายของยา โคบออกอุบายเพื่อแก้ แค้นเซเคมกับฮา โมร์พ่อของเซเคม เพราะเซเคมไปข่มขืนดี นาร์ห์น้องสาวของพวกเขา ^{๑๔} พวก เขาบอกว่า “พวกเราไม่สามารถยกน้องสาวของเราให้กับชายที่ยังไม่ผ่านการ ขลิบ เพราะมันเป็นเรื่องเลื่อมเสียสำหรับพวกเรา ^{๑๕} ตามเงื่อนไขที่นั่น เราถึงจะยอมตกลงกับท่าน คือถ้าท่านจะเป็นเหมือนพวกเรา ต้องขลิบผู้ชายทุกคน ^{๑๖} แล้วเราจะยอมยกลูกสาวของพวกเราให้ท่าน และจะยอมรับลูกสาวของท่านมาอยู่กับพวกเรา และเราจะตั้งถิ่นฐานที่นี่กับท่านเป็นพวกเดียวกับท่าน ^{๑๗} แต่ถ้าพวกท่านไม่ยอมฟังเราและไม่ยอมขลิบ เราจะเอาตัวดี นาร์ห์และไปจากที่นี่”

^{๑๘} สิ่งที่พวกเขาบอกนั้น สร้างความพอใจให้ฮาโมร์และลูกชายเป็นอย่างมาก ^{๑๙} เซเคมจึงไม่ได้ลังเลที่จะทำ ตามที่พวกเขาบอก เพราะเขาหลงรักลูกสาวยาโคบมาก

การแก้แค้น

ขณะนั้น เซเคมเป็นผู้ที่คนให้ความเคารพนับถือมากที่สุดในบ้านของพ่อเขา ^{๒๐} ฮาโมร์และเซเคมลูกชายไปที่ประตูเมือง พวกเขาพูดกับผู้ชายในเมืองของเขาว่า ^{๒๑} “คนเหล่านี้เป็นมิตรกับเรา ให้พวกเขาตั้งถิ่นฐานอยู่ในดินแดนนี้ และทำมาหากินกัน ดูลี แผ่นดินนี้กว้างใหญ่พอสำหรับพวกเขา เราจะได้ลูกสาวของพวกเขา มาเป็นเมียพวกเขา และเราจะยกลูกสาวพวกเขาให้กับพวกเขา

^{๒๒} แต่มีเงื่อนไขหนึ่ง ที่พวกเราจะต้องทำ คนพวกนี้ถึงจะตกลงอยู่กับเราและเป็นพวกเดียวกับเรา คือผู้ชายทุกคนในเมืองนี้จะต้องขลิบเหมือนๆกับที่พวกเขาขลิบ ^{๒๓} แล้วฝูงวัวทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด และสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของพวกเขา ก็จะตกเป็นของพวกเราอย่างแน่นอน เพียงแต่ให้พวกเขาเราตกลงทำตามเงื่อนไขพวกเขาเท่านั้น แล้วพวกเขาถึงจะยอมอยู่ที่นี้กับเรา” ^{๒๔} ทุก คนที่อยู่ในประตูเมืองนั้นยอม ฟังฮา โมร์และเซเคมลูกชายของเขา ดังนั้นผู้ชายทุกคนในเมืองนั้นจึงขลิบหนึ่งหุ้มปลายอวัยวะเพศกัน

^{๒๕} ในวันที่สาม ขณะที่พวกเขาผู้ชายในเมืองยังเจ็บแผลอยู่ ลูกชายสองคนของยาโคบ คือสิเม โอนและเลวี พี่ชายของดี นาร์ห์ ต่างถือดาบเข้าไปบุกในเมืองและลงมือฆ่า พันผู้ชายทุกคน ^{๒๖} พวกเขาฆ่าฮา โมร์กับเซเคมด้วย และพาตัวดี นาร์ห์ออกมาจากบ้านของเซเคม และจากไป ^{๒๗} แล้วพวก ลูกชายคนอื่นๆของยา โคบก็เข้าไปในเมืองและขโมยทุกสิ่งทุกอย่างในนั้น เพราะเซเคมได้ข่มขืนน้องสาวของเขา ^{๒๘} พวกเขาเอาฝูง แพะ แกะ ฝูงวัว ฝูงลาของคนพวกนั้น ทุกอย่างที่อยู่ในเมืองและในท้องทุ่ง ^{๒๙} ทั้งทรัพย์สินสมบัติ ผู้หญิงและเด็กๆ รวม ทั้งทุกอย่างที่อยู่ในบ้านของพวกเขา เอาไปจนหมดสิ้น ^{๓๐} แล้วยาโคบก็พูดกับสิ เม โอนและเลวีว่า “พวก เจ้าสร้างปัญหาให้กับพ่อเสียแล้ว พวกเจ้าจะทำให้พ่อถูกคนที่นี่เหมือนข้าพเจ้า ทั้งพวกคานาอันและเปริสซี พ่อมีคนอยู่น้อยมาก และคนที่นี่อาจรวม ตัวกันต่อต้านและโจมตีพ่อได้ เมื่อถึงเวลา นั้นพ่อและครอบครัวของพ่อก็จะถูกทำลาย”

^{๓๑} แต่ลูกของยาโคบตอบว่า “สมควรแล้วหรือที่เซเคมจะทำกับน้องสาวของพวกเขา เหมือนกับเป็นหญิงโสเภณี”

ยาโคบที่เบธเอล

๓๕ ^๑ พระเจ้าพูดกับยาโคบว่า “ลุก ขึ้นเถอะ ไปที่เบธเอล *และตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น ให้สร้างแท่น บูชาขึ้นที่นั่นให้กับพระเจ้าองค์ที่เคยปรากฏกับเจ้า †ตอนที่เจ้าหลบหนีจากเอซาวพี่ชายของเจ้า”

* ๓๕:๑ **เบธเอล** เป็นเมืองหนึ่งในอิสราเอล ชื่อนี้มีความหมายว่า “บ้านของพระเจ้า”

† ๓๕:๑ **พระเจ้าองค์ที่เคยปรากฏกับเจ้า** ดูใน ปฐมกาล ๒๘:๑๐-๒๒

๒ ยาโคบจึงบอกกับครอบครัวของเขาและทุกคนที่อยู่กับเขาว่า “ให้ทิ้งพวกพระของคนที่ต่างชาติที่พวกเจ้ามีอยู่ และชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ และเปลี่ยนเสื้อผ้าเสีย”^๑ ให้พวกเราไปจากที่นี่ แล้วขึ้นไปทีเบธเอล ที่นั่น ข้าจะสร้างแท่นบูชาให้กับพระเจ้า องค์ที่ตอบข้าในเวลาที่เรากำลังลำบาก และอยู่ด้วยกับข้าตลอดทางที่ข้าไป”

๓ พวก เขาจึงเอาพวก พระต่าง ชาติที่พวกเขา มี รวมทั้งต่าง หูของพวกพระนั้นและต่าง หูของพวก เขาเอง มาให้กับยาโคบ แล้วยาโคบได้เอาไปฝังไว้ใต้ต้นโอ๊คใกล้เมืองเซเคม

๔ พวก เขาได้ออกเดินทาง พระเจ้าทำให้ผู้คนที่อยู่ตามเมืองต่างๆแถบนั้น กลัวครอบครัวของยาโคบ จึงไม่มีใครกล้าไล่ตามมาแก้แค้นลูกชายของยาโคบ ๖ ยาโคบและคนที่อยู่กับเขาได้ไปถึงที่ลูส ซึ่งปัจจุบันเรียกว่าเบธเอลในแคว้นคานาอัน ๗ ยาโคบได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น และเรียกตำบลนั้นว่า “เอลเบธเอล” เพราะพระเจ้าได้ปรากฏให้เขาเห็นที่นั่นเมื่อครั้งที่เขาหลบหนีจากพี่ชาย

๘ เโค ราห์พี่เลี้ยงของเรเบคาห์ตายที่นั่น นางถูกฝังอยู่ใต้ต้นโอ๊คใกล้เบธเอล ยาโคบเรียกสถานที่นั้นว่า “อัลโลนบาคุท”[†]

ชื่อใหม่ของยาโคบ

๙ พระเจ้าได้ปรากฏตัวกับยาโคบอีก เมื่อเขากลับมาจากบัตดาน อาร์ม และพระองค์ได้อวยพรให้กับยาโคบ ๑๐ พระองค์พูดกับเขาว่า “เจ้าชื่อยาโคบ แต่ชื่อของเจ้าจะไม่ใช่ยาโคบอีกต่อไป เจ้าจะมีชื่อใหม่ว่าอิสราเอล ‡” พระเจ้าจึงตั้งชื่อให้กับเขาว่าอิสราเอล

๑๑ พระเจ้าพูดกับเขาว่า “เราคือพระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ ¶ ให้เจ้าเกิดลูกหลานมากมาย และมีจำนวนมากขึ้น ชนชาติหนึ่งหรือแม่แต่อีกหลายๆชนชาติ จะสืบเชื้อสาย

มาจากเจ้า กษัตริย์ทั้ง หลายจะมาจากเจ้า ๑๒ แผ่นดินที่เราได้ยกให้อับราฮัมและอิสอัค เราก็จะยกให้กับเจ้าและลูก หลานของเจ้าที่เกิดมาภายหลัง”^{๑๓} แล้วพระเจ้าก็ลุกขึ้น ไปจากเขา ตรงที่พระองค์พูดกับเขา นั้น ๑๔ ยาโคบจึงตั้งแท่นหินขึ้น ตรงบริเวณนั้นที่พระเจ้าได้พูดกับเขา และยาโคบได้เทเครื่องดื่มบูชาและเทน้ำมันมะกอกลงบนเสา หินนั้น เพื่ออุทิศมันให้กับพระเจ้า ๑๕ ยาโคบตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า “เบธเอล” เป็นสถานที่ที่พระเจ้าพูดกับเขา

ราเชลตายเมื่อคลอดลูก

๑๖ หลัง จาก นั้นยาโคบและครอบครัวได้เดินทางออกจากเบธเอล ในระหว่างทางที่ยังอีกไกลกว่าจะถึงเอเฟธาธาห์ ราเชลเจ็บท้องคลอด นางคลอดลูกยากมาก เจ็บปวดทรมานมาก ๑๗ ในระหว่างที่นางกำลังคลอดด้วยความยากลำบากนั้น หมอตำแยได้บอกนางว่า “ไม่ต้องกลัว นี่จะเป็นลูกชายอีกคนหนึ่งให้กับท่าน”

๑๘ ขณะที่นางกำลังจะตาย นางตั้งชื่อลูกว่าเบนโอนี § แต่ยาโคบผู้เป็นพ่อตั้งชื่อเด็กว่าเบนยามิน **

๑๙ เมื่อราเชลตาย ร่างของนางถูกฝังอยู่ระหว่างทางที่จะไปเอเฟธาธาห์ (ซึ่งก็คือเบธเลเฮม) ๒๐ ยาโคบจึงตั้งเสาหินขึ้นบนหลุมฝังศพของนาง และเป็นที่รู้จักกันในชื่อว่า เสาหินของหลุมศพราเชล มาจนถึงทุกวันนี้ ๒๑ แล้วอิสราเอลได้เดินทางต่อ และเขาตั้งค่ายอยู่ทางตอนใต้ของหอคอยเอเดอร์ ††

๒๒ ในช่วง ที่อิสราเอลอาศัยอยู่ในแคว้นนั้น รูเบนได้ไปร่วมหลับนอนกับบิลฮาห์ ‡‡ มีเมียน้อยของพ่อ เขา และเรื่อง นี้รู้ไปถึงหูของอิสราเอล

* ๓๕:๗ *เอลเบธเอล* หมายถึง “พระเจ้าของเบธเอล” หรือ “พระเจ้าแห่งบ้านของพระเจ้า”

† ๓๕:๘ *อัลโลนบาคุท* หมายถึงต้นโอ๊คแห่งการคร่ำครวญ

‡ ๓๕:๑๐ *อิสราเอล* ชื่อนี้อาจหมายถึง “เขาต่อสู้กับพระเจ้า” หรือ “พระเจ้าต่อสู้”

¶ ๓๕:๑๑ *พระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ* ในภาษาฮีบรู “เอล ซัดดัย”

§ ๓๕:๑๘ *เบนโอนี* หมายถึง “ลูกชายจากความเจ็บปวดของฉัน”

** ๓๕:๑๘ *เบนยามิน* หมายถึง “ลูกชายแห่งมือขวา” หรือ “ลูกคนโปรด”

†† ๓๕:๒๑ *หอคอยเอเดอร์* หรือ “มิกคัล เอเดอร์”

‡‡ ๓๕:๒๒ *บิลฮาห์* เป็นสาวใช้ของราเชล เป็นแม่ของดานกับนัฟทาลี

ครอบครัวอิสราเอล

(๑ พศด. ๒:๑-๒)

ขณะนั้นยาโคบมีลูกชายสิบสองคน

^{๒๓}ลูกที่เกิดจากเลอาห์คือ รูเบน (ลูกคนโตของยาโคบ) สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุน

^{๒๔}ลูกชายที่เกิดจากราเชลคือ โยเซฟ และเบนยามิน

^{๒๕}ลูกชายของบิล ฮาห์สาว ใช้ของราเชลคือดานและนัฟทาลี

^{๒๖}ลูกชายของสิลปาร์ฮาสว ใช้ของเลอาห์คือกาตและอาเซอร์ คนเหล่านี้คือลูกชายของยาโคบที่เกิดในบัตดาน อารัม

^{๒๗}ยาโคบได้มาหาอิสอัคพ่อของเขาที่มัมเร (เรียกอีกชื่อหนึ่งว่าคิริยา ทอรา รบา หรือเฮโบรน) เป็นที่ที่อับราฮัมและอิสอัคอาศัยอยู่

^{๒๘}อิสอัคมีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยแปดสิบปี ^{๒๙}เขาตายและถูกฝังร่วมกับบรรพบุรุษ เขาเป็นคนแก่ที่มีอายุยืนยาวมาก เอซาวและยาโคบลูกทั้งสองของเขาได้ร่วมกันฝังศพเขา

ครอบครัวเอซาว

(๑ พศด. ๑:๓๔-๓๗)

๓๖

^๑ต่อไปนี้คือลูกหลานของเอซาว (ซึ่งก็คือเอโดม) ^๒เอซาวได้เอาพวกผู้หญิงชาวคานาอันมาเป็นเมีย คือ นางอาดาท่ลูกสาวของเอโลนชาวฮิตไทต์ นางโฮลีลิบามาหาลูกสาวของอานาห์ อานาห์เป็นลูกชายของเคิเบโอนชาวฮิไวต์ ^๓และนางบาเสมีท ^๔ที่เป็นลูกสาวของอิซมาเอล นางเป็นน้องสาวของเนบอโยธ ^๕ฝ่ายนางอาดาท่และเอซาวมีลูกชายชื่อเอลีฟัส ส่วนนางบาเสมีทมีลูกชายชื่อเรอูเอล ^๖และนางโฮลีลิบามาหามีลูกชายชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์ คนเหล่านี้คือลูกชายของเอซาวที่เกิดในแคว้นคานาอัน

^๗เอซาวพาบรรดาเมีย ลูกชาย ลูกสาว และผู้คนทั้งหมดที่อยู่กับเขา รวม ทั้งสัตว์เลี้ยงสัตว์ อื่นๆและทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่เขามีในแผ่นดินคานาอัน แล้วย้ายไปอยู่ในดินแดนที่ห่างไกลจากยาโคบน้องชายของเขา ^๘เพราะพวกเขามีทรัพย์สมบัติมากมายเกินกว่าที่จะอยู่ด้วยกันได้ แผ่นดินที่พวกเขาอยู่ในขณะนี้ไม่มีที่พอที่จะรับฝูงสัตว์ของพวกเขา เพราะ

ฝูงสัตว์ของพวกเขาใหญ่โตเกินไป ^๙เอซาวจึงไปอาศัยอยู่ในแถบเนินเขาเสอีร์ (เอซาวก็คือเอโดม)

^{๑๐}และนี่คือลูกหลานของเอซาว เอซาวเป็นบรรพบุรุษของคนเอโดมที่อาศัยอยู่ในแถบเนินเขาเสอีร์

^{๑๑}ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของลูกๆเอซาว คือ เอลีฟัส เกิดจากนางอาดาท่ เมียของเอซาว และเรอูเอล เกิดจากนางบาเสมีทเมียของเอซาว

^{๑๒}เอลีฟัสมีลูกชายห้าคน คือเทมาน โอมาร์ เศไฟ กาทามและเคนส์

^{๑๓}(เอลีฟัสยังมีเมีย น้อยชื่อทิมนา และนางทิมนาคลอดลูกชายให้กับเอลีฟัส ชื่ออามาละคุ) พวกนี้คือรายชื่อหลานๆของเอซาว ที่เกิดจากลูกชายของอาดาท่เมียของเอซาว

^{๑๔}ส่วนเรอูเอลมีลูกสี่คน คือนาหัท เศราห์ ชัมมาห์และมิสซาห์

พวกนี้คือรายชื่อหลานๆของเอซาว ที่เกิดจากลูกชายของบาเสมีทเมียของเอซาว

^{๑๕}ส่วนเมียคนที่สามของเอซาวคือโฮลีลิบามาห์ นางเป็นลูกสาวของอานาห์ อานาห์เป็นลูกชายติเคิเบโอน นางโฮลีลิบามาห์ได้คลอดลูกชายสามคนให้กับเอซาว คือเยอูช ยาลาม และโคราห์

^{๑๖}ต่อไปนี้คือหัวหน้าตระกูลต่างๆที่สืบเชื้อสายมาจากเอซาว

ลูกชายคนแรกของเอซาวคือเอลีฟัส ลูกๆของเอลีฟัส ก็มีเทมาน โอมาร์ เศไฟ เคนส์

^{๑๗}โคราห์ กาทามและอามาละคุ คนพวกนี้ได้กลายเป็นหัวหน้าตระกูลต่างๆที่สืบเชื้อสายมาจากเอซาว

พวกเขาเป็นลูกหลานของนางอาดาท่เมียเอซาว

^{๑๘}เรอูเอลลูกชายของเอซาวก็มีลูกๆคือ นาหัท เศราห์ ชัมมาห์และมิสซาห์

คนพวกนี้ได้กลายเป็นหัวหน้าตระกูลต่างๆที่สืบเชื้อสายมาจากเรอูเอลในดินแดนเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางบาเสมีทเมียเอซาว

^{๑๙}นางโฮลีลิบามาห์เมียเอซาว ได้คลอดลูกชายคือเยอูช ยาลาม และโคราห์ ทั้งสามคนได้กลายเป็นหัวหน้าตระกูลเยอูช

* ๓๖:๓ บาเสมีท มีอีกชื่อหนึ่งคือ มาหะลัท ดูในปฐมกาล ๒๘:๙

ยาลามและโคราห์ ที่สืบเชื้อสายมาจากนาง
ไอโฮลี บามาร์เมียเอ ชาว ลูกสาวของอา
นาร์

๑๙ คน พวก นั้นทั้งหมดเป็นหัวหน้าตระกูล
ต่างๆที่สืบเชื้อสายมาจากเอชาว (ซึ่งก็คือเอ
โดม)

ครอบครัวเสอีร์

(๑ พศต. ๑:๓๙-๔๒)

๒๐ ต่อไปนี่คือพวกลูกชายของเสอีร์ชาวโฮรี ที่
อาศัยในแผ่นดินนั้น พวกเขาชื่อว่า
โลทาน โขบาล คีเบโอน อานาร์ ๒๑ ดีโชน
เอเซอร์ และดีชาน พวกเขาเป็นหัวหน้า
ตระกูลของคนโฮรี ผู้สืบเชื้อสายมาจากเส
อีร์ ในแผ่นดินเอโดม
๒๒ โลทานมีลูกชาย คือ โฮรี เฮมาน โลทานมี
น้องสาวคือทิมนา
๒๓ โขบาลมีลูกชาย คือ อัลวาน มานาฮาท เอ
บาล เซโฟและโอนัม
๒๔ คีเบโอนมีลูกชายคือ อัย ยาร์และอานาร์
(อานาร์คือผู้พบตาน้ำ ในเขตเทือก เขา
ขณะที่เขากำลังดูแลฝูงลาของพ่อเขาอยู่)
๒๕ อานาร์มีลูกชายคือ ดีโชน และมีลูกสาวคือ
ไอโฮลีบามาร์
๒๖ ดีโชนมีลูกชาย คือ เฮมดาน เอชบาน อิธรา
นและเคราน
๒๗ เอเซอร์มีลูกชาย คือ บิลชาน ศาวาน และ
อาชาน
๒๘ ดีชานมีลูกชาย คือ อูสและอารัน
๒๙ ต่อ ไป นี่คือหัวหน้าตระกูลต่างๆของชาว
โฮรี คือ โลทาน โขบาล คีเบโอน อานาร์
๓๐ ดีโชน เอเซอร์ และดีชาน พวกเขาเป็น
หัวหน้าตระกูลต่างๆของชาวโฮรีในแคว้น
เสอีร์

กษัตริย์ของเอโดม

(๑ พศต. ๑:๔๓-๕๕)

๓๐ ต่อ ไป นี่เป็นราย ชื่อของกษัตริย์ที่
ปกครองแผ่นดินเอโดม ก่อนที่อิสราเอลจะมี
กษัตริย์ปกครอง †

๓๑ เบลาลูกชายของเบ โอร์ขึ้นเป็นกษัตริย์
ปกครองแคว้นเอโดมเมืองของเขา ชื่อว่า
ดินฮาบาห์

๓๒ เมื่อเบลตาย โย บับลูกชายเศ ราห์จาก
เมืองโบสรธาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ

๓๓ เมื่อโยบับตาย หุซามจากดินแดนเท มา
นขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ

๓๔ เมื่อหุซามตาย ฮาตัด ๙ลูกชายเบ ตัดเป็น
กษัตริย์ต่อ (ฮาตัดคือผู้ที่รบชนะชาวมีเดีย
นในประเทศโมอับ) เมืองของเขาชื่ออาวีท

๓๕ เมื่อฮาตัดตาย สัมลาห์จากเมืองมัสเรคาห์
ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ

๓๖ เมื่อสัมลาห์ตาย ซาลูลจากเมืองเรโหโบท
ริมแม่น้ำยูเฟรติสขึ้นเป็นกษัตริย์

๓๗ เมื่อซาลูลตาย บาลฮานันลูกชายอักโบร์
ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ

๓๘ เมื่อบาลฮานันลูกชายอักโบร์ตาย ฮาดาร์
ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ เมืองของ เขาชื่อปาอู
เขามีเมียชื่อเม เท ทาเบล ซึ่งเป็นลูกสาว
ของมัทเรด มัทเรดเป็นลูกสาวของเม ซา
หับ

๓๙ ต่อ ไป นี่เป็นราย ชื่อของหัวหน้าตระกูล
ต่างๆที่เกิดจากเอ ชาว เรียงตามตระกูลและ
แคว้นต่างๆที่ใช้ชื่อเดียวกับตระกูลนั้น พวก
เขาคือ

ทิมนา อัลวาร์ เยเซท ๔๐ ไอโฮลีบามาร์ เอลาห์
ปีโนน ๔๑ เคนิส เทมาน มิบซาร์ ๔๒ มักดีเอล
และอิราม พวกเขาคือหัวหน้าตระกูลต่างๆ
ของเอโดม ตามถิ่นฐานและแผ่นดินที่พวก
เขาเป็นเจ้าของ เอ ชาวจึงเป็นต้น ตระกูล
ของชาวเอโดม

* ๓๖:๒๒ *เฮมาน* หรือโฮมาน

† ๓๖:๒๔ *ตาน้ำ* ความหมายของภาษาฮีบรูยังไม่แน่นอน

‡ ๓๖:๓๑ *ก่อนที่ ... กษัตริย์ปกครอง* หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ก่อนที่กษัตริย์ชาว
อิสราเอลจะได้ปกครองแคว้นเอโดม”

§ ๓๖:๓๒ *เมืองของเขา* หรือ อาจจะเป็น “เมืองหลวงของเขา” หรืออาจจะเป็น “บ้านเกิดของ
เขา” แปลตรงๆได้ว่า “เมืองของเขา”

§ ๓๖:๓๕ *ฮาตัด* หรือฮาดาร์

โยเซฟหนีคณิน

๓๗ ๑ ยา โคบอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่พ่อเขาเคยอาศัยมาก่อน คือแผ่นดินคานาอัน ๒ นี่คือประวัติของครอบครัวยาโคบ

ตอนที่โยเซฟมีอายุสิบเจ็ดปี เขาเป็นคนดูแลฝูงแกะร่วมกับพี่น้องของเขา เขาเป็นผู้ช่วยของพวกเขา ลูกชายบิลฮาห์และศิลาปาห์เมียของพ่อเขา โยเซฟจะกลับมาฟังเรื่องไม่ดีของพวกเขาให้พ่อฟังอยู่เรื่อย ๓ อิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าลูกชายคนอื่น เพราะโยเซฟเพิ่งเกิดตอนที่อิสราเอลแก่แล้ว อิสราเอลทำเสื้อคลุมตัวยาวสวย สดงดงามที่มีแขนให้กับโยเซฟ ๔ พวกพี่ๆ เห็นว่าพ่อรักโยเซฟมากกว่าพวกเขา พวกเขาจึงพากันเกลียดโยเซฟ และไม่ยอมแม่แต่จะทักทาย

๕ ครั้งหนึ่งโยเซฟฝัน และเขาเล่าความฝันนั้นให้พวกพี่ชายฟัง ทำให้พวกเขาเกลียดโยเซฟมากขึ้น

๖ โยเซฟเล่าว่า “ฟังความฝันของผมดูสิ ๗ พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่กลางทุ่งนา ทันใดนั้น ฟ่อนข้าวของผมก็ตั้งตรงขึ้น และฟ่อนข้าวของพวกพี่ๆ ได้มัลล้อมรอบและโค้งค้ำฟ่อนข้าวของผม”

๘ พวกพี่ชายของเขาพูดกับเขาว่า “นี่เจ้าคิดว่าเจ้าจะได้เป็นกษัตริย์ปกครองเหนือพวกเราจริงๆ ละ ชินะ” หลังจากนั้นพี่ชายของเขาก็ยิ่งเกลียดเขามากขึ้น เพราะความฝันและสิ่งที่โยเซฟเล่าเกี่ยวกับความฝันนั้น

๙ ต่อมาโยเซฟได้ฝันอีก และเขาก็เล่าให้พวกพี่ชายฟังอีกว่า “ดูสิ ผมฝันอีกแล้ว คราวนี้ฝันว่า มีดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวง ต่างมาโค้งค้ำผม”

๑๐ เมื่อเขาเล่าให้พ่อและพวกพี่ชายฟัง พ่อก็ต่อว่าเขา และพูดกับโยเซฟว่า “เจ้าฝันอะไรของเจ้า นี่พ่อแม่ และพี่ชายของเจ้าจะต้องกราบลงถึงพื้นต่อหน้าเจ้าอย่างนั้นหรือ”

๑๑ พวกพี่ชายต่างอิจฉาเขา แต่พ่อของเขาเก็บเรื่องพวกนี้ไปคิด

๑๒ วันหนึ่ง พวกพี่ชายของโยเซฟได้พาฝูงสัตว์ของพ่อไปกินหญ้าแถวเซเคม ๑๓ อิสราเอลจึงพูดกับโยเซฟว่า “พวกพี่ชายเจ้ากำลังดูแลฝูงสัตว์อยู่ที่เซเคม มา นี่เถิด พ่อจะส่งเจ้าไปหาพวกเขา”

โยเซฟตอบว่า “ครับพ่อ”

๑๔ อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “ไปเดี๋ยวนี้เลย ไปดูสิว่าพี่ชายของเจ้ากับฝูงสัตว์สบายดีหรือเปล่า แล้วกลับมาบอกพ่อนะ” แล้วอิสราเอลก็ส่งโยเซฟจากหุบเขาเฮโบรนไปยังเซเคม แล้วโยเซฟก็มาถึงเซเคม

๑๕ ชายคนหนึ่งพบโยเซฟกำลังเดินไปมา อยู่ในท้องทุ่ง เขาจึงถามโยเซฟว่า “เจ้ากำลังทำอะไรหรือ”

๑๖ โยเซฟตอบว่า “ผมกำลังตามหาพวกพี่ชาย ช่วยบอกหน่อยว่าพวกเขาเอาสัตว์ไปกินหญ้าแถวไหน”

๑๗ ชายคนนั้นตอบว่า “พวกเขาไปจากที่นี่แล้ว ข้าได้ยินพวกเขาพูดกันว่า ‘พวกเราไปเมืองโดธานกันเถอะ’” โยเซฟจึงตามพวกพี่ชายไป และพบพวกเขาในเมืองโดธาน

โยเซฟถูกขายเป็นทาส

๑๘ เมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟมาแต่ไกล พวกเขาได้วางแผนฆ่าโยเซฟก่อนที่โยเซฟจะเดินมาถึง ๑๙ พวกเขาพูดกันว่า “ดูนั่น เจ้าหนีคณินกำลังเดินมาแล้ว ๒๐ มาเถอะ ช่วยกันฆ่ามัน แล้วโยนมันทิ้งในบ่อน้ำแห้งๆ พวกนี้แล้วให้เรบอกว่ามันถูกสัตว์ป่าขย้ำกิน แล้วมาดูสิว่าฝันพวกนั้นของมันจะเป็นยังไง”

๒๑ เมื่อรูเบนได้ยิน เขาพยายามจะช่วยโยเซฟให้พ้นจากมือของพวกนั้น เขาพูดว่า “อย่าฆ่าเขาเลย” ๒๒ รูเบนพูดว่า “อย่าให้ถึงกับนองเลือดเลย แคโยนเขาลงไปในบ่อน้ำกลางทะเลทรายก็พอ อย่าทำร้ายเขาเลย” รูเบนพูดอย่างนี้ เพราะกะว่าจะช่วยโยเซฟให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกนี้ และส่งเขากลับไปหาพ่อ ๒๓ เมื่อโยเซฟมาถึง พวกพี่ชายก็ช่วยกันดึงเสื้อคลุมที่มีแขนออกจากตัวโยเซฟ ๒๔ แล้วเอาเขาโยนลงไปในบ่อน้ำที่ว่างเปล่าและไม่มีน้ำ

๒๕ พวกเขาได้นั่งลงกินอาหาร เมื่อพวกเขาออกไป ก็เห็นขบวนพ่อค้าคนอิซมาเอลมาจากเมืองกิเลอาด มีฝูงอูฐบรรทุกเครื่องเทศ พิมเสนและยางไม้หอม พวกเขากำลังมุ่งหน้าลงไปอียิปต์ ๒๖ ยูดาห์พูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า “มันจะมีประโยชน์อะไร ถ้าเราฆ่าน้องชายของเรา แล้วซ่อนศพไว้เฉยๆ ๒๗ มาเถิด เอาตัวเขาขายให้กับชาวอิซมาเอล อย่าทำร้ายเขาเลย ยิ่งไปเขาก็เป็นน้องของเรา เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเราเอง” แล้วพวกพี่น้องของเขาก็เห็นด้วย ๒๘ เมื่อพ่อค้า

ชาวมิเดียนผ่านมา พวกเขาช่วยกันดึงตัวโยเซฟขึ้นจากบ่อ และพวกเขาได้ขายโยเซฟให้กับชาวอิชมาเอลเป็นเงินยี่สิบเชเชล และพวกอิชมาเอลก็พาโยเซฟไปอียิปต์

^{๒๙} เมื่อรูเบนกลับมาที่บ่อน้ำนั้นอีกครั้ง เขาไม่พบโยเซฟในนั้น เขาจึงทิ้งเสื้อผ้าของเขาแสดงความเศร้าโศกเสียใจ ^{๓๐} รูเบนกลับมาหาน้องๆของเขา และพูดว่า “เจ้าเด็กนั้นไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว แล้วที่นั่นจะทำยังไงดี”

^{๓๑} พวกเขาจึงเอาเสื้อคลุมของโยเซฟมา และฆ่าแพะตัวผู้ตัวหนึ่ง แล้วเอาเสื้อคลุมของโยเซฟจุ่มลงไป ในเลือดนั้น ^{๓๒} แล้วพวกเขาก็เอาเสื้อเอี๊ยม เลือดตัวนั้นส่งให้พ่อดูและบอกว่า “เราพบเสื้อตัวนี้ ช่วยดูหน่อยว่าใช่เสื้อคลุมของลูกชายพ่อหรือเปล่าครับ”

^{๓๓} ยาโคบจำเสื้อตัวนั้นได้และพูดว่า “มันเป็นเสื้อคลุมของลูกพ่อ สัตว์ป่าได้กัดกินเขาเสียแล้ว โยเซฟคงถูกฉีกเป็นชิ้นๆแน่แล้ว”

^{๓๔} แล้วยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าของตน และเอาผ้ากระสอบมาคาดเอว เพื่อแสดงความเศร้าโศกเขายัง คงเศร้า โศกเสียใจให้กับลูกชายของเขาเป็นเวลานาน ^{๓๕} ทั้งลูกชายและลูกสาวคนอื่นต่างมาปลอบโยนเขา แต่เขาก็ทำใจไม่ได้ เขาพูดว่า “พ่อจะไว้ทุกข์ให้กับลูกคนนี้นจนกว่าพ่อจะลงไปหาเขาในแดนคนตาย” แล้วยาโคบก็ร้องไห้ให้โยเซฟ

^{๓๖} ขณะนั้นชาวมิเดียนได้ขายโยเซฟตอไปให้กับไปทิมาร์ในอียิปต์ ไปทิมาร์เป็นข้าราชการของฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ และเป็นผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์

ยูดาห์และทามาร์

๓๘ ^๑ ในเวลานั้นยูดาห์ได้จากพี่น้องของเขา และเดินทางไปที่ตั้งเต็นท์อาศัยอยู่กับคนอูดุลัมคนหนึ่งชื่อฮิราห์ ^๒ ที่นั่นยูดาห์ได้พบหญิงชาวคานาอันคนหนึ่ง พ่อของนางชื่อชูวา ยูดาห์เฝ้านางมา และมีเพศสัมพันธ์กับนาง ^๓ นางตั้งท้องและคลอดลูกชาย นางตั้งชื่อเด็กว่าเออร์ ^๔ แล้วนางก็ตั้งท้องอีกคนและคลอดลูกเป็นชาย นางตั้งชื่อเด็กว่าโอนัน ^๕ แล้วนางก็คลอดลูกชายอีกคน

แล้วนางก็ตั้งชื่อเด็กว่าเซลาห์ ยูดาห์อาศัยอยู่ที่เคซิบเมื่อนางคลอดเซลาห์

^๖ ยูดาห์หาเมียคนหนึ่งให้เออร์ลูกชายคนโตนางชื่อทามาร์ ^๗ แต่เออร์เป็นคนชั่วร้ายในสายตาพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จึงทำให้เขาตาย ^๘ ยูดาห์จึงพูดกับโอนันว่า “เข้าไปนอนกับเมียของพี่ชายเจ้าสิ เขาตายไปแล้ว และให้เจ้าไปทำหน้าที่น้องเขย” ^๙ ให้กับนาง และเกิดลูกให้กับพี่ชายของเจ้าด้วย”

^{๑๐} โอนันรู้ว่าเด็กที่เกิดมานั้นจะไม่เป็นของเขา ดังนั้นเมื่อโหรีก็ตามที่เขา มีเพศสัมพันธ์กับเมียพี่ชาย เขาจะหลั่งน้ำกามบนพื้น เพื่อเขาจะได้ไม่ ต้องมีลูกให้กับพี่ชายของเขา ^{๑๑} สิ่งทีโอนันทำนี้ เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ พระองค์จึงทำให้โอนันตายไปอีกคน ^{๑๒} ยูดาห์จึงพูดกับทามาร์ลูกสะใภ้ว่า “กลับไปอยู่กับพ่อของเจ้าก่อน นะ และอย่าแต่งงานล่ะ รอจนกว่าเซลาห์ลูกชายของพ่อจะโต” เพราะยูดาห์กลัวว่าเซลาห์อาจจะตายเหมือนกับพี่ๆของเขา ทามาร์จึงกลับไปอยู่บ้านพ่อของนาง

^{๑๓} หลังจากเวลาผ่านไปนาน เมียของยูดาห์ ลูกสาวของชูวาตาย เมื่อยูดาห์หายเศร้าโศกแล้ว เขาก็บิฮิราห์เพื่อนคนอูดุลัมก็ขึ้นไปหมู่บ้านทิมนาห์ ไปหาคนที่ตัดขนแกะของเขา ^{๑๔} มีคนมาบอกทามาร์ว่า “พ่อผิวของเธอกำลังมาที่หมู่บ้านทิมนาห์เพื่อมาตัดขนแกะของเขา” ^{๑๕} ทามาร์จึงถอดชุดที่แสดงถึงการเป็นหม้ายออกและเอาผ้าคลุมหน้า แต่งตัวแล้วไปนั่งอยู่ที่ทางเข้าหมู่บ้านเอนาอิม ซึ่งอยู่ระหว่างทางไปหมู่บ้านทิมนาห์ เพราะนางรู้ว่าเซลาห์โตแล้ว และนางก็ยังไม่ได้ถูกยกให้เป็นเมียของเข

^{๑๖} เมื่อยูดาห์เห็นนางก็คิดว่า เป็นโสเภณี เพราะนางมีผ้าคลุมหน้า ^{๑๗} ยูดาห์จึงเข้าไปหานางที่ข้างทางและพูดว่า “มาสิ มาร่วมหลับนอนกับพี่หน่อย” เพราะเขาไม่รู้ว่านางคือลูกสะใภ้ของเขา

ทามาร์จึงพูดว่า “พี่จะให้อะไรน้องหรือ ถ้าน้องยอมหลับนอนกับพี่”

* ๓๗:๒๘ เชเชล คือ หน่วยเงินในสมัยนั้น

† ๓๘:๘ ทำหน้าที่น้องเขย ในอิสราเอลถ้าผู้ชายเสียชีวิตไปโดยยังไม่มีลูก พี่ชายหรือน้องชายคนใดคนหนึ่งของเขาต้องเข้าไปมีเพศสัมพันธ์กับเมียของชายที่ตายไป เมื่อนางตั้งท้องและมีลูกจะถือว่าเป็นเด็กคนนั้นเป็นลูกของคนที่ตายไปแล้ว และลูกคนนั้นจะได้รับมรดกจากคุณปู่

^{๑๗}ยูดาห์ตอบว่า “พี่จะส่งลูกแพะจากฝูงสัตว์มาให้กับน้องตัวหนึ่ง”

นางพูดว่า “ได้ค่ะ แต่พี่จะต้องให้อะไรเป็นเครื่องมดจำกับน้องก่อน จนกว่าพี่จะส่งแพะมา”

^{๑๘}ยูดาห์พูดว่า “พี่จะให้อะไรเป็นเครื่องมดจำดีล่ะ”

นางตอบว่า “ขอตราประทับกับเชือกห้อยของพี่ก็แล้วกัน รวมทั้งไม้เท้าที่พี่ถืออยู่ด้วย” เขาจึงให้พวกมันกับนาง และเข้าไปนอนกับนาง อย่างนั้นนางจึงตั้งท้องกับเขา ^{๑๙}แล้วนางลุกขึ้นกลับบ้านไป แล้วนางได้ถอดผ้าคลุม หน้าอกและสวมชุดแม่หม้ายตามเดิม

^{๒๐}ยูดาห์ส่งลูกแพะมากับฮีราห์คนอดุลลิมเพื่อนของเขา เพื่อเอามาแลกกับตราประทับเชือกห้อยและไม้เท้าจากหญิงคนนั้น แต่ฮีราห์หาหญิงคนนั้นไม่พบ ^{๒๑}เขาถามคนแถวๆนั้นว่า “หญิงโสเภณีของวัดที่อยู่ข้างทางเข้าหมู่บ้านเอนาอิมอยู่ที่ไหนหรือ”

แต่พวกเขาตอบว่า “แถวนี้ไม่เคยมีหญิงโสเภณีของวัดมาก่อน”

^{๒๒}ฮีราห์จึงกลับมาหายูดาห์และบอกว่า “เราหานางไม่พบ และคนแถวนั้นบอกว่า ‘แถวนี้ไม่เคยมีหญิงโสเภณีของวัดมาก่อน’”

^{๒๓}ยูดาห์จึงพูดว่า “ก็ปล่อยให้นางเก็บของพวกนั้นไว้แล้วกัน ไม้เอียงนั้นเราจะถูกหัวเราะเยาะได้ เราได้ส่งลูกแพะไปให้แล้ว แต่ท่านนางไม่พบ”

นางทามาร์ตั้งท้อง

^{๒๔}สามเดือนต่อมา มีคนมาบอกยูดาห์ว่า “ทามาร์ลูกสะใภ้ของท่านทำตัวเป็นโสเภณีดูสิ ตอนนั้นนางตั้งท้องแล้วเพราะการเป็นโสเภณีของนาง”

ยูดาห์พูดว่า “นำตัวนางออกมาและเผา นางทั้งเป็น”

^{๒๕}เมื่อกทามาร์ถูกนำตัวมา นางได้ส่งคนส่งข่าวไปหาพ่อตัวของนางว่า “ชายคนที่เป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้เป็นคนทำให้ฉันท้อง” นาง

พูดว่า “ดูของพวกนี้สิ ทั้งตราประทับ เชือกห้อยและไม้เท้า มันเป็นของใครกัน”

^{๒๖}ยูดาห์จำของพวกนี้ได้ทันที เขาพูดว่า “นางทำถูกแล้ว เราผิดเอง เพราะเราไม่ได้ยกนางให้เขา ลาหูลูกชายของเราตามสัญญา” ยูดาห์ไม่เคยมาร่วมหลับนอนกับนางอีกเลย ตั้งแต่นั้น

^{๒๗}เมื่อครบกำหนดคลอด มีเด็กแฝดอยู่ในท้องนาง ^{๒๘}และเมื่อนางคลอดลูกนั้น ลูกคนหนึ่งยื่นมือออกมาก่อน หมอตำแยก็เลยเอาด้ายแดงผูกข้อมือเด็กคนนั้นไว้ นางพูดว่า “คนนี่คลอดก่อน” ^{๒๙}แต่ทันทีที่เด็กตั้งมือกลับไป น้องชายของเขาก็คลอดออกมา หมอตำแยจึงพูดว่า “อะไรกัน นี่เจ้าแยงออกมาก่อนเลยหรือ” ตั้งนั้นเขาจึงมีชื่อว่าเปเรศ ^{๓๐}และต่อ มาเด็กคนที่มัดด้ายแดงผูกข้อมือจึงคลอดตามออกมา เขาจึงมีชื่อว่าเศราห์ †

โยเซฟถูกขายให้ไปทียาร์ในอียิปต์

^{๓๑}ตอนนี้โยเซฟได้ถูกนำตัวไปถึงอียิปต์ และไปทียาร์ชาวอียิปต์ ซึ่งเป็นข้าราชสำนักของฟาโรห์และเป็นผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ได้ซื้อเขาต่อจากชาวอิชมาเอลคนที่พาโยเซฟมาที่นั่น ^๒พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับโยเซฟ และทำให้เขาประสบความสำเร็จ เขาอาศัยอยู่ในบ้านของเจ้านายชาวอียิปต์คนนั้น

^๓นายของเขาเห็นว่าพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเขา และพระองค์ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำประสบผลสำเร็จ ^๔เจ้านายของโยเซฟชอบโยเซฟมาก โยเซฟจึงกลายเป็นคนรับใช้ส่วนตัวของเขา นายของเขาตั้งให้โยเซฟดูแลรับผิดชอบบ้านของเขา และทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ ^๕นับตั้งแต่วเวลาที่เขาได้ตั้งให้โยเซฟดูแลบ้านของเขาและทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ ^๖พระยาห์เวห์ได้ช่วยพรให้กับบ้านของชาวอียิปต์คนนั้น เพราะโยเซฟอยู่กับเขา พระองค์ได้ช่วยพรให้กับทุกสิ่งทุกอย่างที่ไปทียาร์มี ทั้งในบ้านและในท้องทุ่ง

^๖ไปทียาร์จึงตั้งให้โยเซฟดูแลทุกสิ่งทุกอย่างของเขา เมื่อโยเซฟดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง

* ๓๘:๑๘ **ตราประทับกับเชือกห้อย** เป็นเครื่องหมายประจำตัวอย่างหนึ่ง ใช้ในการทำเอกสารทางกฎหมายหรือเอกสารทางราชการ
† ๓๘:๒๔ **เปเรศ** แปลว่า “แหวกออกมา”
‡ ๓๘:๓๐ **เศราห์** แปลว่า “ความสดใส”

ให้กับเขา ไปที่ฟาร์ก็ไม่ต้องคิดถึงเรื่องอะไรเลย นอกจากว่ามีต่อไปจะกินอะไรดี *

โยเซฟปฏิเสธเมียของโปทิฟาร์

ตอนนั้นโยเซฟโตเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างหน้าตาดี ^๗ต่อมาภายหลัง เมียของเจ้านายเริ่มให้ความสนใจในตัวโยเซฟ นางพูดว่า “มาร่วมหลับนอนกับฉันเถิด”

^๘แต่โยเซฟปฏิเสธ เขาพูดกับเมียของเจ้านายว่า “ดูเถิด กับผมแล้ว เจ้านายไม่เคยต้องเป็นห่วงกังวลเกี่ยวกับเรื่องอะไรเลย เขาได้ตั้งให้ผมดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง ^๙ในบ้านหลังนี้ไม่มีใครใหญ่กว่าผมอีกแล้ว และเขาไม่เคยห้ามอะไรผมเลย ยกเว้นท่าน เพราะท่านเป็นเมียเขา จะให้ผมทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนี้ และทำบาปต่อพระเจ้าได้อย่างไร”

^{๑๐}นางก็พูดชักชวนโยเซฟวันแล้ววันเล่า แต่โยเซฟไม่ยอมที่จะร่วมหลับนอนกับนาง ^{๑๑}อยู่มาวันหนึ่ง โยเซฟเข้ามาทำงานของเขาในบ้าน ตอนนั้นไม่มีใครอยู่ในบ้านเลยสักคนเดียว ^{๑๒}ทันใดนั้นเมียของโปทิฟาร์ก็คว้าเสื้อคลุมของเขาไว้และพูดว่า “มาร่วมหลับนอนกับฉันเถิด”

โยเซฟจึงสลัดเสื้อตัวนั้นทิ้งติดมือของนางและวิ่งหนีออกไปข้างนอก

^{๑๓}เมื่อนางเห็นว่าโยเซฟทิ้งเสื้อไว้ในมือนางและวิ่งหนีออกไปข้างนอก ^{๑๔}นางจึงร้องเรียกคนใช้ของนางและพูดกับพวก เขาว่า “ดูสิ ผัวฉันเอาตัวเจ้าคนฮีบรูนี้มาเพื่อทำให้พวกเราอับอายชัดๆ เขาเข้ามาหาฉันและพยายามจะปลุกปล้ำฉัน แต่ฉันร้องตะโกนเสียงดัง ^{๑๕}เมื่อเขาได้ยินฉันร้องตะโกนเสียงดัง เขาจึงทิ้งเสื้อเขาไว้ข้างฉันและวิ่งหนีไปข้างนอก” ^{๑๖}แล้วนางก็เก็บเสื้อของเขาไว้กับตัว จนผัวนางกลับมาบ้าน ^{๑๗}นางก็เล่าเรื่องเดิมให้เขาฟังอีก “เจ้าคนใช้ชาวฮีบรูคนนั้น คนที่ท่านนำตัวมา เขาเข้ามาจะลวนลามฉัน ^{๑๘}แต่เมื่อฉันตะโกนร้องให้ช่วยเสียงดัง เขาจึงทิ้งเสื้อเขาไว้กับฉันและวิ่งหนีไปข้างนอก”

โยเซฟถูกจำคุก

^{๑๙}เมื่อเจ้า นายของ เขาได้ยินเรื่องที่เมียของ เขาเล่าให้ฟังที่ ว่า นี่ คือสิ่งที่คนใช้ของท่านทำกับฉัน เขาโกรธมาก ^{๒๐}เจ้านายของโยเซฟก็จับโยเซฟไปขังไว้ในคุกที่ใช้อย่างพวกนักโทษของกษัตริย์ โยเซฟจึงถูกขังอยู่ที่นั่น

^{๒๑}แต่พระยาห์เวห์สถิตกับโยเซฟ พระองค์แสดงความเอ็นดูเขาโดยทำให้หัวหน้าผู้ดูแลคุกนั้นชอบโยเซฟ ^{๒๒}เขาก็ตัดโยเซฟให้เป็นผู้ดูแลนักโทษทั้งหมดในคุกแห่งนั้น และโยเซฟได้เป็นคนสั่งงานทุกอย่างภายในคุกแห่งนั้น ^{๒๓}งานอะไรก็แล้วแต่ที่โยเซฟดูแลอยู่ หัวหน้าคุกก็ปล่อยได้เลย ไม่ต้องสนใจ เพราะพระยาห์เวห์สถิตกับโยเซฟ และพระองค์ทำให้ทุกอย่างที่โยเซฟทำประสบความสำเร็จ

โยเซฟทำนายฝันของนักโทษ

๔๐ ^๑ต่อ มาคนรับใช้ที่มีหน้าที่คอยยกแก้วเหล้า องุ่นให้กับกษัตริย์ของอียิปต์ และคนอบขนมปังของพระองค์ ทำให้พระองค์ไม่พอใจ ^๒ฟาโรห์โกรธทั้งสองคนนี้มาก คือทั้งคนยกแก้วเหล้า องุ่นและคนอบขนมปัง ^๓ฟาโรห์จึงให้จับสองคนนี้ไปขังในคุกที่อยู่ในบ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ซึ่งเป็นคุกเดียวกับที่โยเซฟถูกขังอยู่ ^๔ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์มอบหมายให้โยเซฟคอยดูแลพวก เขา พวก เขาอยู่ในคุกไปได้ระยะหนึ่ง ^๕ทั้งคนยกแก้วเหล้า องุ่นและคนอบขนมปังของฟาโรห์ที่ถูกขังอยู่ในคุก ต่างก็ฝันในคืนเดียวกัน และความฝันนั้นก็มีความหมายแตกต่างกันไป ^๖ในตอนเช้าโยเซฟมาหาพวก เขา เห็นพวก เขาสองคนดูท่าทางเป็นทุกข์มาก ^๗โยเซฟจึงถามคนรับใช้ทั้งสองคนของฟาโรห์ที่อยู่กับเขาในคุกในบ้านของเจ้านายเขาว่า “ทำไมวันนี้หน้าตาพวกท่านดูเคร่งเครียดจัง”

^๘พวกเขาตอบว่า “เมื่อคืนพวกเราฝัน แต่ไม่มีใครแก้ฝันให้เราได้เลย”

โยเซฟจึงตอบว่า “พระเจ้าเท่านั้นที่แก้ฝันได้ โทษเล่าให้ผมฟังสิ”

* ๓๙:๖ นอกจากว่ามีต่อไปจะกินอะไรดี หรือ อาจจะมีหมายถึงว่า เรื่องการเตรียมอาหาร ชาวอียิปต์ไม่ให้อาหารต่างชาติทำ เพราะจะทำให้อาหารเป็นมลทิน ดูได้จาก ปฐมกาล ๔๓:๓๒

ความฝันของคนยกเหล้าองุ่น

๙ หัวหน้าคนยกถ้วยเหล้า องุ่นจึงเล่าความฝันให้โยเซฟฟังว่า “ในความฝันผมได้เห็นเถา องุ่นอยู่ตรงหน้า ๑๐ บนเถานั้นมีกิ่งอยู่สามกิ่ง ทันใด นั้นมันก็ผลิดอกและดอกของมันก็บาน และช่อของมันก็กลายเป็นผลองุ่นสุก ๑๑ และถ้วยของฟาโรห์ก็อยู่ในมือผม ผมได้หยิบผล องุ่นมาคั้นเป็นน้ำใส่ถ้วยของฟาโรห์ และเอาถ้วยนั้นใส่มือของฟาโรห์”

๑๒ โยเซฟพูดกับคนยกถ้วยเหล้า องุ่นว่า “นี่คือความหมายของฝันนั้น กิ่งสามกิ่งนั้นหมายถึงสามวัน ๑๓ ภายในสามวันฟาโรห์จะยกโทษให้ท่าน และจะคืนตำแหน่งให้กับท่าน ท่านจะได้กลับไปยกแก้วเหล้า องุ่นให้ฟาโรห์เหมือนที่ท่านเคยทำมา ๑๔ อย่าลืมนะ เมื่อทุกอย่างเป็นไปด้วยดีสำหรับท่าน ช่วยทำสิ่งนี้ให้กับผมหน่อย ช่วยบอกกับฟาโรห์ให้ปล่อยผมออกไปจากคุก นี้ด้วย ๑๕ เพราะผมถูกลักพาตัวมาจากดินแดนของชาวฮีบรู และผมก็ไม่ได้ทำผิดอะไรที่จะต้องถูกจับมาอยู่ในคุกนี้”

ความฝันของคนทำขนมปัง

๑๖ เมื่อหัวหน้าคนทำขนมปังเห็นว่าการทำนายฝันนั้นออกมาดี เขาจึงพูดกับโยเซฟว่า “เมื่อคืนนี้ ผมก็ฝันเหมือนกัน ผมฝันว่ามีตะกร้าสามใบใส่ขนมปังขาววางอยู่บนหัวผม ๑๗ และในตะกร้าบนสุดนั้น มีขนมมอบชนิดต่างๆสำหรับฟาโรห์ แต่มีฝูงนกกลมาจิกกินขนมเหล่านั้นบนหัวผม”

๑๘ โยเซฟตอบว่า “นี่ คือความหมายของฝันนั้น ตะกร้าสามใบหมายถึงถึงสามวัน ๑๙ ภายในเวลาสามวันฟาโรห์จะสั่งตัดหัวท่าน และพระองค์จะสั่งให้เอาร่างท่านไปเสียบไว้บนเสาไม้ และฝูงนกจะมารจิกกินเนื้อท่าน”

โยเซฟถูกลี้ม

๒๐ สามวันต่อมา ในวันเกิดของฟาโรห์ พระองค์จัดงานเลี้ยงให้กับข้าราชการสำนักคน

รับใช้ทั้งหมด และพระองค์ได้สั่งให้หน้าตัวหัวหน้าคนยกถ้วยเหล้า องุ่นและหัวหน้าคนทำขนมปังมาอยู่ต่อ หน้าคนทั้งปวง ๒๑ พระองค์คืนตำแหน่งให้คนยกถ้วยเหล้า องุ่น เขาได้กลับมายกถ้วยเหล้าให้ฟาโรห์อีกครั้ง ๒๒ แต่หัวหน้าคนทำขนมปังถูกเสียบไว้บนเสา ไม้เหมือนที่โยเซฟได้พูดไว้ทุกอย่าง ๒๓ แต่หัวหน้าคนยกถ้วยเหล้า องุ่นไม่ได้คิดถึงโยเซฟและลี้มเขาไป

ความฝันของฟาโรห์

๑ สองปีต่อมา กษัตริย์ฟาโรห์ฝันว่า ๕๑ เขากำลังยืนอยู่ที่แม่น้ำไนล์ ๒ แล้วจู่ๆก็มีวัวเจ็ดตัวโผล่ขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ วัวทั้งเจ็ดตัวนี้มีรูปร่างสมบูรณ์แข็งแรง อ้วนพี พวกมันยืนกินหญ้าอยู่แถวๆนั้น ๓ หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีวัวอีกเจ็ดตัวโผล่ขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ วัวเจ็ดตัวหลังนี้มีรูปร่างน่าเกลียด น่ากลัว ผอมแห้ง พวกมันมายืนอยู่ข้างๆ วัวเจ็ดตัวแรกบนฝั่งแม่น้ำไนล์ ๔ วัวผอมที่ น่าเกลียดพวกนี้ได้กินวัวอ้วนพีที่แข็งแรงทั้งเจ็ดตัวนั้น ฟาโรห์ก็ตื่นขึ้น ๕ พระองค์นอนต่อและฝันอีกเป็นครั้งที่สองว่า มีรวงข้าวอยู่เจ็ดรวง แต่ละรวงมีเมล็ด ข้าวออกเต็มไปหมด ทั้งหมดออกมาจากต้นข้าวต้นเดียว ๖ มีรวงข้าวอีกเจ็ดรวงงอกออกมาทีหลัง แต่เป็นรวงข้าวผอมลีบและเหี่ยวแห้ง เพราะลมร้อนจากตะวันออก ๗ รวงข้าวผอมลีบทั้งเจ็ดนี้ได้กลืน รวงข้าวเมล็ดงาม ดินนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ได้ตื่นขึ้น ก็รู้ว่าเป็นการฝัน ๘ ในตอนเช้า พระองค์ไม่สบายใจ จึงได้เรียกพวกโหรและพวกผู้รู้ทั้งหมดของอียิปต์มา พระองค์ได้เล่าความฝันให้พวกเขาฟัง แต่ไม่มีใครสามารถแก้ฝันให้กับพระองค์ได้

คนใช้บอกฟาโรห์เกี่ยวกับโยเซฟ

๙ แล้วหัวหน้าคนยกถ้วยเหล้า องุ่นได้บอกกับกษัตริย์ฟาโรห์ว่า “วัน นี้ข้าพเจ้าเพิ่งนึก ได้ถึงความ ผิดของข้าพเจ้า ๑๐ ตอนที่พระองค์โกรธพวก คนใช้ของพระองค์ และเอาข้าพเจ้าไปขังไว้ในคุก ที่บ้านของผู้

*๔๐:๑๓ **จะยกโทษให้ท่าน** แปลตรงๆได้ว่า “จะยกหัวของท่าน” เป็นสำนวนที่ต่อมา โยเซฟใช้บรรยายในสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนอบขนมปัง แต่ในกรณีนี้คำว่า “ยกหัวของท่าน” จะตรงตามตัวอักษรมากกว่า
†๔๐:๑๙ **ตัดหัวท่าน** แปลตรงๆได้ว่า “จะยกหัวของท่านออกจากตัวท่าน”

บัญชาการทหารรักษาพระองค์ พร้อมกับหัวหน้าคนห้าหมื่น^{๑๑} เราทั้งสองคนได้ฝันไปในคืนเดียวกัน ทั้งเขาและข้าพเจ้า เราต่างก็ฝันถึงสิ่งที่มีความหมายแตกต่างกัน^{๑๒} มีชายหนุ่มชาวอียิปต์คนหนึ่งอยู่ที่นั่นกับพวกข้าพเจ้า เขาเป็นคนใช้ของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ พวกข้าพเจ้าเล่าความฝันให้เขาฟัง เขาได้แก้ฝันให้กับพวกเรา เขาทำนายฝันให้กับเราแต่ละคน^{๑๓} และมันก็เกิดขึ้นจริงตามที่เขาแก้ฝันให้ นั้น ข้าพเจ้าได้รับตำแหน่งกลับคืนมา แต่อีกคนหนึ่งถูกเสียบไว้บนเสาไม้”

ฟาโรห์ขอให้โยเซฟทำนายฝัน

^{๑๔}ฟาโรห์จึงส่งคนไปตามโยเซฟมา พวกเขารับนำตัวโยเซฟมาจากคุก ให้โยเซฟโกนหัวและหนวด เครา เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เรียบร้อย และนำตัวเขามาหาฟาโรห์^{๑๕} ฟาโรห์พูดกับโยเซฟว่า “เราได้ฝันไป แต่ไม่มีใครสามารถแก้ฝันของเราได้ แต่เราได้ยินเขาพูดถึงเจ้าว่า เมื่อเจ้าได้ฟังความฝันเจ้าจะแก้ฝันได้”

^{๑๖}โยเซฟตอบฟาโรห์ว่า “ไม่ใช่ข้าพเจ้าหรอก แต่เป็นพระเจ้าที่จะให้คำตอบดีกับท่านฟาโรห์”

^{๑๗}ฟาโรห์จึงพูดกับโยเซฟว่า “ในความฝันของเรา เรากำลังยืนอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำไนล์^{๑๘} แล้วजूก็มีวัวอ้วนที่เจ็ดตัว รูปร่างสมบูรณ์ แข็งแรง โผล่ขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ มากินหญ้าที่ขึ้นอยู่แถวๆนั้น^{๑๙} หลังจากนั้นก็มีวัวอีกเจ็ดตัวที่หัวโซ่ ผอมลีบ น่าเกลียดน่ากลัว โผล่ขึ้นมา เรายังไม่เคยเห็นวัวที่น่าเกลียดอย่างนี้มาก่อนเลยในแผ่นดินอียิปต์^{๒๐} แล้ววัวผอมลีบที่น่าเกลียดทั้งเจ็ดตัวนี้ ได้กินวัวอ้วนที่ทั้งเจ็ดตัวนั้น^{๒๑} แต่เมื่อพวกมันกินวัวอ้วนที่ทั้งเจ็ดตัวเข้าไปแล้ว ดูเ็นรู้อย่างพวกมันได้กินวัวอ้วนที่เข้าไปในท้องของพวกมันแล้ว เพราะมันยังน่าเกลียดน่ากลัวเหมือนในตอนแรก

^{๒๒}แล้วเราได้ตื่นขึ้น จากนั้นเราได้ฝันอีกครั้งว่าเราเห็นรวงข้าวเจ็ดรวง แต่ละรวงมีเมล็ดข้าวออกเต็มไปหมด ทั้งหมดงอกออกมาจากต้นข้าวต้นเดียว^{๒๓} ต่อมาได้มีรวง

ข้าวอีกเจ็ด รวงงอกออกมา แต่มีเมล็ดข้าวที่ผอม ลีบและเหี่ยวแห้ง เพราะลมร้อนจากตะวันออก^{๒๔} รวงข้าวที่ผอมลีบนี้ได้กลืนกินรวงข้าวที่งามดีทั้งเจ็ดรวงนั้น

เราได้เล่าเรื่องนี้ให้กับพวกไพร่ของเรา แต่ไม่มีใครแก้ฝันนี้ให้กับเราได้เลย”

โยเซฟทำนายฝันให้ฟาโรห์

^{๒๕}โยเซฟพูดกับฟาโรห์ว่า “ความฝันทั้งสองอันนี้ของท่านเป็นความฝันเรื่องเดียวกัน และเหมือนกัน พระเจ้าบอกฟาโรห์ถึงสิ่งที่พระองค์จะทำไม่ช้านี้^{๒๖} วัวดีเจ็ดตัวนั้นคือเจ็ดปี และรวงข้าวงามๆทั้งเจ็ด รวงนั้นก็คือเจ็ดปี ความฝันทั้งสองอันนี้มีความหมายอย่างเดียวกัน^{๒๗} วัวผอมลีบที่น่าเกลียดทั้งเจ็ดตัวที่โผล่ตามมานั้นก็คือเจ็ดปี และรวงข้าวทั้งเจ็ด รวงที่ผอมและเหี่ยวแห้งเพราะลมร้อนจากตะวันออกนั้น ก็เป็นเจ็ดปีของความอดอยากหิวโหย^{๒๘} นี้คือสิ่งที่ข้าพเจ้าได้บอกกับฟาโรห์ พระเจ้าได้แสดงให้ฟาโรห์เห็นถึงสิ่งที่พระองค์จะทำไม่ช้านี้^{๒๙} ดูเถิด ในเวลาเจ็ดปี จะมีอาหารอย่างเหลือเฟือในแผ่นดินอียิปต์^{๓๐} หลังจากนั้นอีกเจ็ดปี ความอดอยากหิวโหยจะตามมา ผู้คนจะล้มช่วงที่มีอาหารอย่างเหลือเฟือในแผ่นดิน และความอดอยากหิวโหยนี้จะทำลายแผ่นดินนี้^{๓๑} ความอดอยากหิวโหยที่ตามมาจะทำให้ผู้คนล้มช่วงเวลาที่ มีอาหารกินอย่างเหลือเฟือ เพราะความอดอยากหิวโหยนั้นจะหนักหนาสาหัสมาก^{๓๒} และที่ฟาโรห์ได้ฝันถึงสองครั้ง ก็เพราะพระเจ้าได้ตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว และพระองค์จะทำให้มันเกิดขึ้นในไม่ช้านี้^{๓๓} ดังนั้น ตอนนีขอให้ฟาโรห์รับหาคนที่เฉลียวฉลาดและหัวใจดี และตั้งเขาให้จัดการดูแลทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์^{๓๔} ขอให้ฟาโรห์แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ทั่วแผ่นดินและให้แบ่งยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของผลผลิตทั้งหมดที่เกิดขึ้นในเจ็ดปีแรก ออกมาเก็บไว้^{๓๕} ให้พวกเขาเก็บสะสมอาหารที่มีในปีที่ ดีที่กำลังจะมานี้ ให้พวกเขาเก็บรวบรวมเมล็ดข้าวไว้ในคลังของกษัตริย์ฟาโรห์ในเมืองต่างๆ และให้เผ่ามันไว้^{๓๖} อาหารพวกนี้จะเก็บตุนไว้สำหรับเจ็ดปีแห่งความอดอยากหิวโหยที่

*๔๑:๒๗ อดอยากหิวโหย หรือกันดารอาหาร เวลาที่ไม่มีฝนและพืชพันธุ์ไม่สามารถเติบโต บ่อยครั้งที่ประชาชนและสัตว์ตายเพราะขาดแคลนน้ำและอาหาร

จะเกิดขึ้นในแผ่นดินอียิปต์ เพื่อแผ่นดินนี้จะ
ได้ไม่ ถูกทำลายเพราะความอดอยากที่วโห
ยนั้น”

^{๓๗} ทั้งฟาโรห์และเจ้า หน้าที่ของ เขาเห็น
ด้วยกับแผนนี้ ^{๓๘} ฟาโรห์จึงพูดกับเจ้าหน้าที่
ของเขาว่า “พวก เราจะไปหาคนอย่าง นี้ได้
ที่ไหน คนที่มีพระ วิญญาณของพระเจ้าสถิต
อยู่ด้วย”

^{๓๙} ฟาโรห์จึงบอกโยเซฟว่า “เพราะพระเจ้า
ได้ทำให้เจ้ารู้เรื่องพวก นี้ทั้งหมด ไม่มีใครที่
จะเฉลียวฉลาดและหัว ดีเท่ากับเจ้าอีก แล้ว
^{๔๐} เราจะ ให้เจ้าดูแลบ้านเรือนของเรา และ
ประชาชนของ เราทุก คนก็จะเชื่อ ฟังคำ สั่ง
ของเจ้า เจ้าจะใหญ่เป็นอันดับ สองรองจาก
เรา”

^{๔๑} ฟาโรห์จึงพูดกับโย เซฟว่า “เห็น ไหม
เราได้แต่งตั้งเจ้าให้ดูแลแผ่นดิน ดินอียิปต์
ทั้งหมด” ^{๔๒} แล้วฟาโรห์ก็ถอดแหวนตรา
ประทับจากมือ สวมเข้ากับมือของโย เซฟ
ฟาโรห์ได้เอาผ้า ลินินอย่าง ดีมาสวม ใส่ให้โย
เซฟ เอาสร้อยคอทองคำมาสวมที่คอของเขา
^{๔๓} ฟาโรห์ได้ให้โย เซฟนั่งรถ ม้าคันที่สองของ
พระองค์ มีคนร้องตะโกนอยู่ข้าง หน้าเขาว่า
“กราบลง”

และฟาโรห์ได้แต่งตั้งให้โย เซฟดูแลแผ่นดิน
อียิปต์ทั้งหมด ^{๔๔} ฟาโรห์พูดกับโย เซฟว่า
“เราคือฟาโรห์ ในแผ่นดินอียิปต์จะไม่มีใคร
สามารถกระดิกแขน ขาได้ นอกจากเจ้าจะ
อนุญาต”

^{๔๕} แล้วฟาโรห์ได้ตั้ง ชื่อใหม่ให้กับโยเซฟว่า
ศาเฟ นาท ปา เนอาห์ และยกอา เสน์ ทให้
เป็นเมียโยเซฟด้วย อาเสน์ทเป็นลูกสาวของ
โป ทิเฟ รา นักบวชเมืองโอน แล้วโย เซฟก็
ได้ออกไปจากฟาโรห์ และออกเดินทางไปที่
แผ่นดินอียิปต์

^{๔๖} โยเซฟมีอายุสามสิบปี เมื่อเขาเริ่มรับใช้
ฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ โยเซฟจากฟาโรห์
มา และได้เดิน ทางไปที่แผ่นดิน ดินอียิปต์
^{๔๗} ในช่วงเจ็ด ปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ แผ่น

ดินได้ให้ผลผลิตอย่างล้น เหลือ ^{๔๘} ใน ช่วง
เจ็ดปีนั้นที่มีอาหารอย่างล้น เหลือในแผ่นดิน
อียิปต์ โย เซฟได้เก็บกักตุนมันไว้ในเมือง
ต่างๆ อาหารที่เก็บได้จากท้อง ทูร์รอบๆเมือง
ไหนก็จะตุนไว้ในเมืองนั้นๆ ^{๔๙} ดังนั้นโยเซฟ
จึงเก็บเมล็ดข้าวมาตุนไว้มากมายนับหมื่นกับ
เม็ดทรายที่ทะเล มีนมากจะจนชงไม่หวนไม่
ไหวจนต้องหยุดชงไป

^{๕๐} ก่อนที่จะถึงปีแห่งความอดอยากที่วโห
ยโยเซฟมีลูกชายสองคน อาเสน์ทได้คลอดลูก
สองคน นี้ให้กับโย เซฟ อาเสน์ทเป็นลูกสาว
ของโป ทิเฟ รานักบวชเมืองโอน ^{๕๑} โยเซฟตั้ง
ชื่อลูกชายคนแรกว่า มนัสเสห์ โยเซฟพูดว่า
“พระเจ้าทำให้ผมลืมความทุกข์ ยากลำบาก
ของผมทั้ง สิ้น รวมทั้งทุก คนในครอบครัว
ของผม” ^{๕๒} โยเซฟได้ตั้ง ชื่อลูกคนที่สอง
ว่าเอฟราอิม โยเซฟพูดว่า “เพราะพระเจ้า
ได้ทำให้ผมมีลูก หลาน ^{๕๓} ในแผ่นดิน ดินที่ผมได้
รับความทุกข์ยากลำบากนี้”

เวลาแห่งความอดอยากที่วโหเริ่มขึ้น

^{๕๔} เจ็ด ปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดิน
อียิปต์ได้สิ้นสุด ลง ^{๕๕} และเจ็ด ปีแห่งความ
อดอยากที่วโหยได้เริ่ม ต้นขึ้นตาม ที่โย เซฟ
ได้พูดไว้ ความอดอยากที่วโหยได้เกิด ขึ้น
กับทุกประเทศ ยกเว้นในแผ่นดิน ดินอียิปต์ที่
มีอาหารกิน กัน ^{๕๖} เมื่อแผ่นดิน ดินอียิปต์เริ่ม
ขาดแคลนอาหาร ประชาชนได้มาร้องขอ
อาหารต่อฟาโรห์ ฟาโรห์บอกชาวอียิปต์ทุก
คนว่า “ให้ไปหาโย เซฟและให้ทำตาม ที่เขา
บอกพวกเจ้า”

^{๕๗} เมื่อความอดอยากที่วโหยได้แพร่
กระจายไปทั่วทั้งแผ่นดิน โยเซฟจึงเปิดคลัง
ข้าวสาร และขายข้าวให้กับชาวอียิปต์ เพราะ
ความอดอยากที่วโหยนั้นรุนแรงมากในแผ่นดิน
ดินอียิปต์ ^{๕๘} และคนทั่วโลกต่างเดินทางมา
อียิปต์ เพื่อมาขอซื้อข้าวจากโยเซฟ เพราะ
ความอดอยากที่วโหยรุนแรงไปทั่วโลก

* ๔๑:๕๕ ศาเฟนาทปาเนอาห์ ชื่อในภาษาอียิปต์ หมายถึง “ผู้ค้ำจุนชีวิต” แต่ความหมายใน
ภาษาฮีบรู “ผู้ซึ่งอธิบายสิ่งลึกลับ”

† ๔๑:๕๑ มนัสเสห์ ชื่อนี้คล้ายกับคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า “ทำให้ลืม”

‡ ๔๑:๕๒ เอฟราอิม ชื่อนี้คล้ายกับคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า “เกิดผล หรือ ทวี”

§ ๔๑:๕๒ เพราะพระเจ้าได้ทำให้ผมมีลูก หลาน แปลตรงๆคือ “ทำให้ผมเกิด ผล” หรือ
“ทำให้ผมประสบความสำเร็จ” หรือ “ทำให้ผมมีลูกตก”

ความฝันกลายเป็นจริง

๔๒ ^๑เมื่อยา โคอเห็น ว่ามีข้าวอยู่ใน อียิปต์ เขาจึงพูดกับพวก ลูกๆ ของ เขาว่า “พวก เจ้าจะมานั่งมอง หนังกินอยู่ ทำไร ทำอะไรสักอย่างสิ” ^๒แล้วยาโคบก็พูด ว่า “พี่น้อง พ่อได้ยินมาว่ามีข้าวในอียิปต์ ให้ พวก เจ้าลงไป ที่ นั้นและไปซื้อข้าวมาให้กับ พวกเรา พวกเราจะ ได้มีชีวิตอยู่ต่อไป ไม่ ต้ออดตาย”

^๓ที่ชายทั้งสิบคนของโยเซฟก็ลง ไปซื้อข้าว ที่อียิปต์ ^๔แต่ยาโคบไม่ยอมให้เบนยามินไป กับพวกที่ ชายด้วย เพราะเขากลัวว่าจะเกิด อันตรายกับเบน ยามิน เบน ยามินเป็นน้อง ชายของโยเซฟ *

^๕พวก ลูกชายของอิสราเอลได้ไปซื้อข้าว พร้อมกับคน อื่นๆ เพราะความมอดอยาก ทิวโหยได้แผ่ ขยายมาถึงแผ่นดินคานาอัน แล้ว

^๖ในเวลา นั้น โยเซฟเป็นผู้ ปกครองเหนือ แผ่น ดินอียิปต์ทั้งหมด คนที่มาซื้อข้าวใน แผ่นดินอียิปต์ จะต้องมาซื้อกับโยเซฟ เมื่อ พวก ที่ ชายของโยเซฟมาถึง ก็ก้มกราบลง กับพื้นต่อ หน้าเขา ^๗เมื่อโยเซฟเห็นพวก ที่ ชาย เขาก็จำได้ แต่แกล้งทำเป็นไม่รู้จริง และ พูดจาตึงตังกับพวก เขา โยเซฟพูดว่า “พวก เจ้ามาจากที่ไหนกัน”

พวกเขาตอบว่า “มาจากแผ่นดินคานาอัน เพื่อมาซื้ออาหาร”

^๘โยเซฟจำพวกที่ชายได้ แต่พวกที่ชายจำ โยเซฟไม่ได้ ^๙โยเซฟยังจำความฝันที่เขาฝัน เกี่ยวกับพวกที่ชายของเขาได้ โยเซฟกล่าว หาพวกที่ชายว่า “พวกเจ้าเป็นพวกสอดแนม มาดูว่าแผ่นดินนี้มีจุดอ่อนตรงไหนบ้าง”

^{๑๐}แต่พวก เขาตอบโยเซฟว่า “ไม่ใช่ครับ ท่าน พวกเราผู้รับใช้ของท่านมาที่นี่เพื่อซื้อ อาหารครับ” ^{๑๑}เราทั้งหมดมีพ่อเดียวกัน พวก เราเป็นคนเชื้อสายเดียวกัน พวกเราผู้รับ ใช้ของท่าน ไม่ได้เป็นคนสอดแนม”

^{๑๒}แต่โยเซฟพูดกับพวก เขาว่า “ไม่จริง พวกเจ้ามาแอบดูจุดอ่อนของแผ่นดินนี้”

^{๑๓}พวกเขาตอบว่า “พวกเรา ผู้รับ ใช้ของ ท่าน มีพี่น้องอยู่สิบสองคน เป็นลูกของพ่อ เดียวกันในแผ่นดินคานาอัน ตอนนี้น้องคน

สุดท้ายอยู่กับพ่อของพวกเรา และน้องอีกคน หนึ่งตายไปนานแล้ว”

^{๑๔}โยเซฟพูดกับพวก เขาว่า “พวก เจ้า เป็นคน สอดแนม เหมือน กับที่เราพูดแน่ๆ ^{๑๕}เราจะให้พวกเจ้าพิสูจน์ตัวเอง ในนามของ ฟาโรห์ เราสาบานว่าจะไม่ ปล่อยพวก เจ้าไป จากที่นี้ จนกว่าน้องชายคนเล็กของพวกเจ้า จะมา ^{๑๖}ส่งคนหนึ่งในพวกเจ้ากลับไป และ ให้ไปเอาน้อง ชายมา ส่วนที่เหลือก็รออยู่ใน คอกที่นี้ จะได้พิสูจน์คำพูดของพวกเจ้า ว่าพูด ความจริงหรือเปล่า ถ้าไม่อย่างนั้น ฟาโรห์มี ชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน พวก เจ้าต้องเป็นคน สอดแนมแน่ๆ” ^{๑๗}แล้วโยเซฟได้ขังพวกเขา ไว้ในคุกสามวัน

ลิเมโอนเป็นตัวประกัน

^{๑๘}ในวัน ที่สาม โยเซฟพูดกับพวก เขาว่า “ให้ทำอย่าง นี้ก็แล้วกัน พวก เจ้าจะได้รอด เพราะเราเกรงกลัวพระเจ้า” ^{๑๙}ถ้าพวก เจ้า เป็นคนซื่อสัตย์ ให้ทิ้งพี่น้องคนหนึ่งของเจ้า ไว้ในคุกนี้ และพวกเจ้าก็เอาข้าวสารไปให้กับ ครอบครัวที่ทิวโหยของ เจ้า ^{๒๐}แล้วค่อยเอา น้องชายคนสุดท้ายของเจ้ามาหาเรา จะได้ พิสูจน์ว่าที่พวก เจ้าพูดนั้นเป็นความจริงหรือไม่ พวกเจ้าจะได้ไม่ต้องตาย”

พวกเขาก็ตกลงทำตามนั้น ^{๒๑}พวกเขาพูด กันเองว่า “ที่พวก เราถูกลงโทษนี้ ต้องเป็น เพราะสิ่งที่เราทำกับน้องชายของเราแน่ๆ เรา เห็นถึงความทุกข์ของเขา ตอนที่เขาร้องขอ ความเมตตาจากเรา แต่พวกเราไม่สนใจฟัง เพราะเหตุนี้เราถึงต้องทนทุกข์อย่างนี้”

^{๒๒}รูเบนได้พูดกับพวก เขาว่า “ผมบอกกับ พวก ท่านแล้วว่าอย่าทำร้ายเด็ก นั้น แต่พวก ท่านก็ไม่ยอมฟัง และตอนนี้เราก็ต้องขอใช้ ให้กับเลือดของเขาแล้ว”

^{๒๓}พวก เขาไม่รู้ว่ายอเซฟกำลังฟัง อยู่ เพราะปกติแล้วจะมีสามคอยแปลให้ระหว่าง พวก เขากับโยเซฟ ^{๒๔}โยเซฟจึงออกไป ร้องให้ แล้วกลับเข้ามาหาพวก เขาและพูด กับพวก เขา โยเซฟเอาลิเมโอนมาจากพวก เขา และมัดเขาต่อหน้าพี่น้องของเขา ^{๒๕}โยเซฟสั่งคน รับ ใช้ให้เอาข้าวสารมาใส่ให้เต็ม กระสอบของพวกที่ชายของเขา และให้เอา เงินของที่ ชายของ เขาแต่ละคนคืนใส่เข้าไป

* ๔๖:๕ น้องชายของโยเซฟ โยเซฟและเบนยามินมีแม่คนเดียวกัน

ในกระสอบของพวกเขาเอง และให้สิ่งที่เป็นสำหรับการเดินทางกับพวกเขา

^{๒๖} ทุกอย่างก็เรียบร้อย พวกเขาจึงเอาข้าวสารทั้งหมดบรรจุทุกบุนหลัง लाखของพวกเขา ออกเดินทางไป ^{๒๗} ที่จุดพักแรมในคืนนั้น เมื่อคนหนึ่งเปิดกระสอบของเขาออกมาเพื่อเอาข้าวสารให้ลาภกิน เขาก็เห็นเงินของเขาอยู่ที่ปากกระสอบนั้น ^{๒๘} เขาพูดกับพี่น้องของเขาว่า “ผมได้เงินของผมคืนมา นี่ไง มันอยู่ในกระสอบของผม” พวกเขาจึงมากตักใจ กลัวมาก และหันไปพูดกันและกันว่า “นี่พระเจ้ากำลังเล่นตลกอะไรกับเรา”

พวกพี่ชายเล่าเรื่องให้ยาโคบฟัง

^{๒๙} เมื่อพวกเขากลับมาหา ยาโคบ พี่ชายของพวกเขา ที่แผ่นดินนาอัน พวกเขาได้เล่าให้พ่อฟังถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นว่า ^{๓๐} “ชายคนหนึ่งที่เป็นเจ้านายเหนือแผ่นดินนั้น ได้พูดกับพวกเราอย่างดูดี และเขาได้จับพวกเราขังคุก เหมือนกับว่าพวกเราเข้าไปสอดแนมแผ่นดินนั้น ^{๓๑} แล้วพวกเราได้ออกกับเขาว่า ‘พวกเราเป็นคนซื่อสัตย์ พวกเราไม่ใช่คนสอดแนม ^{๓๒} พวกเรามีพี่น้องกันอยู่สิบสองคน เป็นลูกของพ่อคนเดียวกัน น้องคนหนึ่งได้ตายไปแล้ว และตอนนี้ น้องคนสุดท้ายที่อยู่กับพ่อของพวกเราที่แคว้นคานาอัน’

^{๓๓} ชายคนที่เป็นเจ้านายเหนือแผ่นดินนั้นจึงพูดกับพวกเราว่า ‘ให้ทำอย่างนี้ แล้วเราจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนซื่อสัตย์ ที่พี่น้องคนหนึ่งของพวกเจ้าไว้กับเรา ส่วนที่เหลือ ก็ให้เอาอาหารไปให้กับครอบครัวที่หิวโหยทางบ้าน ^{๓๔} แล้วให้อาหารน้องคนสุดท้ายของพวกเจ้ามาหาเรา เราจะได้รู้ว่าพวกเจ้าไม่ใช่คนสอดแนม แต่เป็นคนซื่อสัตย์ แล้วเราจะคืนพี่ชายให้กับเจ้า และพวกเจ้าจะไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระในแผ่นดินนี้’”

^{๓๕} เมื่อพวกเขาเข้าหาข้าวสารออกมาจากกระสอบ พวกเขา ก็เจอถุงเงินของแต่ละคนในกระสอบ เมื่อพวกเขาและพ่อเห็นถุงเงินของพวกเขา พวกเขา ก็กลัว

^{๓๖} ยาโคบ พี่ชายของพวกเขา พูดกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าจะทำให้พ่อสูญเสียลูกไปอีกแล้ว โยเซฟ ก็ตายไปแล้ว สิเมโอนก็ตายไปแล้ว และเจ้าจะยังเอาตัวเบนยามินไปอีกคน ทุกสิ่งทุกอย่างดูสิ้นหวังเสียเหลือเกิน”

^{๓๗} รูเบน พูดกับพ่อของเขาว่า “ถ้าผมไม่เอาเบนยามินกลับมาให้พ่อ พ่อก็ฆ่าลูกชายสองคนของผมได้เลย มอบเบนยามินให้อยู่ในมือผมเถอะ แล้วผมจะเอาเขากลับมาให้พ่อ”

^{๓๘} แต่ยาโคบพูดว่า “เบนยามินลูกชายของพ่อจะต้องไม่ลงไปกับเจ้า เพราะพี่ชายของเขาได้ตายไปแล้ว และเหลือเบนยามินเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เกิดจากราเชล แล้วถ้าเกิดอันตรายขึ้นกับเขาในระหว่างทางที่เจ้าไป เจ้าก็จะส่งคน แก้ว หงอกอย่างพ่อลงไป ในแดนคนตาย เพราะความเศร้าโศกเสียใจ”

ยาโคบยอมให้เบนยามินไปอียิปต์

^๑ การขาดแคลนอาหารยิ่งรุนแรงมากขึ้นในแผ่นดิน ^๒ เมื่อพวกเขา กินข้าวสารที่เอามาจากอียิปต์หมดแล้ว ยาโคบ พูดกับพวกเขาว่า “กลับไปซื้ออาหารมาให้พวกเราอีก”

^๓ แต่ยูดาห์ตอบพ่อว่า “ชายคนนั้นเตือนพวกเราไว้อย่างเด็ดขาดแล้วว่า ‘พวกเจ้าจะไม่ได้เห็นหน้าเราอีก นอกจากน้องชายของเจ้าจะมาด้วย’ ^๔ ถ้าพ่อยอมให้น้องชายไปกับพวกเรา พวกเราก็จะลงไปซื้ออาหารมาให้พ่อ ^๕ แต่ถ้าพ่อไม่ยอม พวกเราก็จะไม่ลงไป เพราะชายคนนั้นได้ออกกับพวกเราแล้วว่า ‘พวกเจ้าจะไม่ได้เห็นหน้าเราอีก นอกจากน้องชายของเจ้าจะอยู่ด้วย’”

^๖ อิสราเอล จึงพูดว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงได้ทำร้ายพ่ออย่างนี้ พวกเจ้าไปบอกชายคนนั้นทำไม่ว่า ยังมีน้องชายอีกคน”

^๗ พวกเขาตอบว่า “ชายคนนั้นถามพวกเราละเอียดมาก เกี่ยวกับพวกเราและครอบครัวของพวกเรา เขาถามว่า ‘พ่อของเจ้ายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า พวกเจ้ายังมีพี่น้องอีกคนหนึ่งหรือเปล่า’ พวกเราตอบไปตามที่เขาถาม พวกเราจะไปรู้ได้ยังไงว่า เขาจะพูดว่า ‘ให้ไปเอาน้องชายของเจ้ามา’”

^๘ ยูดาห์ ได้พูดกับอิสราเอลพ่อของเขาว่า “ให้น้องไปกับผมเถอะ แล้วพวกเรา จะไปทันที เพื่อว่าพวกเรา ตัวพ่อเอง และลูกๆ ของพวกเรา จะได้มีชีวิตอยู่ต่อไป ไม่ต้องตาย ^๙ ผมจะรับรองความปลอดภัยของพวกเรา ผมจะเป็นคนรับผิดชอบเขาเอง ถ้าผมไม่เอาเขากลับมา พ่อก็ไม่ต้องยกโทษให้กับผมเลยตลอดชีวิต ^{๑๐} ถ้าพวกเราไม่ซักข้าวอยู่

อย่างนี้ ป่านนี้พวกเราก็คงไปและกลับมาเป็นครั้งที่สองแล้ว”

^{๑๑}อิสราเอลพ่อของพวก เขาก็พูดกับพวก เขาว่า “ถ้ามันจะ ต้องเป็นอย่างนี้ ก็ให้ทำตามนี้ ให้เอาผลผลิตที่ดีที่สุดในแผ่นดินนี้ใส่ กระสอบไป เอาไปเป็นของ ขวัญให้กับชาย คนนั้น คือพวกฟิมเสน นำเชื้อมผลไม้ ยาง ไม้หอม มะม่วงหิมพานต์ และถั่วอัลมอนด์ ^{๑๒}ให้เอาเงินไปมากเป็นสอง เท่า และให้เอา เงินที่ติดกลับมาในกระสอบของพวก เจ้าไปคืนเขาด้วย บางทีมันอาจ จะเป็นความผิดพลาด ^{๑๓}ให้พาน้อง เจ้าไปและกลับไปหา ชายคน นั้นทันที ^{๑๔}ขอ ให้พระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ *ทำให้ชายคน นั้นมีเมตตา กับพวก เจ้าด้วยเถิด และขอ ให้ชายคน นั้น ยอมปลอ่ยสิ เม โอนและ เบน ยา มินกลับมา กับพวก เจ้าด้วยเถิด ส่วนพ่อเอง ถ้าพ่อจะ ต้องสูญเสียลูกๆของพ่อไป พ่อก็จะต้องทำใจ แล้วละ”

^{๑๕}พวก เขาก็เอาของ ขวัญ นี้ พร้อมเงิน อีกสอง เท่าและเบน ยา มิน แล้วพวก เขาก็ ออกเดิน ทางลงไปอียิปต์ และเข้าไปยืนอยู่ ต่อหน้าโยเซฟ

โยเซฟเชิญพวกพี่น้องไปที่บ้าน

^{๑๖}เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมากับพวกเขา โยเซฟบอกกับชายที่ดูแลบ้านของเขาว่า “เอาคนพวกนี้ไปที่บ้าน และฆ่าสัตว์เตรียม อาหาร เพราะคนพวกนี้จะกินอาหารกลางวัน กับเรา” ^{๑๗}ชายคนนั้นก็ได้ทำตามที่โยเซฟสั่ง เขาพาคนพวกนี้ไปที่บ้านของโยเซฟ

^{๑๘}พวก พี่ของโยเซฟกลัวมาก ตอนที่ พวก เขาถูกพาตัวไปที่บ้านของโยเซฟ พวก เขาพูดว่า “พวกเราถูกพามาที่นี่ เพราะเงินที่ ติดกลับไปกับกระสอบของพวก เราในครั้ง แรกนั้น เราจะต้องจู้จิมและจับกุมพวก เรา และเอาพวก เราไปเป็นทาสและยี่ดลของ พวกเราไป”

^{๑๙}พวก เขาก็เข้าไปหาชายคนที่ดูแลบ้าน ของโยเซฟ ^{๒๐}และพูดกับเขาที่ประตูทางเข้า บ้านว่า “ท่านครับ ตอนที่พวกเราลงมาซื้อ อาหารครั้งแรกนั้น ^{๒๑}เมื่อพวก เราไปหยุด อยู่ที่แห่งหนึ่งเพื่อพัก แรม พวก เราได้เปิด กระสอบของพวก เรา และเจอถุงเงินอยู่บน

ปากกระสอบของพวก เราแต่ละคน เทียวนี้ พวกเราเอามันกลับมาด้วย ^{๒๒}พร้อมกับเงิน อีกส่วนหนึ่งที่พวก เราจะเอามาซื้ออาหาร พวกเราไม่รู้ ว่าใครเอาเงินนั้นมาใส่ไว้ใน กระสอบของพวกเรา”

^{๒๓}คนใช้นั้นพูดว่า “ใจ เย็นๆไม่ต้องกลัว หรือก พระเจ้าของพวกท่าน พระเจ้าของพ่อ ท่าน คงเป็นผู้ที่เอาทรัพย์สมบัตินั้นใส่ไว้ใน กระสอบของพวก ท่านอย่างแน่นอน เพราะ ผมได้รับเงินของพวกท่านมาเรียบร้อยแล้ว”

ชายคนนั้นได้นำตัวสิเมโอนออกมาหาพวก เขา ^{๒๔}แล้วได้พาพวก เขาเข้าไปในบ้านของ โยเซฟ เขาทำให้พวก เขาล้าง เท้า และเอา อาหารมาเลี้ยงลาของพวกเขา

^{๒๕}พวก เขาได้เตรียมของ ขวัญให้กับโยเซฟ ที่จะมาในตอนเที่ยง เพราะพวก เขา ได้ยืนยันว่าจะกินอาหารร่วมกับโยเซฟที่นั่น

^{๒๖}เมื่อโยเซฟกลับมาถึงบ้าน พวก เขา ได้เอาของขวัญที่พวกเขาถือติดตัวเข้ามาใน บ้าน ให้กับโยเซฟ แล้วพวกเขาก็ก้มลงกราบ ถึงดินต่อหน้าโยเซฟ

^{๒๗}โยเซฟได้ถามถึงทุกข์ สุขของพวก เขา และพูดว่า “พ่อที่แก่ ทรราชของพวก เจ้าเป็น อย่างไรบ้าง เขายังมีชีวิตอยู่หรือ”

^{๒๘}พวกเขาตอบว่า “พ่อของพวกเรา ผู้รับ ใช้ของท่าน สบายดี เขายังมีชีวิตอยู่” แล้ว พวก เขาก็ก้มกราบโยเซฟเพื่อเป็นการให้ เกียรติเขา

^{๒๙}เมื่อโยเซฟเงย หน้าขึ้นเห็นเบน ยา มิน น้อง ชายของ เขาที่เกิดจากแม่เดียวกัน โยเซฟพูดว่า “คน นี้คือน้อง ชายคน เล็กที่พวก เจ้าพูดถึงใช่ไหม” โยเซฟพูดว่า “ลูกเอ๋ย ขอ พระเจ้าเอ็นดูเจ้า”

^{๓๐}โยเซฟรีบออกไปจากห้อง เพราะความ รังอย่างเหลือ ล้นที่ มีต่อน้อง ชายของ เขา ทำให้เขาอยากจะร้องไห้ เขาก็ต้องเข้าไปใน ห้องส่วนตัวของเขาเพื่อร้องไห้ที่นั่น ^{๓๑}จาก นั้นเขาก็ล้าง หน้าและออก มา เขาพยายาม กลืนน้ำตา ควบคุมไว้ และสั่งว่า “ยกอาหาร ออกมาได้แล้ว”

^{๓๒}พวกคนรับใช้จึงยกอาหารออกมาให้กับ โยเซฟ ที่แยกนั่งอยู่คนเดียว พวกเขาได้ยก อาหารมาให้กับพวก พี่น้องของโยเซฟที่นั่ง อยู่อีกโต๊ะหนึ่ง ส่วนชาวอียิปต์ที่มาร่วมกิน

*๔๓:๑๔ พระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ ในภาษาฮีบรู “เอล ชัดดัย”

ด้วยก็นั่งอยู่อีกโต๊ะหนึ่ง เพราะชาวอียิปต์ไม่กินร่วมกับโต๊ะกับชาวฮีบรู เพราะเขาถือว่าเป็นสิ่งน่ารังเกียจ ^{๓๓}พวกพี่น้องของโยเซฟนั่งอยู่ตรงหน้าโยเซฟ พวกเขานั่งเรียงตามอายุตั้งแต่พี่คนโตไปจนถึงน้องคนสุดท้าย ท้องพวกเขาเม่งหน้ากันอย่างประหลาดใจมาก ^{๓๔}โยเซฟได้สั่งให้คนรับใช้มาเอาอาหารส่วนหนึ่งที่อยู่ตรงหน้าเขา ไปแบ่งให้กับพวกพี่ชาย แต่ส่วนแบ่งของเบนยามินนั้นมีมากกว่าส่วนแบ่งของพวกพี่ชายเขาถึงห้าเท่า พวกเขากินดื่มกับโยเซฟอย่างเต็มที่จนเมามาย

โยเซฟวางกับดัก

๔๔ ^๑โยเซฟได้สั่งคนใช้ที่ดูแลบ้านของเขาว่า “ให้เอาอาหารใส่กระสอบของพวกเขาแต่ละคนให้มากที่สุดเท่าที่พวกเขาจะขนไปได้ แล้วเอาเงินของพวกเขาใส่เข้าไปบนปากกระสอบของแต่ละคนด้วย ^๒ให้เอาชามเงินของเราใส่เข้าไปบนปากกระสอบของน้องคนสุดท้าย พร้อมกับเงินค่าข้าวสารของเขาด้วย” คนรับใช้ก็ทำตามที่โยเซฟบอก ^๓เช้าวันต่อมา พวกพี่น้องของโยเซฟและลาภก็ได้ถูกส่งกลับบ้านไป ^๔พวกเขาออกจากเมืองไปไม่ไกลนัก โยเซฟบอกกับคนรับใช้ที่ดูแลบ้านของเขาว่า “ให้ติดตามพวกเขาไปที่นั่น เมื่อเจ้านายให้พูดกับพวกเขาว่า ‘ทำไมพวกท่านถึงได้ทำชั้วตอบแทนความดี ทำไมท่านถึงได้ขโมยชามเงินของเราไป’ ^๕มันเป็นชามเงินที่เจ้านายใช้ดื่มและใช้มันในการทำนาย ^๖ด้วย พวกท่านแย่มากที่ ทำอย่างนี้”

^๖เมื่อคนใช้ของเขาติดตามพวกเขา นั้นทันเขาก็พูดตามที่โยเซฟบอก ^๗“พวกพี่น้องของโยเซฟได้พูดกับคนใช้ว่า ‘ทำไมนายของเราถึงพูดอย่างนี้ พวกเราคนใช้ของท่าน จะไม่มีวันทำอย่างนั้นเด็ดขาด ^๘ดูเถิด ขนาดเงินที่พวกเราเจอบอกปากกระสอบของพวกเรา พวกเรายังเอามาจากแผ่นดินคานาอัน มาคืนให้กับท่านเลย แล้วเราจะไปขโมยเงินหรือทองจากบ้านของเจ้า

นายท่านทำไมกัน ^๙ถ้าท่านพมมันอยู่กับใครในพวกเราที่เป็นทาสของท่านนี้ คนๆนั้นจะต้องตาย และพวกเราก็เหลือก็จะกลายเป็นทาสของท่านด้วย”

^{๑๐}คนใช้จึงพูดว่า “ดีแล้ว ดกลุ่ตามที่ท่านพูด ถ้าเราเชื่อมั่นที่ใคร คนนั้นจะต้องเป็นทาสของเรา และพวกท่านที่เหลือก็จะเป็นอิสระ”

เบนยามินติดกับ

^{๑๑}ทุกคนรีบเอากระสอบวางลงกับพื้น และเปิดกระสอบออก ^{๑๒}คนใช้ก็ค้นหา เริ่มจากพี่ชายคนโตก่อน จนถึงคนสุดท้าย ท้อง แล้วเขาก็พบชามเงินนั้นอยู่ในกระสอบของเบนยามิน ^{๑๓}พวกพี่ๆนึกเสียใจของพวก เขาแสดงถึงความเสียใจ จากนั้นทุกคนได้เอากระสอบขึ้นบรรทุกหลังลา กลับเข้ามาในเมืองอีกครั้ง

^{๑๔}เมื่อยูดาห์และพี่น้องคนอื่น ๆ ของเขามาถึงบ้านของโยเซฟ โยเซฟยังอยู่ที่นั่น พวกเขากราบลงถึงพื้นต่อหน้าโยเซฟ ^{๑๕}โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าทำอะไรลงไป พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างไรทำนายได้”

^{๑๖}ยูดาห์จึงพูดว่า “พวกเราจะพูดอย่างไรดี กับเจ้านายของพวกเรา จะให้พวกเราพูดอย่างไรดี พวกเราจะแสดงให้เห็นได้อย่างไรว่า พวกเราบริสุทธิ์ พระเจ้าเอาผิดกับพวกเรา ผู้รับใช้ของท่าน พวกเราพร้อม กับคนที่เขาเจอว่ามีชามเงินอยู่ในมือ เป็นทาสของท่าน”

^{๑๗}โยเซฟพูดว่า “เราจะไม่มีวันทำอย่างนั้นหรอก เฉพาะคนที่พบชามเงินของเรายู่ในมือ เขาเท่านั้น ที่จะต้องมาเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าที่เหลือกลับไปหาพ่อของพวกเจ้าได้อย่างปลอดภัย”

ยูดาห์อ้อนวอนแทนเบนยามิน

^{๑๘}ยูดาห์เข้าไปใกล้โยเซฟและพูดว่า “นายท่าน ขอโปรดให้ข้าพเจ้าทาสของท่านได้พูดบางอย่างกับท่าน ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าด้วยเถิด และขอท่านอย่าได้โกรธข้าพเจ้า ทาสของท่านเลย เพราะท่านเป็นเหมือนฟาโรห์ ^{๑๙}ท่านเจ้านายของข้าพเจ้า

^{๓๔:๔} ทำไมพวกท่านถึงได้ ... ขโมยชามเงินของเราไป ประโยคนี้มาจากฉบับกรีกโบราณ

^{๓๕:๕} ทำนาย คือค้นหาหรือเครื่องหมายเกี่ยวกับอนาคตโดยการวินิจฉัยของเหลวใสีด้วยหรือชาม

ได้ถามพวก เราทาสของท่านว่า ‘พวก เจ้ามี พ่อหรือน้องชายหรือเปล่า’^{๒๐} พวกเราก็บอก ท่าน เจ้า นายของข้าพเจ้าว่า ‘พวกเรายังมี พ่อที่แก่แล้ว และน้องชายคนเล็ก ที่เกิดมา ตอนพ่อแก่แล้ว และพี่ชายของเขาที่เกิดจาก แม่เดียวกันก็ได้ตายไปแล้ว เหลือเพียงน้อง ชายคนนี้นั่นเดียวเท่านั้น ดั่ง นนพอของ เรา จึงรักเขามาก’^{๒๑} แล้วท่านบอกกับพวก เรา ทาสของท่านว่า ‘ไปเอาเขาลงมาหาเรา เรา จะได้เห็นเขากับตาตัวเอง’^{๒๒} แต่พวกเราได้ บอกกับท่าน เจ้า นายของข้าพเจ้าว่า ‘เด็กคน นั้นจะทิ้งพ่อของ เขามาไม่ได้ ถ้าเขาทิ้งพ่อ ของเขามา พ่อของ เขาจะตาย’^{๒๓} แล้วท่าน บอกกับพวกเราทาสของท่านว่า ‘พวก เจ้าจะ ไม่ได้เห็นหน้าเราอีก นอกจากจะพาน้องคน สุด ท้องมาด้วยเท่านั้น’^{๒๔} เมื่อพวก เรากลับ ไปหาพ่อของพวกเรา ทาสของท่าน พวกเรา กลับไปเล่าให้พ่อฟังถึงสิ่งที่ท่านพูด

^{๒๕} พ่อของพวก เราพูดว่า ‘กลับ ไปซื้อ อาหารมาให้กับพวก เรา’^{๒๖} แต่พวก เรอบอก ว่า ‘พวก เรากลับไปที่ นั้นไม่ได้แล้ว แต่ ถ้าน้อง ชายคน สุด ท้องไปกับพวก เราด้วย พวก เราถึงจะกลับไป ได้ เพราะพวก เราไม่สามารถพบหน้าชายคน นั้นได้ นอกจากน้อง ชายคนสุด ท้องจะไปกับพวก เรา’^{๒๗} แล้วพ่อ ของพวกเรา ทาสของท่าน บอกกับพวกเรา ว่า ‘พวก เจ้ารู้ ว่านางรา เชลเมียของ พ่อได้ คลอดลูกชายสองคนให้กับพ่อ ^{๒๘} คนหนึ่งได้ จากพ่อไปแล้ว และพ่อบอกว่า เขาคงถูกสัตว์ ป่าฉีกเนื้อตายไป แล้ว พ่อไม่ เคยเห็น เขาก็เลยจนถึงทุก วัน นี้ ^{๒๙} ถ้าเจ้าเอาเด็ก คน นี้ไปจากพ่ออีก คน ถ้ามีอันตรายเกิดขึ้น กับเขา พวก เจ้าคงจะต้องส่งคนแก้หัวงอก อย่างพ่อให้ลงไปแดนคนตาย เพราะความ เศร้าโศกเสียใจ’^{๓๐} ตอนนีถ้ำข้าพเจ้ากลับไป หาพ่อ ทาสของท่าน โดยที่ไม่มีเด็กคนนีไป ด้วย และเนื่องจากเด็กคน นี้สำคัญมากต่อ เขา ^{๓๑} เมื่อเขาเห็นว่าเด็กคน นี้ไม่ได้กลับมา กับพวกเราด้วย เขาจะต้องตายแน่ และพวก เรา ทาสของท่าน จะเป็นเหตุที่ทำให้พ่อของ พวกเราทาสของท่าน ลงไปในแดนคนตาย เพราะความเศร้าโศกเสียใจอย่างยิ่ง

^{๓๒} เนื่องจากข้าพเจ้า ทาสของท่าน ใต้ รับปากกับพ่อของข้าพเจ้าสำหรับเด็ก นั้น ข้าพเจ้าบอกพ่อว่า ‘ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้เอาเขา กลับมาให้พ่อ พ่อก็ไม่ ต้องยกโทษให้กับผม

เลยตลอด ชีวิต’^{๓๓} ตอน นี้ ขอได้ โปรดให้ ข้าพเจ้า ทาสของท่าน อยู่เป็นทาสของท่าน เจ้า นายของข้าพเจ้า แทนเด็กคนนั้นด้วยเถิด ครับ และขอให้ปล่อยเด็กคน นั้นกลับไป กับ พวกพี่ชายของเขาด้วยเถิด ^{๓๔} เพราะข้าพเจ้า จะกลับไปหาพ่อได้ยิ่ง ใจ ถ้าไม่มีเด็กคนนีไป ด้วย ข้าพเจ้าไม่ กล้าไปเห็นความ ทุกข์ที่ จะ เกิดขึ้นกับพ่อของข้าพเจ้าหรอกครับ”

โยเซฟเปิดเผยว่าเขาคือใคร

๔๕ ^๑โยเซฟไม่สามารถที่จะควบคุมตัว อีก ต่อไปแล้ว เขาจึงร้องตะโกนว่า “ให้ทุกคนออกไป” เมื่อไม่มีใครอยู่แล้ว โยเซฟบอก กับพวกพี่น้องว่าเขาเป็นใคร ^๒โยเซฟร้องให้ เสียง ดังมากจนชาวอียิปต์ได้ยิน คนในบ้าน เรือนของฟาโรห์ก็ได้ยินเรื่องนี้ด้วย ^๓โยเซฟ พูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า “ผมคือโยเซฟ พ่อของผมนั้นยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า” พี่ชายของ เขาไม่สามารถตอบเขาได้ เพราะโยเซฟทำให้ พวกเขาดกใจกลัว

^๔โยเซฟได้พูดกับพวก พี่น้องของเขาว่า “ช่วยเข้ามาใกล้ๆผมหน่อย” แล้วพวกเขาก็ เข้ามาใกล้ๆโยเซฟ โยเซฟจึงพูดว่า “ผมคือ โยเซฟน้องชายของพวกพี่ ที่พี่ได้ขายให้เป็น ทาสในอียิปต์ ^๕ตอนนี้อย่าได้กังวลและอย่า โกรธตัว เองเลยที่ได้ขายผมมาที่ นี้ เพราะ พระเจ้าได้ส่งผมมาลวงหน้าพวกพี่ เพื่อจะได้ ช่วยชีวิต ^๖เพราะเกิดกันดารอาหารบนแผ่นดิน นี้มาสอง ปีแล้ว ยังเหลือ อีกห้า ปีที่จะไม่ สามารถไถนาหรือเก็บ เก็บได้ ^๗แต่พระเจ้า ได้ส่งผมมาลวง หน้าพี่ เพื่อให้แน่ใจว่าจะมี พวกพี่บางคนเหลืออยู่ในโลกนี้ และเพื่อที่จะ ช่วยชีวิตของพวกพี่ด้วยวิธีที่มหัศจรรย์ ^๘ดั่ง นั้นพวก พี่ไม่ได้ส่งผมมาที่ นี้หรอก แต่เป็น พระเจ้าเองที่ส่งผมมา พระองค์ทำให้ผมเป็น เหมือนพ่อของฟาโรห์ เป็นเจ้านายเหนือบ้าน เรือนของฟาโรห์ และปกครองเหนือแผ่นดิน อียิปต์ทั้งหมด”

ยาโคบได้รับเชิญไปประเทศอียิปต์

^๙รีบกลับ ไปหาพ่อของผมเร็ว และบอก พ่อว่า “โยเซฟลูกชายของพ่อพูด ว่าอย่าง นี้ ‘พระเจ้าได้ทำให้ผมเป็นผู้ ปกครองเหนือ อียิปต์ทั้งหมด ลงมาหาผมเร็วๆอย่าได้ชักช้า ^{๑๐}แล้วพ่อจะ ได้อาศัยอยู่ที่แผ่นดินโกเชน

พ่อจะได้อยู่ใกล้ๆผม ทั้งตัวพ่อ ลูกๆของพ่อ หลานๆของพ่อ ผุ่งสัตว์ของพ่อ และทุกสิ่งทุกอย่างที่พ่อมี ^{๑๑}ผมจะเลี้ยงดูพ่อที่นั่น เพื่อว่าพ่อและครอบครัวของพ่อ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของพ่อจะได้ไม่ต้องเจอกับความยากลำบากอีกต่อไป เพราะความอดอยากยังมีต่อไปอีกห้าปี

^{๑๒}ตอน นี้พวก พี่และเบน ยา มินน้อง ชายของพี่ ก็ได้ เห็นกับ ตาตนเองแล้วว่า เป็นผมเองที่กำลังพูดกับพี่ ^{๑๓}ให้พวกพี่ไปเล่าให้พ่อฟังถึงเกียรติที่ผมได้รับในอียิปต์ และเล่าให้พ่อฟังถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พี่ได้เห็น แล้วรีบๆไปพาพ่อลงมาที่นี่” ^{๑๔}แล้วโยเซฟก็กอดเบนยา มินน้อง ชายของเขาและร้องให้ เบนยา มินก็ร้องให้ขณะที่เขากอดโยเซฟเหมือนกัน ^{๑๕}โยเซฟได้จับพี่ชายของเขาทุกคน และร้องไห้ขณะที่เขากอดพี่ชายของเขา หลังจากนั้น พี่ชายของเขาเริ่มพูดกับโยเซฟ

^{๑๖}ชาว นี้ได้ไปถึงวังของฟาโรห์ ว่าพี่ น้องของโยเซฟมา ฟาโรห์และเหล่าข้าราชการสำนักของเขาต่างก็ดีใจ ^{๑๗}ฟาโรห์ได้พูดกับโยเซฟว่า “บอกกับพี่ชายของเจ้า ให้ทำอย่างนี้ คือให้บรรทุกอาหารบนหลังลาของพวกเจ้า แล้วเดินทางไปแผ่นดินคานาอัน ^{๑๘}แล้วพาพ่อและครอบครัวของเจ้ามาหาเรา แล้วเราจะให้แผ่นดินที่ดีที่สุดในอียิปต์กับเจ้า และพวกเราจะได้กินอาหารที่ดีที่สุดในแผ่นดินนี้ ^{๑๙}ให้สิ่งพวกเจ้าให้ทำอย่างนี้ คือให้เอาพวก เกวียนจากอียิปต์ ไปรับเด็กๆของเจ้า และเมียของพวกเจ้าที่นั่น และพาพ่อของเจ้ากลับมาที่นี่ ^{๒๐}ไม่ต้องเสียดาบสิ่งของต่างๆที่จะต้องทิ้งไว้ที่นั่น เพราะสิ่งที่ดีที่สุดในอียิปต์จะเป็นของพวกเจ้า”

^{๒๑}ลูกชายของอิสราเอลก็ทำตามนี้ โยเซฟได้ให้เกวียนกับพวก เขาไปตามคำ สั่งของฟาโรห์ และโยเซฟได้จัดหาอาหารให้พวกเขาสำหรับการเดินทาง ^{๒๒}โยเซฟได้ให้เสื้อผ้าใหม่ๆหนึ่ง ชุดกับพวก เขาทุกคน แต่สำหรับเบนยา มินน้องสุด ท้องของเขา เขาได้ให้เงินสามร้อยเหรียญกับเสื้อผ้าห้าชุด ^{๒๓}โยเซฟได้ส่งสิ่งของเหล่านี้ไปให้พ่อของเขา มีลาสิบตัวที่บรรทุกของ ดีๆจากอียิปต์ และลาตัว เมียสิบตัวที่บรรทุกข้าวสาร ขนมะปราง และอาหารสำหรับการเดินทางของพ่อเขา ^{๒๔}โยเซฟได้ส่งพี่ชายของเขา และพวก เขาก็จากไป โย

เซฟบอกกับพวก เขาว่า “อย่าได้ทะเลาะกัน ในระหว่างทาง” ^{๒๕}พวก เขาได้ออกเดินทางจากอียิปต์ไปหายา โคบพ่อของพวก เขาในแผ่นดินคานาอัน ^{๒๖}พวก เขาได้บอกพ่อว่า “โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ เขากำลังปกครองแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด”

ยา โคบถึง กับตลก ตะลึง เพราะเขาไม่ เชื่อพวกลูกๆของเขา ^{๒๗}พวกลูกๆก็เล่าถึงสิ่งที่โยเซฟได้บอกกับพวก เขาทั้งหมดให้พ่อฟัง ยา โคบได้เห็นรถที่โยเซฟส่งมารับเขากลับไปยังอียิปต์ ^{๒๘}ยา โคบพ่อของพวก เขาจึงตื่น เต็ม และมีความสุขมาก และพูดว่า “พอแล้ว พ่อเชื่อพวก เจ้าแล้วว่าโยเซฟลูกชายของ พ่อยังมีชีวิตอยู่ พ่อจะไปพบเขาก่อนตาย”

อิสราเอลเดินทางไปยังอียิปต์

^๑อิสราเอลเริ่มออกเดินทางไปยังอียิปต์ พร้อม กับทุก อย่างที่เขา มีเขาไปยังเบเออร์เซบา ที่นั่นเขาถวายเครื่องบูชาให้กับพระเจ้าของอิสราเอลพ่อของเขา ^๒ในคืน นั้นพระเจ้าพูด กับอิสราเอลในความ ผัน พระองค์พูดว่า

“ยาโคบ ยาโคบ”

ยาโคบตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่รับ”

^๓พระเจ้าพูดว่า “เราเป็นพระเจ้า พระเจ้าของ พ่อของ เจ้า ไม่ต้อง กลัวที่ จะลงไปยังอียิปต์ เพราะเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ที่นั่น ^๔เราจะไปยังอียิปต์กับเจ้า และเราจะนำเจ้ากลับมาที่นี่ด้วย และโยเซฟจะเป็นคนที่เอามือปิดตาเจ้าเมื่อเจ้าตาย”

^๕ยาโคบได้ออกจากเบเออร์เซบา ลูกชายของอิสราเอลได้ให้ยาโคบพ่อของเขาและลูกเมียของพวก เขาขึ้นรถที่ฟาโรห์ส่งมา รับยาโคบ ^๖พวก เขาได้นำฝูงสัตว์และทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่พวก เขาได้ จากควั่นคานาอันไปด้วย ยาโคบและลูก หลานทั้งหมดของ เขา ได้เดินทางไปยังอียิปต์ ^๗ยา โคบได้พาลูกชาย ลูกสาว หลานชายหลานสาวทั้งหมดเดินทางไปยังประเทศอียิปต์

ครอบครัวของยาโคบ

^๘ต่อไป นี้เป็นชื่อของลูก หลานของอิสราเอลที่เข้าไปในอียิปต์คือ รูเบนลูกชายคนโตของยาโคบ ^๙ลูกชายของรูเบนคือ ฮาโนค บิลลู เฮสโรน และคารมี

- ๑๐ ลูกชายของสิเมโอนคือ เยมูเอล ยามีน โอิหาค ยาซิน และเศหาร์ รวมทั้งซาอูลลูกที่เกิดจากหญิงชาวคานาอันคนหนึ่ง
- ๑๑ ลูกชายของเลวี คือ เกอร์โชน โคฮาท และเมราวี
- ๑๒ ลูกชายของยูดาห์ คือ เออร์ โอนัน เซลาห์ เปเรท เศราห์ แต่เออร์และโอนันได้ตายในแผ่นดินคานาอัน ลูกชายของเปเรทคือ เฮสโรนและฮามูล
- ๑๓ ลูกชายของอิสสาคาร์ คือ โทลา ปูวาร์ โยบ และซิมโรน
- ๑๔ ลูกชายของเศบูลุนคือ เสเรต เอโลนและยาเลเอล
- ๑๕ พวกเขาเหล่านี้ * เป็นลูกชายของเลอาห์ซึ่งนางได้คลอดให้กับยาโคบในปีต ดาน อาร์ม และมีลูกสาวชื่อดีนาห์ รวมลูกและหลานชายทั้งหมดในครอบครัวของเลอาห์มีสามสิบสามคน
- ๑๖ ลูกชายของกาดคือ คิฟิโยน ฮักกี ซูนิ เอสโบน เอร์ อาโรติ และอารีล
- ๑๗ ลูกชายของอาเซอร์ คือ อิมนาร์ อิชวาร์ อิชวี และเบรียห์กับเสราห์น้องสาว และลูกชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์และมัลคิเอล
- ๑๘ พวกเขาเหล่านี้เป็นลูกของคิลปาห์ สาวใช้ที่ลาบับนยกให้เลอาห์ลูกสาวของเขา แล้วคิลปาห์ได้คลอด ลูกให้กับยาโคบ รวมลูก หลานทั้งหมดในครอบครัวของคิลปาห์มีสิบหกคน
- ๑๙ ลูกของราเชลเมียของยาโคบคือ โยเซฟ และเบนยามิน
- ๒๐ ลูกชายของโยเซฟที่เกิดกับอาเสนัท คือ มนัสเสห์กับเอเฟราอิม ลูกสองคนนี้เกิดในประเทศอียิปต์ อาเสนัทเป็นลูกสาวของไปทิเฟรา นักบวชเมืองโอน
- ๒๑ ลูกชายของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ อชเบล เกรา นาอามาน เอไฮ โรซ มัปปิม หุบปิม และฮาร์ต
- ๒๒ พวกเขาเหล่านี้เป็นลูกหลานของราเชลกับยาโคบ ครอบครัวของราเชลมีทั้งหมดสิบสี่คน
- ๒๓ ลูกชายของดาน คือ หูซิม
- ๒๔ ลูกชายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนี เยเซอร์ และซิลเลม

๒๕ พวกเขาเหล่านี้ เป็นลูกชายของบิลฮาห์สาวใช้ที่ลาบับนยกให้กับราเชลลูกสาวของเขานางได้ให้ กำเนิดลูกทั้งหมดนี้ให้กับยาโคบ รวมลูก หลานทั้งหมดในครอบครัวของบิลฮาห์มีเจ็ดคน

๒๖ ผู้คนทั้งหมดที่เดิน ทางลงไปอียิปต์ด้วยกันกับยาโคบนั้น มีทั้งหมดหกสิบหกคนที่สืบเชื้อสายโดยตรงมาจากยาโคบ (ในจำนวนหกสิบหกคนนี้ไม่ได้รวม ถึงพวก เมียๆของลูกชายยาโคบ) ๒๗ โยเซฟ มีลูกชายสองคนที่เกิดในอียิปต์ ดัง นั้นถ้านับ รวมทุกคนในครอบครัวของยาโคบที่มาอยู่ในอียิปต์ มีทั้งหมดเจ็ดสิบคน

อิสราเอลมาถึงอียิปต์

๒๘ ยาโคบได้ส่งยูดาห์ล่วงหน้าไปหาโยเซฟก่อน เพื่อนำทางเขาไปยังแคว้นโกเชน แล้วพวกเขาได้มาถึงแคว้นโกเชน ๒๙ โยเซฟจึงเตรียมรถม้าของเขาไปยังแคว้นโกเชน เพื่อไปพบอิสราเอลพ่อของเขา เมื่อโยเซฟพบอิสราเอลพ่อของเขา โยเซฟจึงกอดพ่อและร้องไห้ตรงหน้าของพ่อเขาเป็นเวลานาน

๓๐ อิสราเอลได้พูดกับโยเซฟว่า “ตอนนี้พ่อตายได้แล้ว เพราะพ่อได้เห็นหน้าเจ้าแล้ว และรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่”

๓๑ โยเซฟพูดกับพวกพี่ชายและทุกคนในครอบครัวของพ่อเขาว่า “ผมจะไปหาฟาโรห์และบอกกับเขาว่า พวกพี่ชายและครอบครัวของผมที่อยู่ในแผ่นดินคานาอันได้มาหาผม ๓๒ พวกเขาเป็นคนเลี้ยงแกะ พวกเขา มีอาชีพดูแลฝูงสัตว์มาตลอด พวกเขาได้เอาฝูงแพะ แกะ ฝูงวัว และทุกอย่างที่พวกเขาเป็นเจ้าของมาด้วย ๓๓ เมื่อฟาโรห์เรียกพวกพี่ๆไปหาและถามว่า ‘พวกท่านทำอาชีพอะไร’ ๓๔ ให้พวกพี่ๆตอบไปว่า ‘พวกข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่าน มีอาชีพเลี้ยงสัตว์มาตั้งแต่เด็กจนถึงเดี๋ยวนี้ ทั้งพวกข้าพเจ้าและพ่อของพวกข้าพเจ้าด้วย’ ให้พูดอย่างนี้ เพื่อพวกท่านจะได้อยู่ที่ในแผ่นดินโกเชน เพราะชาวอียิปต์รังเกียจคนเลี้ยงแกะทุกคน”

อิสราเอลตั้งถิ่นฐานในเมืองโกเชน

๔๗ โยเซฟไปบอกกับฟาโรห์ว่า “พ่อของข้าพเจ้า และพี่ชายข้าพเจ้า ได้

* ๔๖:๑๕ พวกเขาเหล่านี้ หมายถึงรูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุน

เดิน ทางมาจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พวก เขาเอาฝูงแกะ ฝูงวัว และทุกอย่างที่เป็นของ พวกเขามาด้วย และตอนนี้พวกเขาอยู่ที่แผ่นดิน โกลิเซน”

^๒โยเซฟได้พาพี่ชายมาด้วยห้าคน และพา พวกเขามายืนอยู่ต่อหน้าฟาโรห์

^๓แล้วฟาโรห์พูดกับพวกพี่ชายของโยเซฟ ว่า “พวกเจ้าทำอาชีพอะไร?”

พวกเขาบอกฟาโรห์ว่า “พวกข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของท่าน เป็นคนเลี้ยงแกะ ทั้งพี่น้องคน อื่นๆและบรรพบุรุษของพวกข้าพเจ้าด้วย”

^๔พวกเขาพูดกับฟาโรห์ว่า “พวกข้าพเจ้ามา ขอบริจาควัวในแผ่นดินนี้ เพราะไม่มีทุ่ง หน้ำให้ กับสัตว์เลี้ยงของพวกข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของท่าน เพราะเกิดกันดารอาหารอย่าง รุนแรงในแผ่นดินคานาอัน ขอได้โปรดให้ พวกข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่าน อาศัยอยู่ใน โกลิเซนด้วยเถิด”

^๕ฟาโรห์จึงพูดกับโยเซฟว่า “พ่อและพี่ชาย ของท่านได้มาหาท่าน ^๖แผ่นดินอียิปต์เปิด กว้างสำหรับท่าน ให้พ่อและพี่ชายของท่าน ตั้งถิ่นฐานอยู่ในส่วนที่ดีที่สุดของแผ่นดินนี้ ให้พวก เขาอาศัยอยู่ในแผ่นดิน โกลิเซน และ ถ้าหากท่านรู้ว่าคนไหนมีความสามารถในหมู่ พวก เขาก็ให้ตั้งพวก เขาเป็นหัวหน้าคนดูแล สัตว์ คอยดูแลฝูงสัตว์ให้กับเรา”

^๗โยเซฟจึงพายาโคบพ่อเขาเข้า มา และ แนะนำเขาต่อหน้าฟาโรห์

ยาโคบอวยพรให้ฟาโรห์ ^๘แล้วฟาโรห์พูด กับยาโคบว่า “ท่านมีอายุเท่าไรแล้ว?”

^๙ยาโคบพูดกับฟาโรห์ “ผมมีอายุหนึ่งร้อย สามสิบปีแล้ว ชีวิตของ ผมยังนับว่าสั้นและ ลำบาก เมื่อเทียบกับบรรพบุรุษของผมแล้ว ผมยังมีอายุไม่ยืนยาวเท่ากับพวกเขา”

^{๑๐}ยาโคบได้อวยพรฟาโรห์และจากมา

^{๑๑}โยเซฟจึงหาที่ อยู่อาศัยให้กับพ่อและ พวกพี่ชาย และยกที่ดินในส่วนที่ดีที่สุดของ แผ่นดินอียิปต์ให้กับพวกเขา อยู่ใกล้เมืองรา มาเสส ตามคำสั่งของฟาโรห์ ^{๑๒}โยเซฟได้ จัดหาอาหารมาให้กับพ่อและพวกพี่ชาย รวมทั้งครอบครัวของพ่อเขา และเด็กทุกคน

โยเซฟซื้อที่ดินให้ฟาโรห์

^{๑๓}ความมอดอยากหิวโหยรุนแรงมาก ขึ้น จนไม่มีอาหารเลยทั่วทั้งแผ่นดิน ทำให้ทั้ง แผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน ยากจน

แร้นแค้นเพราะความมอดอยากหิวโหยนั้น

^{๑๔}โยเซฟจึงได้รวบรวมเงินที่ได้จากการขาย ข้าวให้ชาวอียิปต์และชาวคานาอัน ไปเก็บ ไว้ในคลังของฟาโรห์ ^{๑๕}เมื่อคนในแผ่นดิน อียิปต์และแผ่นดินคานาอันไม่มีเงินเหลืออีก แล้ว พวกชาวอียิปต์ได้ไปพบโยเซฟและพูด ว่า “ขออาหารให้กับพวกเราด้วย ท่านจะ ปลั่งยให้เรตายต่อหน้าท่านหรือ เพราะพวก เราไม่มีเงินอีกแล้ว”

^{๑๖}โยเซฟจึงพูดว่า “ถ้าพวกเจ้าไม่มีเงิน ก็ เอาฝูง สัตว์ของพวก เจ้ามาแลก แล้วเราจะ ให้อาหารกับพวกเจ้า” ^{๑๗}พวกเขาจึงเอาสัตว์ เลี้ยงมาให้โยเซฟ เพื่อแลกกับอาหาร โยเซฟ ได้ให้อาหารกับพวกเขา เป็นการแลกเปลี่ยน กับฝูงม้า ฝูงแกะ ฝูงวัว และพวกลา ของพวก เขา ในปีนั้นโยเซฟได้แบ่งปันอาหารให้ กับ พวกเขา เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับฝูงสัตว์ เลี้ยงของพวกเขา

^{๑๘}เมื่อปีนั้นผ่านไป พวกเขากลับมาหาโย เซฟอีกเป็นปีที่สอง และพูดกับเขาว่า “พวก เราไม่มีอะไรจะปิดบังท่าน เงินของพวก เรา ก็หมด แล้ว ฝูง สัตว์ก็ให้ท่านไปหมด แล้ว ไม่มีอะไรเหลืออีก แล้วนอกจากร่างกายและ ที่ดินของพวก เรา ^{๑๙}จะให้เรตายต่อ หน้า ท่าน แล้วปลั่งยให้ที่ดินรกร้างว่างเปล่าไป หรือ ซื้อพวก เราและที่ดินของพวก เราเพื่อ แลกเปลี่ยนกับอาหารด้วยเถิด และพวกเรา จะกลายเป็นทาสของฟาโรห์ แล้วที่ดินของ เรา ก็จะเป็นของฟาโรห์ด้วย โปรดให้เมล็ด พันธุ์พืชกับเราเพื่อเอาไปปลูกเถิด เราจะได้มี ชีวิตต่อไป ไม่ต้องตาย และที่ดินก็จะ ได้ไม่ กลายเป็นทะเลทราย”

^{๒๐}โยเซฟจึงซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้ กับฟาโรห์ เพราะชาวอียิปต์แต่ละคนต่าง ก็ยอมขายที่ เพราะอดอยากหิวโหยมาก ที่ดินจึงตกเป็นของฟาโรห์ ^{๒๑}โยเซฟทำให้ ประชาชนกลายเป็นทาส จากสุด ปลายแผ่นดิน อียิปต์ด้านหนึ่งไปจนถึงอีกด้านหนึ่ง ^{๒๒}มี แต่ที่ดินของพวก นักบวชเท่านั้นที่โยเซฟไม่ ได้ซื้อ เพราะพวกนักบวชมีราย ได้ที่แน่นอน จากฟาโรห์ และพวก เขาก็มีชีวิตอยู่ด้วยราย ได้ที่ฟาโรห์ให้ นั้น พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้อง ขายที่ดิน

^{๒๓}โยเซฟพูดกับประชาชนว่า “ดูเถิด วันนี้ เราได้ซื้อพวกเจ้าและที่ดินของพวกเจ้าให้กับ ฟาโรห์แล้ว นี่คือเมล็ดพันธุ์ พืชสำหรับพวก

เจ้า ให้หว่านมันในที่ดินเหล่านั้น ๒๔ แต่เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว พวกเจ้าต้องแบ่งพืชผลนั้นให้กับฟาโรห์ยีสิบเปอร์เซ็นต์ อีกแปด สิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือจะเป็นของ เจ้า เพื่อเป็นเมล็ด พันธุ์สำหรับท้องทุ่ง และเป็นอาหารสำหรับพวกเจ้า ครอบครัว และลูกๆของเจ้า” ๒๕ พวกเขาย้ำพูดว่า “ท่านได้ช่วยชีวิตของพวกเรา ถ้าท่านพอใจ พวกเราจะขอเป็นทาสของฟาโรห์”

๒๖ โยเซฟจึงได้ร่างกฎหมายเกี่ยวกับที่ดินในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งใช้มาจนถึงทุกวันนี้คือพวก เขาจะ ต้องแบ่งพืช ผลของพวก เขา ยีสิบเปอร์เซ็นต์ให้กับฟาโรห์ มี แต่ที่ดินของนักบวชเท่านั้นที่ไม่ได้ตกเป็นของฟาโรห์

“อย่าฝังศพพ่อไว้ในประเทศอียิปต์”

๒๗ อิสราเอลจึงได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ในเมืองโกเชน และพวก เขาได้ยึดครองที่ดินที่นั่น และเกิดลูก หลานมากมาย จนกลายเป็นกลุ่มที่ยิ่งใหญ่มาก

๒๘ ยาโคบอาศัยอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาสิบเจ็ดปี เขามีอายุได้หนึ่งร้อยสี่สิบเจ็ดปี ๒๙ เมื่อเขาใกล้ตาย เขาเรียก ตัวโยเซฟลูกชายเขามาหา และพูดกับโยเซฟว่า “ถ้าเจ้ารักพ่อจริงๆให้เอามือวางไว้ได้ ขาของ พ่อ และสัญญาว่า เจ้าจะชื้อสตัยและจงรักภักดีต่อพ่อแล้วทำตามที่พ่อขอ คือขออย่าได้ฝังพ่อไว้ในอียิปต์ ๓๐ เมื่อพ่อตาย ให้เอาร่างของพ่อออกจากอียิปต์ ไปฝังรวมกับบรรพบุรุษของพ่อ”

โยเซฟตอบว่า “ลูกจะทำตามที่พ่อพูด”

๓๑ แล้วอิสราเอลพูดว่า “สาบานกับพ่อก่อน” โยเซฟก็สาบานกับเขา อิสราเอลก็เอนตัวลงไปที่หัวเตียง †

ยาโคบ อวยพรมนัสเสห์และเอฟราอิม

๓๒ ในเวลาต่อมา มีคนบอกโยเซฟว่า “๓๓ “ตอน นี้พ่อของท่านไม่สบายมาก” โยเซฟจึงพาลูกชายสองคน คือมนัสเสห์และเอฟราอิมไปหายาโคบ ๓๔ มีคนไปบอกยาโคบ

ว่า “โยเซฟลูกชายของท่านมาหา” อิสราเอลจึงพยายามลุกขึ้นนั่งบนเตียง

๓๕ ยาโคบได้พูดกับโยเซฟว่า “พระเจ้าผู้เต็มไป ด้วยฤทธิอำนาจได้ปรากฏ ตัวให้พ่อเห็นที่ตำบลลูส ในแผ่นดินคานาอัน และพระองค์ได้อวยพรให้พ่อ ๓๖ พระองค์พูดกับพ่อว่า “ดูเถิด เราจะให้เจ้ามีลูก ดก เราจะทำให้เจ้าและครอบครัวของ เจ้ามีจำนวนเพิ่มขึ้น เราจะทำให้เจ้าและลูก หลานของ เจ้า กลาย เป็นกลุ่ม ชนที่ยิ่งใหญ่ และเราจะยกแผ่นดินนี้ให้กับลูก หลานของ เจ้า เพื่อเป็นทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาตลอดไป” ๓๗ ตอนนั้นลูกชายทั้งสองของลูกที่เกิดในแผ่นดินอียิปต์ ก่อนที่พ่อจะมาหาลูกที่นี้ เขาทั้งสองจะเป็นของพ่อ เอฟราอิมและมนัสเสห์จะเป็นของพ่อ เหมือนกับรูเบนและสิเมโอน ๓๘ แต่ลูกๆคนอื่น ที่เกิดมาที่หลังพวกเขา จะเป็นของลูก พวกเขาจะได้รับส่วนแบ่งในที่ดินที่จะยกให้กับเอฟราอิมและมนัสเสห์พี่ชายของพวกเขา ๓๙ ตอนที่พ่อเดินทางจากปาดานเพื่อไปเมืองเอฟราธาห์ ในระหว่างทางนั้น ราเชลตายไป ตอนนั้นยังอยู่ในแคว้นคานาอัน และยังห่าง จากเมืองเอฟราธาห์มาก พ่อเสียใจมาก พ่อจึงฝังนางไว้ในระหว่างทางที่จะไปเอฟราธาห์ (ซึ่งก็คือเบธเลเฮม)”

๔๐ เมื่ออิสราเอลเห็นลูกชายโยเซฟ เขากล่าวว่า “พวกเขาเป็นใครกัน”

๔๑ โยเซฟตอบว่า “พวกเขาเป็นลูกของผมที่พระเจ้าให้กับผมที่นี่”

อิสราเอลพูดว่า “ช่วยพาพวกเขาเข้ามาหาพ่อหน่อย แล้วพ่อจะอวยพรให้”

๔๒ ตอน นั้นตาของอิสราเอลเริ่มมัว มัวตามอายุ เขาจึงมองไม่ ค่อย เห็นแล้ว เมื่อโยเซฟพาลูกชายทั้งสองคนเข้า มาใกล้ๆ เขา อิสราเอลก็จับและโอบ กอดพวก เขา

๔๓ อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “พ่อไม่เคยคิดว่าจะได้เห็นหน้าลูกอีก แต่ดูสิ พระเจ้าทำให้พ่อได้เห็นหน้าหลานด้วย”

๔๔ โยเซฟได้อาพาพวกเขาออก มาจากตักของอิสราเอล และโยเซฟก็ก้มกราบลงถึง

* ๔๗:๒๔ **เอามือวางไว้ได้ขาของพ่อ** เมื่อคนสาบานกันเขาจะอ้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือของสำคัญ การวางมือใต้ขานี้ คงหมายถึงจับลูกอ้นตะ เป็นการสาบานโดยอ้างพลังพันธุทั้งหมดของยาโคบ

† ๔๗:๓๑ **เอนตัวลงไปที่หัวเตียง** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่าอิสราเอลใช้หัวไม้เท้าค้ำยันตัวเองขณะนมัสการอยู่

พื้นดินต่อหน้าพ่อ^{๑๓} แล้วโยเซฟก็เอาลูกทั้งสองมา ให้เอฟราอิมอยู่ด้านขวามือของเขา ซึ่งเป็นซ้าย มือของอิสราเอล และให้มนัสเสห์อยู่ด้านซ้าย มือของเขา ซึ่งเป็นขวา มือของอิสราเอล และโยเซฟก็พาพวกเขาเข้าไปหาอิสราเอล^{๑๔} อิสราเอลยื่นแขนขวามาวางลงบนหัวของเอฟราอิม (เขาเป็นน้อง) และยื่นแขนซ้ายมาวางบนหัวของมนัสเสห์ไขว้แขนกัน เพราะมนัสเสห์เป็นพี่^{๑๕} แล้วอิสราเอลได้เอ๋ยพรให้กับโยเซฟว่า “ขอให้พระเจ้าผู้ที่บรรพบุรุษของพ่อคืออับราฮัมและอิสอัคสักการะบูชาพระเจ้าผู้ที่คอยเลี้ยงดูชีวิตของพ่อมาตลอดจนถึงทุกวันนี้

^{๑๖} พระองค์เป็นทูต สวรรค์ที่คอยช่วย เหลือพ่อจากความทุกข์ยากลำบากทั้งปวง ได้โปรดอวยพรเด็กสองคนนี้ด้วย เพื่อว่าชื่อของพ่อและบรรพบุรุษของพ่อ คืออับราฮัมและอิสอัคจะยังคงอยู่เพราะพวกเขา และขอให้พวกเขาแผ่ขยายใหญ่โตมากขึ้นในโลกนี้”

^{๑๗} เมื่อโยเซฟเห็นอิสราเอลวางมือขวา ลงบนหัวของเอฟราอิม เขาก็ไม่พอใจ เขาพยายามจะเอามือขวาของพ่อไปไว้บนหัวมนัสเสห์^{๑๘} โยเซฟบอกพ่อ เขาว่า “ไม่ใช่ อย่างนั้นพ่อ คนนี้ต่างหากที่เป็นพี่ วางมือลงบนหัวคนนี้สิ”

^{๑๙} แต่พ่อเขาปฏิเสธและพูดว่า “พ่อ รู้ลูกพ่อรู้ เขาจะกลายเป็นชนชาติด้วย และเขาจะยิ่งใหญ่เหมือนกัน แต่น้องชายของเขาจะยิ่งใหญ่กว่าเขา และลูกหลานของคนนี้จะกลายเป็นหลายๆชนชาติ”

^{๒๐} อิสราเอลจึงอวยพรพวกเขาในวันนั้นว่า “คนอิสราเอลจะใช้ชื่อของพวกเจ้า เมื่อพวกเขาจะให้พรกัน พวกเขาจะพูดว่า ‘ขอให้พระเจ้าทำให้ท่านเป็นเหมือนเอฟราอิมและมนัสเสห์’” อิสราเอลจึงตั้งเอฟราอิมไว้ก่อน หน้ามนัสเสห์

^{๒๑} อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “พ่อกำลังจะตาย แต่พระเจ้าจะอยู่กับลูก และพระองค์จะนำลูกกลับไปยังแผ่นดินของบรรพบุรุษลูก^{๒๒} และพ่อจะให้ ‘ไหล้เขา’^{*} แห่งหนึ่งกับลูก ต่อหน้าพี่ๆของลูก พ่อยึดมันมาได้จากชาวอามอไรต์ ด้วยดาบและธนูของพ่อ”

คำพูดครั้งสุดท้ายของยาโคบต่อลูกๆ

๔๙^๑ แล้วยาโคบก็เรียกลูกชายคนอื่นๆ มา เขาพูดว่า “มาชุมนุมกัน แล้วพ่อจะบอกว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างกับพวกลูกในอนาคต^๒ รวมตัวกันเข้ามาฟัง พวกลูกๆของยาโคบให้ฟังอิสราเอล พ่อของพวกเจ้า

รูเบน

^๓ รูเบน เจ้าเป็นลูกคนโตของพ่อ เจ้าเป็นความเข้มแข็งของพ่อ และเป็นข้อพิสูจน์ความเป็นชายของพ่อ เจ้าคือสุดยอดแห่งความภาคภูมิใจ และสุดยอดของความแข็งแกร่ง^๔ แต่เจ้าเป็นเหมือนสายน้ำที่ควบคุมไม่ได้ ดังนั้น เจ้าจะไม่สุดยอดอีกต่อไป เพราะเจ้าแอบปีนขึ้นไปบนเตียงพ่อเจ้า เจ้าหลับนอนกับเมียของพ่อเจ้า แล้วเจ้าได้นึกความอับอายมาสู่เตียงของพ่อที่เจ้าได้ปีนขึ้นไปนั้น”

สิเมโอนและเลวี

^๕ “สิเมโอนและเลวีเป็นพี่น้องกัน ดาบของพวกเขาคืออาวุธแห่งความรุนแรง^๖ พวกเขาแอบวางแผนชั่วร้าย พ่อขอไม่มีส่วน ร่วมในการวางแผน ลับแบบนั้น พ่อขอไม่ เจอกับพวก เขาในการวางแผนชั่วร้ายเช่นนั้น เพราะพวกเขาได้ฆ่าคนเพราะความโกรธ และได้ทำร้ายสัตว์เพียงเพื่อความสนุก^๗ ขอให้ความ โกรธของพวกเขา ถูกผูกสับ แข่ง เพราะมันรุนแรงเกินไป

* ๔๘:๒๒ **ไหล้เขา** หรือ “แนวสันเขา” เป็นการเล่นคำ ในภาษาฮีบรู ความหมายของคำว่า “ไหล้เขา” หรือ “ทางลาดของภูเขา” เป็นคำเดียวกับชื่อเมืองในแคว้นเชเคม เมืองนี้ต่อมา กลายเป็นเมืองที่มีความสำคัญ ในเขตแดนของลูกชายโยเซฟ ในที่นี้อิสราเอลได้มอบแผ่นดิน ซึ่งเป็นดินแดนตามสัญญาไว้ เปรียบเหมือนเจ้าภาพงานเลี้ยงที่จะตัดสินคดีที่ดีที่สุดของเนื้อวัว ซึ่งก็คือ เนื้อในส้นหัวไหล้ให้กับแขกพิเศษ

และขอ ให้ความเดือดดาลบ้า คลั่งของพวกเขา
เขาถูกสาปแช่งเพราะมันโหดร้ายเกินไป
พอจะแยกพวก เขาให้กระจัดกระจายไป
ท่ามกลางเผ่าพันธุ์ของยาโคบ
พอจะทำให้พวก เขากระจัดกระจายไปใน
อิสราเอล *

ยูดาห์

๘ ยูดาห์ †พี่น้องของเจ้าจะสรรเสริญเจ้า
เจ้าจะเอาชนะศัตรู
บรรดาพี่น้องจะต้องมาคำนับเจ้า
๙ ยูดาห์ เจ้าเหมือนสิงโตหนุ่ม
ที่ยืนคร่อมอยู่เหนือเหยื่อที่มันฆ่า
เจ้าเป็นเหมือนสิงโตที่กำลังหมอบนอนลงพัก
ไม่มีใครกล้ามาเหย้า
๑๐ อำนาจการปกครองจะไม่มี วันหมด ไปจาก
ยูดาห์
และลูกหลานของเขา
จนกว่าภษัตริย์ที่แท้จริงจะขึ้นครองบัลลังก์ ‡
และทุกชาติจะเชื่อฟังเขา
๑๑ เขาผูกลาของเขาไว้กับเถาองุ่น
เขาผูกลูกลาไว้กับต้นองุ่นที่ดีที่สุด
เขาล้างเสื้อผ้าในเหล้าองุ่น
และซึกเสื้อคลุมของเขาด้วยน้ำองุ่นสีเลือด
๑๒ นัยน์ตาของเขาแดง กำยำ กว่าสีของเหล้า
องุ่น
และฟันของเขาขาวยิ่งกว่าน่านม ¶

เศบูลุน

๑๓ เศบูลุนจะตั้งถิ่นฐานอยู่ติดทะเล
มันจะเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยสำหรับเรือ
เขตแดนของเขาจะขยายออกไปจนถึงเมือง
ไซดอน

อิสสาคาร์

๑๔ อิสสาคาร์เหมือนลาที่แข็งแรง
แต่มันนอนลงระหว่างตะกร้าที่แบกอยู่
๑๕ เมื่อเขาพบที่ที่เหมาะสมสำหรับหยุดพัก
และเป็นแผ่นดินอันน่ารื่นรมย์
เมื่อมันจะเขย็นดิที่จะค่อม หลังลงเพื่อแบก
สัมภาระ
และพร้อมที่จะเป็นทาสรับใช้

ดาน

๑๖ ดาน §จะ เป็นผู้ ให้ความมยุติธรรมกับคน
ของเขา
เหมือนกับที่ชนเผ่าอื่นของอิสราเอลทำกัน
๑๗ ดานจะเป็นเหมือนงูที่อยู่ข้างถนน
เป็นเหมือนงูพิษที่อยู่ตามทาง
คอยกัดเท้าของม้า
และคนขี่ก็จะตกจากหลังม้า
๑๘ ข้าแต่พระยาห์เวห์
ข้าพเจ้ากำลังรอดคอยความรอดของพระองค์

กาต

๑๙ กาต **จะถูกโจมตีโดยผู้บุกรุก
แต่กาตจะขับไล่พวกมันไปได้

อาเซอร์

๒๐ อาหารการกินของอาเซอร์จะอุดมสมบูรณ์
เขาจะเป็นผู้จัดหาอาหารให้สำหรับภษัตริย์

นัฟทาลี

๒๑ นัฟทาลีเป็นเหมือนนกวางที่วิ่งอย่างอิสระ
และคลอเคลียที่สวยงาม

* ๔๙:๗ *พอจะ ... อิสราเอล* กลุ่มคนของสิเมโอนและเลวีไม่มีดินแดนของตัวเองในอิสราเอล และในที่สุดกลุ่มของสิเมโอนถูกรวมเข้ากับกลุ่มของยูดาห์ ส่วนกลุ่มของเลวีภายหลังกลายเป็นกลุ่มของนัฟทาลี

† ๔๙:๘ *ยูดาห์* ในภาษาฮีบรู ชื่อของ “ยูดาห์” คล้ายกับคำว่า “โยดู” ซึ่งแปลว่า “สรรเสริญ”

‡ ๔๙:๑๐ *จนกว่าภษัตริย์ ... ครองบัลลังก์* หรือ “จนกว่าซีโลห์จะมาถึง” หรือ “จนกว่าชายผู้ที่เป็นเจ้าของบัลลังก์โดยแท้จริงจะมาถึง”

¶ ๔๙:๑๒ *นัยน์ตา ... น่านม* หรือ อาจจะแปลได้ว่า “ตาของเขาจะแดงกำจากการดื่มไวน์ และฟันของเขาจะเป็นสีขาวจากการดื่มนม”

§ ๔๙:๑๖ *ดาน* คำนี้ความหมายในภาษาฮีบรูหมายถึง “การตัดสิน” หรือ “พิพากษา”

** ๔๙:๑๙ *กาต* คำในภาษาฮีบรูที่ว่า การบุกรุก โจมตี หรือ ผู้บุกรุก ผู้โจมตี ออกเสียงเหมือนชื่อ “กาต”

โยเซฟ

^{๒๒}โยเซฟคือต้นอ่อนงุ่นที่ผลิตดอกออกผล
 เป็นต้นอ่อนงุ่นที่เจริญเติบโตอยู่ข้างน้ำพุ
 กิ่งก้านของเขาจะเลื้อยไปบนก้นกำแพง
^{๒๓}นักธนูมากมายไม่ชอบเขาและยิงเขา
 คนพวกนั้นจะเป็นศัตรูกับเขา
^{๒๔}แต่คัมภีร์ของโยเซฟจะยังมีมั่นคง
 และแขนทั้งสองข้างของเขา ย่าง คง
 คล่องแคล่วชำนาญ
 โดยพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ของยาโคบ
 โดยพระผู้เลี้ยงคือพระศิลาแห่งอิสราเอล
^{๒๕}โดยพระเจ้าของพ่อเจ้า ขอให้พระองค์ช่วย
 เหลือเจ้า
 พระเจ้าผู้เต็ม ไป ด้วยฤทธิ์อำนาจสูงสุด ขอ
 พระองค์อวยพรเจ้า
 ด้วยพรจากสวรรค์เบื้องบน
 พรจากน้ำที่อยู่ลึกลงไปได้ดิน
 พรจากเต้านมและท้องที่คลอດ
^{๒๖}พรต่างๆของพ่อเจ้านี้ยิ่งใหญ่กว่า
 พรจากภูเขาที่ตั้งตระหง่านขั้วนั้รันดร์
 และดีกว่าของดีต่างๆของเทือกเขาที่อยู่นั้รัน
 ดร์
 ขอให้พรต่างๆนี้มาคดอยู่ที่หัวของโยเซฟ
 มาคดอยู่ที่หน้าผากของเขาคนที่ถูกแยกออก
 มาเป็น พิเศษจากท่ามกลางพี่น้องของเขา

เบนยามิน

^{๒๗}เบนยามินเหมือนหมาป่าที่หัวไซ
 ในตอนเช้าเขากินเหยื่อที่จับมาได้
 ในตอน เย็นเขาจะแบ่ง ปันของที่แย่ง ชิงมา
 ได้”
^{๒๘}และนี่ คือเผ่าทั้งสิบ สองเผ่าของ
 อิสราเอล และนี่ คือสิ่ง ที่พ่อของพวก เขา
 ได้ บอกกับพวก เขาไว้ เมื่อเขาอวยพรลูกๆ
 ด้วยคำ อวยพรที่พิเศษสำหรับแต่ละคนแล้ว
^{๒๙}เขาได้สั่งลูกๆเขาว่า “พ่อกำลังจะตายแล้ว
 ให้ฝังพ่อไว้กับบรรพบุรุษของพ่อ ในถ้ำที่ อยู่
 ในท้อง พุงของเอ โฟ รนคนฮิต ไทต์ ^{๓๐}ในถ้ำ
 ในท้อง พุงมัต เปลาห์ ที่ อยู่ใกล้ขั้วมัมเร ใน
 แคว้นคานาอัน อับราฮัมได้ซื้อท้องพุงนั้นมา
 จากเอ โฟ รนคนฮิต ไทต์ เพื่อใช้เป็น ที่ ฝังศพ
^{๓๑}อับราฮัมและซาราห์ เมียของเขาถูกฝังอยู่

ที่ นั้น อิส อัดและเรเบ คาร์เมียของเขา ก็ถูก
 ฝังอยู่ที่ นั้น และพ่อก็ฝังเลอา หูไว้ที่ นั้นด้วย
^{๓๒}ทั้งท้อง พุงและถ้ำแห่งนั้น ได้ชื่อมาจากชาว
 ฮิต ไทต์” ^{๓๓}เมื่อยาโคบสั่ง เสีย ลูกๆ ของ เขา
 เสร็จ แล้ว ก็ยกขามาไว้บนเตียงเหมือนเดิม
 และหายใจเฮือกสุดท้าย แล้วก็จากไปอยู่ร่วม
 กับบรรพบุรุษของเขา

งานศพของยาโคบ

^๑โยเซฟทอดพ่อและร้องไห้ และจูบ
๕๐ พ่อของเขา ^๒โยเซฟได้ส่งพวกหมี
 ที่รับ ใช้เขา ให้จัดการเกี่ยว กับศพเพื่อเอา
 ไปฝัง พวก หมีจึงอาบนายารักษาศพของ
 อิสราเอลไว้สำหรับฝัง ^๓เขาใช้เวลาสี่ สิบวัน
 ในการอาบนายา นี้ ตามประเพณีที่เขาทำกัน
 ชาวอียิปต์ไว้ ทุกข์ให้อิสราเอลเป็น เวลาเจ็ด
 สิบวัน
^๔เมื่อสิ้นสุดเวลาไว้ทุกข์ โยเซฟพูดกับข้า
 ราชสำนักของฟาโรห์ “ถ้าพวก ท่านจะกรุณา
 ผม ช่วยพูดกับฟาโรห์ว่า “พ่อ ของผมให้ผม
 สาบานกับเขา เขาบอกว่า ^๕“ดูเถิด พ่อกำลัง
 จะ ตาย ให้ฝัง พ่อไว้ในหลุมฝัง ศพที่พ่อขุด
 เตรียม ไว้สำหรับตัว เองในแคว้นคานา อัน”
 และตอน นี้ขอ โปรดอนุญาตให้ผมไปฝัง ศพ
 พ่อด้วยเถิด แล้วผมจะกลับมา”
^๖ฟาโรห์พูดว่า “ไปเถิด ไปฝัง ศพของพ่อ
 เจ้า ตามที่เจ้าได้สาบานไว้”
^๗โย เซฟจึงขึ้น ไปฝัง ศพพ่อ พวก
 ข้าราชการทั้งหมดของฟาโรห์ รวม ทั้ง
 ข้าราชการระดับ สูงในวังของฟาโรห์ และ
 พวก ข้าราชการระดับ สูงทั้งหมดทั่วแผ่นดิน
 อียิปต์ไปกับโยเซฟด้วย ^๘ครอบครัวทั้งหมด
 ของโย เซฟและพี่ น้องของ เขาทั้งครอบครัว
 ไปกับโยเซฟด้วย เหลือ ไว้แต่เด็กๆ ผูกแกะ
 และฝูงวัว ในเมืองโกเซน ^๙รถม้าศึกและคน
 ขับก็ไปกับเขาด้วย เป็นขบวนที่ใหญ่โตมาก
^{๑๐}เมื่อพวกเขา มา ถึงลาน นวด ข้าวของอา
 ทาด ซึ่งอยู่ตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดน พวกเขา
 ได้ร้องไห้คร่ำครวญอย่างขมขื่นด้วยเสียงอัน
 ดัง โยเซฟให้มีพิธีศพเป็นเวลาเจ็ดวัน ^{๑๑}เมื่อ
 ชาวคานา อันที่อาศัยบริเวณ นั้นเห็นความ
 เศร้า โศกในพิธี ศพที่ลาน นวด ข้าว พวกเขา
 พูดว่า “ทำไมชาวอียิปต์ถึงได้เศร้าโศกเสียใจ
 ขนาดนี้” พวกเขาจึงตั้ง ชื่อสถานที่นั้นที่อยู่

*๕๐:๑๐ ลานนวดข้าวของอาทาด หรือ “โกเรน อาทาด”

ตรงข้ามกับแม่น้ำจอร์แดนว่า “อาเบลมิสรอิม” *

^{๑๒} ลูกชายของยาโคบได้ทำตามที่พ่อเขาสั่งไว้ ^{๑๓} คือพวกลูกชายของเขาได้แบกร่างเขามาถึงแผ่นดินคานาอัน และได้ฝังเขาไว้ในถ้ำในท้องทุ่งของมัดเปลาห์ ซึ่งอับราฮัมซื้อมาเพื่อเป็นที่ฝังศพจากเอเฟรอนคนฮิตไทต์ ใกล้มัมเร ^{๑๔} แล้วโยเซฟ พวกพี่ชาย และคนทั้งหมดที่มาร่วมฝังศพพ่อของเขา ต่างก็เดินทางกลับอียิปต์ หลังจากฝังศพพ่อของเขาเรียบร้อยแล้ว

พวกพี่ชายยังคงกลัวโยเซฟ

^{๑๕} พี่ชายของโยเซฟกลัวโยเซฟเพราะพ่อของพวกเขาตายไปแล้ว พวกเขาคิดว่า “บางทีโยเซฟอาจจะยังโกรธพวกเรายัง และอาจจะแก้แค้นเราสำหรับความชั่วร้ายที่พวกเราได้ทำกับเขา” ^{๑๖} พวกเขาจึงส่งข้อความไปถึงโยเซฟว่า

“พ่อของท่านได้สั่งเอาไว้ก่อนตายว่า ^{๑๗} ให้บอกกับโยเซฟว่า ‘ขอให้อภัยโทษให้กับความผิดและความบาปของพวกพี่ชายเจ้า ที่ได้ทำไว้กับเจ้า’ พวกเราได้ทำผิดต่อท่านจริงๆ ตอนนี้ ขอได้โปรดยกโทษให้กับความผิดของพวกเรานี้รับใช้พระเจ้าของพ่อท่านด้วยเถิด”

โยเซฟร้องไห้เมื่อเห็นข้อความที่ส่งมาถึงเขา ^{๑๘} พวกพี่ชายได้มาคุกเข่าลงต่อหน้าเขา และพูดว่า “ดูเถิด เราเป็นทาสของท่าน”

^{๑๙} แต่โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า “อย่ากลัวเลย พวกพี่คิดว่าผมเป็นพระเจ้าหรืออย่างไร ^{๒๐} พวกพี่ตั้งใจจะทำร้ายผมก็จริง แต่พระเจ้าตั้งใจให้ผมออกมาดี เพื่อจะได้มีวันนี้เกิดขึ้น เพื่อที่จะรักษาชีวิตของคนมากมาย ^{๒๑} ดังนั้นอย่าได้กลัวไปเลย ผมจะยังคงช่วยเหลือพวกพี่และลูกๆของพี่ต่อไป” โยเซฟได้ปลอบโยนพี่ชายของเขา และพูดกับพวกเขาอย่างเมตตาปราณี

^{๒๒} โยเซฟและครอบครัวของพ่อเขายังคงอยู่ในอียิปต์ต่อไป โยเซฟมีอายุหนึ่งร้อยสิบปี ^{๒๓} โยเซฟมีชีวิตอยู่จนได้เห็นลูกหลานไปถึงสามชั่วรุ่น มนัสเสห์หูลูกของโยเซฟมีลูกชายคือมารีค โยเซฟก็อยู่จนได้เห็นลูกๆของมารีคด้วย

โยเซฟตาย

^{๒๔} โยเซฟพูดกับญาติๆของเขาว่า “ผมกำลังจะตาย แต่พระเจ้าจะดูแลพวกท่านต่อไปอย่างแน่นอน และจะนำพวกท่านขึ้นไปจากที่นี่ ไปยังแผ่นดินที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ”

^{๒๕} โยเซฟให้คนอิสราเอลสาบานว่า “เมื่อพระเจ้าทำตามสัญญาหนั้นเมื่อไหร่ ให้เอากระดูกของผมไปจากที่นี่ด้วย”

^{๒๖} โยเซฟก็ตาย ตอนอายุหนึ่งร้อยสิบปี พวกเขาอบนaylorรักษาศพโยเซฟไว้เพื่อฝังร่างของเขาถูกเก็บไว้ในหีบศพในประเทศอียิปต์

* ๕๐:๑๑ อาเบลมิสรอิม หมายถึง “ความเศร้าโศกของชาวอียิปต์”